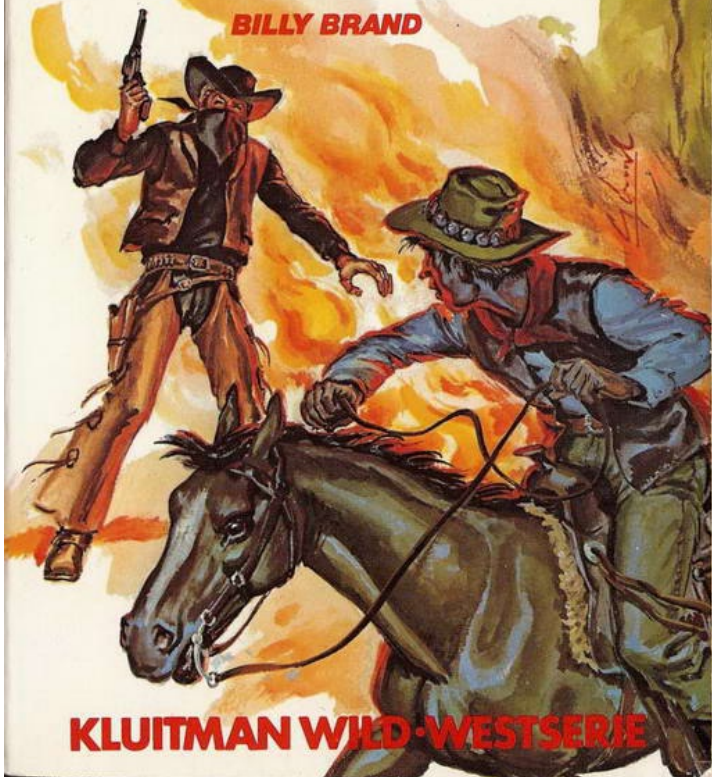

DE NACHTHAVIK

duel aan de buffel creek

BILLY BRAND

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

NACHTHAVIK-SERIE

DUEL AAN DE BUFFEL CREEK

't een wilde beweging zetten ze hun paarden aan maar toen suis-
den de lasso's door de lucht... (blz. 108)

DUEL AAN DE BUFFEL CREEK

door

BILLY BRAND

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

WILD-WEST

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

SERIE DE NACHTHAVIK

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

TERREUR IN SAN PABLO

*

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

*

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

HOOFDSTUK I

Bezoek voor Rusty Bowers

De Nachthavik, leunend tegen de houten stijl van de veranda van zijn ranchhuis, keek met onderzoekende blik naar de ruiter, die op enige afstand over de brede zandweg langs de zacht glooiende heuvelhelling kwam aanrijden.

Hij had de man al enige tijd tevoren in het oog gekregen en hij vroeg zich af wie het kon zijn. Het gebeurde niet elke dag dat hij al zo vroeg in de morgen bezoek kreeg.

De ruiter reed stapvoets het erf op en bracht zijn rijdier, een grote, hoogbenige merrie, tot staan in de schaduw van een katoenboom.

Het was een kleine, tengere man, maar hij was pezig en gespierd en had een mager, verweerd gezicht, een smalle mond en fletsblauwe ogen, die een kille uitdrukking hadden. Paard en ruiter zaten dik

onder het stof en het leek of ze ondanks het vroege morgenuur al een lange rit achter de rug hadden.

Na een achteloze blik op de Nachthavik duwde de ruiter met een vermoeid gebaar zijn smerige, vlekkerige stetson naar zijn achterhoofd en greep naar de veldfles die aan de zadelknop hing. Langzaam schroefde hij er de dop af, dronk enkele lange teugen, veegde met de rug van zijn hand zijn mond af en schroefde de dop weer op de fles.

Hij nam er alle tijd voor en de Nachthavik sloeg hem aandachtig gade.

Hij merkte op dat zijn bezoeker twee pistolen droeg in versleten holsters, die met riempjes op zijn bovenbenen waren vastgemaakt. Zijn scherpe ogen ontdekten ook de smalle inkepingen in de kolven van de pistolen. Hij wist wat die betekenden. Sommige gunfighters hadden de gewoonte om op die wijze aantekening te houden van de gevechten, waaruit ze als overwinnaar te voorschijn waren gekomen.

Hij kwam tot de conclusie dat de kerel hem niet aanstond. De man had intussen zijn veldfles weer aan de zadelknop bevestigd en na een vluchtige blik over de omgeving vestigden zijn kille ogen zich opnieuw op

de Nachthavik.

„Dit is de Double S ranch?” vroeg hij met zachte hese stem. De Nachthavik knikte.

„Saunders' ranch?”

„Yeah!”

„Jij bent... eh... Saunders?”

De Nachthavik knikte opnieuw.

„Mijn naam is... Cabot... Lew Cabot. Heb jij hier een cowhand in dienst die Bowers heet?”

De Nachthavik trok verbaasd de wenkbrauwen op. Dat dit een bezoeker was voor Rusty Bowers, de oude goudzoeker die hier op de ranch zijn laatste levensjaren sleet, was zowat het laatste wat hij had verwacht.

„That's right!”

„Is hij in de buurt? Ik heb 'n boodschap voor hem.”

„Hij is niet hier. Kan ik de boodschap aan hem overbrengen?”

Cabot schudde het hoofd.

„Nee, ze is voor hem persoonlijk bestemd!”

Hij zag hoe de ogen van de Nachthavik zich op de pistolen richtten en lachte spottend.

„Maak je geen zorgen, mister,” zei hij. „Ik wou 'm

alleen maar even spreken, verder niks. Waar kan ik 'm vinden?"

„Ik weet niet precies waar-ie uithangt,” antwoordde de Nachthavik stroef. „Hij is vanmorgen met enkele jongens uitgereden voor reparatiewerk aan de afrastering van onze noordelijke gronden.”

Hij maakte een vage handbeweging om de richting aan te geven.

„Ik weet niet precies waar,” voegde hij er aan toe. Cabot knikte langzaam voor zich heen. Toen nam hij opnieuw de veldfles ter hand en dronk enkele teugen.

„Kan ik m'n cayuse hier drenken?" vroeg hij toen. De Nachthavik maakte een uitnodigend gebaar naar de put op het erf.

„Help yourself!" Cabot steeg af, leidde zijn paard naar de put en haalde een emmer water naar boven. Terwijl zijn rijdier zich aan het koele water te goed deed, keek Cabot waardierend om zich heen.

„Dat ziet er goed uit, mister,” zei hij. „Sure, is a nice place! Geen moeilijkheden met veedieven en dat soort?"

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„No trouble!” antwoordde hij.

„That’s fine.”

Cabot pakte de emmer weg onder het hoofd van het paard en zette hem tegen de putrand.

„Je hebt genoeg gehad,” zei hij.

Toen steeg hij op en keerde zich vanuit het zadel naar de Nachthavik.

„Bedankt voor je informatie,” zei hij. „Hoe ver naar het noorden kunnen je mensen zijn?”

„’n Mijl of tien, twaalf. Daar zul je ze moeten zoeken. Ik weet niet of je ze zo vlot zult vinden!”

„Ik vind ze wel,” verzekerde Cabot kort.

Hij liet zijn paard keren en draafde weg.

De Nachthavik keek hem fronsend na en zag hoe Cabot de richting insloeg die hij vagelijk had aangeduid.

Toen wendde hij zich om en ging het ranchhuis binnen...

De Nachthavik kwam juist uit de schuur te voorschijn toen de beide ruiters het erf opreden. De ene was Lew Cabot en hij was in gezelschap van Rusty Bowers. Er waren nauwelijks twee uren verstreken en

het had de kleine gunfighter kennelijk niet veel tijd gekost om Rusty op te sporen.

Terwijl de mannen afstegen, liep de Nachthavik langzaam op hen toe.

Rusty Bowers, de oude goudzoeker, een klein, schraal maar vinnig kereltje, was na het avontuur bij de Duivelskloof al weer enkele jaren op de Double S werkzaam en tussen hem en de Nachthavik bestond een diepe genegenheid. De Nachthavik wist hoe hij hem aan moest pakken en dat was soms niet eenvoudig, want Rusty was een eigenwijs, heetgebakerd kereltje dat snel op zijn teentjes was getrapt, vooral als iemand op zijn leeftijd zinspeelde en hij de indruk had dat men hem niet meer voor vol aanzag. Rusty vond dat hij nog altijd zijn mannetje stond en zijn eigen boontjes kon doppen.

Zijn gezicht stond strak en hij leek enigszins met zijn figuur verlegen toen hij de Nachthavik aankeek.

„Wel, Steve,” begon hij aarzelend, „zou je er bezwaar tegen hebben als ik er ’n paar weken tussenuit trok. ’t Kan misschien ook wat langer duren..”

„Zo maar ineens, Rusty?”

„Yeah!”

Rusty knikte kort en beet met de paar boventanden die hij nog had op zijn lip.

„Toch geen moeilijkheden?”

„Ik denk dat ik ze wel aan kan!”

De Nachthavik knikte peinzend. Over de schouder van Rusty heen zag hij het gezicht van Lew Cabot waarop een meewarig, half spottend grijnslachje zat. Het beviel hem niet en hij had het gevoel dat er ergens iets mis was.

„Wat zijn de moeilijkheden, Rusty?”

„Dat kan ik je niet zeggen, Steve. Ik weet 't zelf nauwelijks!”

„Denk je dat ik kan helpen?”

„No!”

De Nachthavik haalde berustend de schouders op.

„Wel, Rusty, in dat geval...” Hij glimlachte en legde zijn hand op de smalle schouders van zijn oude vriend. „Ik hoop dat je je niet in een wespennest steekt, oldtimer!”

„Ik kan voor mezelf zorgen, Steve!”

„Sure!”

„Laten we er wat haast achter zetten, Bowers,”

kwam de stem van Lew Cabot. „We hebben nog een lange rit voor de boeg!”

„Yeah!” Rusty knikte haastig en wendde zich weer tot de Nachthavik. „Zou je me nog aan wat mondvoorraad kunnen helpen, Steve?”

„Natuurlijk. Je weet in de keuken alles te vinden. Neem zoveel als je nodig denkt te hebben!”

„Thanks!”

Rusty verdween in het ranchhuis en de Nachthavik keerde zich naar Cabot.

„Wat is er eigenlijk aan de hand?” vroeg hij nors.

Op het gezicht van Cabot verscheen een grijnzend lachje. „Dat kan ik je niet zeggen, mister. Laten we ’t er op houden dat dat ’n geheim is tussen hem en mij! Hij houdt het voor zich... ik ook!”

De Nachthavik zweeg enkele ogenblikken.

Toen zei hij op rustige toon: „Ik heb er ’n hekel aan om dreigementen te uiten, Cabot, maar als er iets gebeurt met die ouwe man, dan kom ik achter je aan... en dan zal ik je weten te vinden!”

„Er zal niets gebeuren, mister, maar als ’t wel zo zou zijn...” Hij legde zijn smalle, pezige hand op de kolf van zijn pistool en keek de Nachthavik uitdagend

aan. „Je bent altijd welkom!”

Hij liet zijn duim langzaam langs de kolf van het pistool gaan.

„Er is hier nog plaats over, mister,” voegde hij er aan toe.

Rusty kwam naar buiten, een kleine plunjezak over de schouder. Hij maakte hem vast achter het zadel en kwam met uitgestoken hand op de Nachthavik toe.

„Wel, Steve, tot kijk!” Zijn oude, gerimpelde gezicht vertrok in een grimas alsof hij in tranen los zou barsten. „Ik kom zo vlug mogelijk terug... als je me tenminste nog wilt hebben!”

„Je bent hier altijd welkom, Rusty! Zorg goed voor jezelf en hou je ogen wijd open!”

„I will!”

„Good bye, oldtimer!”

Rusty keerde zich abrupt om, liep naar zijn paard en hees zich in het zadel.

Zonder verder op of om te zien, zette hij zijn paard aan en reed weg, gevolgd door Cabot.

De kleine gunfighter wendde zich, na enkele meters, half om in het zadel en stak de hand op.

De Nachthavik beantwoordde de groet niet. Hij zag

alleen maar het spottende grijnslachje en wist dat het een uitdaging inhield.

Hij keek met samengeknepen lippen de beide ruiters na. Hij vroeg zich af wat voor boodschap Rusty ertoe gebracht had om met Cabot mee te rijden. Hij wist dat Rusty het hem niet zou hebben verteld, ook al had hij verder aangedrongen. Het moest in elk geval voor hem iets heel belangrijks zijn. Vermoedelijk had Cabot erop gestaan dat hij er zijn mond over zou houden. Hij had het idee dat Rusty op weg was naar een heel pak moeilijkheden en hij kon er niets aan doen, alleen maar het beste ervan hopen.

Met een gevoel van onbehagen liep de Nachthavik terug naar de schuur om zijn werk af te maken...

De zon stond laag boven de westelijke heuvels toen de cowhands, die 's morgens met Rusty waren uitgereden, hun paarden op het erf van de Double S tot staan brachten.

De Nachthavik, die hen had horen aankomen, stond hen al op het erf op te wachten. Hij was benieuwd naar wat er zich bij de ontmoeting tussen Rusty en Lew Cabot had afgespeeld.

De mannen lieten zich vermoeid uit het zadel

glijden en Mat Clark, een van de cowhands, kwam onmiddellijk met de vraag.

„Is Rusty nog hier geweest, boss?”

„Yeah!”

„Met die... eh...?”

„Yeah!” herhaalde de Nachthavik kort.

„Waar is-ie nu?”

„Meegereden met die kerel. Rusty heeft 'n tijdje verlof gevraagd. Hij heeft mij verder geen uitleg gegeven!”

„Meegegaan met die kerel...” Mat Clarks mond viel open van verbazing.

„Ken je hem?” vroeg de Nachthavik scherp.

„Ik niet maar Joe hier wel.” Hij wees naar een van zijn makkers.

Joe Silver knikte terwijl hij met zijn halsdoek het stof van zijn gezicht veegde.

„Ik ken hem,” zei hij, „of ik zou me sterk moeten vergissen. Hij heet Lee Coogan...”

„Hij noemde zich hier Lew Cabot!” viel de Nachthavik hem in de rede.”

„Toen ik hem meegemaakt heb, heette hij Lee Coogan,” hield Joe vol. „Hij maakte toen deel uit van

de bende van Bud Tolan... the Tolan Gang... die de omgeving van Nogalas onveilig maakte. Die kerels liepen tegen de lamp bij een bankoverval in Tornado Springs, als ik me goed herinner. De zaak was verraden en ze kregen een groot deel van de bende te pakken. Tolan zelf werd in het gevecht doodgeschoten. Coogan werd ook in zijn kraag gepakt, maar hij had zich aardig buiten schot weten te houden en hij werd vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Maar hij is een stuk puur vergif, als je het mij vraagt!”

„Wat is er vanmorgen bij jullie gebeurd?”

„Wel... die kerel kwam aanrijden terwijl wij aan het werk waren en hij vroeg of-ie Rusty even kon spreken. Ze wandelden samen een eindje op en smoesden wat en toen kwamen ze terug en wij hadden de indruk dat Rusty aardig van streek was. Mat informeerde of er iets aan de hand was en of we iets voor 'm konden doen, maar hij schudde z'n hoofd, klom op zijn cayuse en reed weg, in gezelschap van die gunslinger!”

„I see!”

„Heeft-ie hier niks losgelaten, boss?” informeerde

Clark.

De Nachthavik schudde fronsend het hoofd.

„Nothing! Hij heeft alleen maar een tijdje verlof gevraagd en wat mondvorraad gepakt. Daarna is-ie weggereden. Vermoedelijk heeft Coogan hem opgedragen zijn mond dicht te houden. Het enige wat-ie vertelde was dat ze een lange tocht voor de boeg hadden.”

„Ik kan niet zeggen dat 't me bevalt,” bromde Silver.

„Ik evenmin. Ik heb 't gevoel dat Rusty op een of andere manier ergens bij betrokken wordt, waarvan-ie de gevolgen niet kan overzien. Maar ik heb er niet 't flauwste idee van waar het over kan gaan! Ik geloof alleen dat-ie 'n goeie kans loopt er zijn hachje bij in te schieten!”

„Zouden we er iets aan kunnen doen, boss?”

De Nachthavik haalde zonder te antwoorden zijn tabakszak tevoorschijn en begon langzaam een sigaret te rollen, terwijl hij de vraag overwoog.

Hij moest er iets aan doen, dacht hij. Hij kon niet werkeloos blijven, maar moest erachter zien te komen wat er precies aan de hand was. Dat het om

een eerlijke zaak ging, betwijfelde hij. Kerels zoals Coogan waren gewoonlijk betrokken bij zaken waar een lucht je aan zat. En er was een grote kans dat Rusty Bowers het slachtoffer zou worden.

Hij blies langzaam een rookwolk uit en wendde zich tot Joe Silver.

„Zou jij denken, Joe, dat Coogan zich nog altijd in de buurt van Nogalas ophoudt?”

„Dat zou best kunnen,” gaf Silver toe. „Het is ’n grensstadje, een beetje wild, waar ze ’t met de wet niet zo nauw nemen. Er is veel vertier vanwege de olievelden die daar in de buurt liggen. De kerels die er werken verdienen goed geld en gaan het in Nogalas verteren. Precies zo’n stadje waar lui als Coogan op af komen om ’n graantje mee te pikken!”

De Nachthavik knikte nadenkend voor zich heen.

Toen viel hem plotseling iets in en hij merkte op: „Dat paard van Coogan had een brandmerk... een B met daarnaast een opstaande pijl. Zegt jou dat iets, Joe?”

„Wis en waarachtig?” riep Silver verrast uit. „Da’s het brandmerk van de Arrow Ranch, de farm van Bill Arrow. Ik heb ruim ’n jaar voor Bill gereden. Z’n ranch

ligt enkele mijlen ten zuiden van Nogalas. Bill was 'n fijne vent!" „Waarom ben je daar dan weg gegaan, Joe?" informeerde Larry Budd, een van de cowboys.

„Oh, well..." Silver wreef met zijn hand door zijn nek. „You know... ik ben 'n cowpuncher... heb m'n hele leven achter koeien aangelopen, 't enige wat me bevalt. En Bill Arrow was op 't laatst meer in olie geïnteresseerd dan in koeien. Liet overal op zijn terrein naar olie boren en had niet veel hart meer voor zijn veebedrijf. Toen ben ik maar opgestapt!"

„Heeft-ie nog olie gevonden?"

„Nog niet toen ik wegging. Maar 't is wel een aanwijzing, boss," wendde hij zich weer tot de Nachthavik, „dat Coogan daar vermoedelijk in de omgeving rondscharrelt."

„'t Is mogelijk, Joe. Denk je dat hij in dienst van de Arrow zou kunnen zijn?"

Silver schudde zeer beslist het hoofd.

„Dat kan ik me niet voorstellen. Coogan is geen cowhand. Alleen maar 'n vent die heel goed met zijn schietijzers kan omgaan en aan werken 'n broertje dood heeft. Aan dergelijke kerels had Bill Arrow geen behoefte, voor zover ik hem ken!" „Nu misschien

wel!”

„Ik geloof er niks van!”

„Well, hoe het ook is...” De Nachthavik mikte het eindje sigaret weg en maakte een uitnodigend gebaar. „Ga maar voor je paarden zorgen, jongens, en zie dat je wat te eten krijgt. Paddy zal ’t langzamerhand wel klaar hebben. Ik moet over de hele zaak nog eens rustig nadenken.”

Terwijl zijn cowhands met de paarden aan de teugel naar de corral liepen om de dieren af te zadelen en te verzorgen, ging de Nachthavik het ranchhuis binnen.

Hij wist dat alle gedachten die hij nog aan deze vreemde zaak zou besteden, maar tot één conclusie zouden leiden; hij zou zijn ranch weer een tijdje aan Bill Grady, zijn voorman, toevertrouwen en achter old Rusty aangaan. Hij kon de oude goudzoeker niet aan zijn lot overlaten...

HOOFDSTUK II

Gebeurtenissen in Nogalas

Twee dagen later, in de late namiddag, reed de Nachthavik op zijn zwarte hengst, Blackie, Nogalas binnen. Hij had de lange tocht in een snel tempo afgelegd en hier en daar op ranches die in zijn weg lagen navraag gedaan in de hoop een spoor van Rusty en Coogan te ontdekken. Maar hij had geen enkele aanwijzing gekregen en dat betekende, dat het onderzoek in Nogalas zou moeten beginnen. Hij moest erachter zien te komen waar Coogan uithing. Als de kleine gunfighter zich inderdaad in deze omgeving ophield, zou dat niet zo moeilijk zijn. En van Coogan zou hij bij Rusty terecht moeten komen. Hij was benieuwd wat Rusty ertoe gebracht had zo vlot met Coogan in zee te gaan. Misschien was er wel niets aan de hand en zou zijn oude vriend hevig gepikeerd zijn over het feit dat de Nachthavik achter hem aan

gekomen was, alsof hij niet op zichzelf kon passen!

Terwijl de Nachthavik door de hoofdstraat van Nogalas reed, kwam hij tot de conclusie dat Joe Silver niets te veel gezegd had. Het was inderdaad een levendig, bedrijvig stadje, groter dan de meeste van dit soort. Wagens reden af en aan of stonden goederen te laden en te lossen, ruiters manoeuvreerden daar tussen door en over de houten trottoirs langs de lukraak geplaatste gebouwen was een druk beweeg van voetgangers. Kinderen speelden in het stof en het was heet.

Hij ontdekte een stalhouderij en twee huizen verder een klein hotel, dat in grote wanstaltige letters over de hele breedte van de houten voorgevel het opschrift droeg: Cowboy's Rest. Daaronder stond de naam: Ma Larsen.

Hij reed de poort naast de stalhouderij in en gaf Blackie over aan een kleine Mexicaanse stalknecht die hem met een ernstig jongensgezicht verzekerde dat hij voor het paard zou zorgen alsof het van hemzelf was.

Met zijn plunjezak over zijn schouder liep hij naar het hotel.

Hij had al vastgesteld dat de meeste mannen die hij op straat zag niets met vee maar alles met olie te maken hadden. Hij meende zelfs in de lucht de geur van olie te bespeuren, maar dat kon verbeelding zijn. De naam van Ma Larsens hotel scheen erop te duiden dat zij de voorkeur gaf aan mensen uit het veeland en dat trok hem wel aan.

Er was niemand aanwezig in de kleine gelagkamer toen hij binnen stapte, maar een ogenblik later verscheen de hotelhoudster door een deur opzij van de tapkast. Ma Larsen was een grote, struise vrouw van middelbare leeftijd met blond haar en een rond, blozend, opgewekt gezicht, waarop de zon geen vat had gehad.

Ze kwam met forse stappen naar voren, bekeek de Nachthavik van top tot teen en zei toen met een stem die klonk als een klok: „Welcome, cowboy. Als je 'n stevige maaltijd wenst en 'n kamer zoekt met een goed bed dan ben je hier aan het juiste adres.”

„Je hebt 't de eerste keer geraden, ma'am,” grinnikte de Nachthavik. „Dat is precies wat ik wens.”

„That's fine. En mijn naam is Ma Larsen! Je kunt me

Ma noemen; iedereen doet 't!"

De Nachthavik knikte geamuseerd.

„Ik heet Smith,” zei hij, „Steve Smith.”

„Een gemakkelijke naam om te onthouden,” lachte Ma Larsen.

Ze bekeek de Nachthavik opnieuw met een kritisch oog en zei toen: „Je ziet eruit, Steve, alsof je 'n groot stuk van de dag in het zadel hebt gezeten en het nodige stof hebt opgeraapt. Op het erf hierachter staat een hokje met een pomp erin. Daar kun je 'n bad nemen, als je wilt!”

„Een best idee, Ma,” knikte de Nachthavik, „dat wil ik inderdaad!”

„Good. Dan zal ik je eerst de kamer laten zien!”

Het was maar een kleine kamer en ze was sober aangekleed, maar de Nachthavik was er aan gewend en het zag er allemaal proper uit.

„Goed genoeg?” informeerde de hotelhoudster.

„Sure!”

Hij haalde uit zijn plunjezak een schoon shirt en een handdoek te voorschijn en volgde Ma Larsen naar beneden.

„Terwijl jij dat bad neemt, cowboy, zal ik eten voor

je klaar maken. Wat zou je willen hebben?"

„Dat laat ik helemaal aan jou over, Ma!"

„Daar zul je geen spijt van hebben!" verzekerde Ma Larsen.

Een half uur later zat de Nachthavik achter een bord met een voortreffelijke 'steak', bonen, rijst en heerlijke jus en hij liet het zich goed smaken.

Ma Larsen was achter de tapkast bezig maar zo nu en dan keek ze met een half oog naar haar gast en toen de Nachthavik met een tevreden zucht zijn mes en vork neerlegde, kwam ze naar hem toe.

„Heeft 't gesmaakt, cowboy?" informeerde ze.

„Het kon niet beter," verzekerde de Nachthavik.

„Een specialiteit van het huis," zei Ma Larsen op plechtige toon. „Wou je nog iets na hebben?"

„Een kop zwarte koffie, graag," antwoordde de Nachthavik terwijl hij een sigaret begon te rollen. „En neem zelf ook wat, Ma."

Toen ze even later met twee koppen koffie verscheen, een stoel bijtrok en ging zitten, informeerde hij: „Heb je veel gasten, Ma?"

„Op het ogenblik maar drie maar gewoonlijk is het vol. Dan zijn er tien! Meestal voor een deel vaste

klanten, cow people.”

Ze keek de Nachthavik nieuwsgierig aan. „Jij bent niet uit deze omgeving, wel?”

„Nee, ik kom uit het noorden... omgeving van Bitter Water!”

„Zoek je ’n baantje?”

„Nee! Ik zou trouwens niet in de olie willen werken.”

„Oh, maar er liggen heel wat ranches hier in de omgeving van Nogalas,” verzekerde Ma Larsen, „Verschillende grote bedrijven. De ranch van Bill Arrow, ten noorden van de Buffel Creek... de Jackson ranch, die grenst er ten zuiden aan. Dan heb je nog de Long Slide van Williams, de Lazy C,... teveel om op te noemen. En ze kunnen daar best ’n goeie kracht gebruiken. Iemand als jij zou daar best werk kunnen vinden!”

De Nachthavik glimlachte.

„Thanks, Ma, maar ik ben echt niet op zoek naar ’n baantje!”

Hij trok peinzend aan zijn sigaret en keek uit het raam. Misschien kon hij hier, bij Ma Larsen, al het een en ander te weten komen.

Terwijl hij langzaam zijn sigaret uitdrukte in een stenen asbak, zei hij: „Ik ben op zoek naar ’n man die Bowers heet... ’n oude man...”

Ma Larsen keek hem verbaasd aan.

„Was ’t een vriend van je?”

„Yeah! Het is ’n vriend van me!”

Het gezicht van Ma Larsen betrok en ze keek enkele ogenblikken voor zich uit.

„’t Spijt me voor je, mister Smith,” zei ze zacht, „maar hij is dood.”

„Wat!” De Nachthavik schoot half overeind, een brok in zijn keel.

Ma Larsen knikte langzaam.

„Yes, Ben Bowers is dood! We hebben hem een tijd geleden begraven!”

De Nachthavik zakte terug in zijn stoel en slaakte een zucht van verlichting. Dat kon in elk geval Rusty niet zijn, dacht hij opgelucht, maar misschien hield Rusty’s plotselinge vertrek hier wel verband mee.

„Da’s niet de man die ik zoek,” zei hij. „Die heb ik twee dagen geleden nog gezien!”

„Gelukkig! Ik heb er ’n hekel aan om mensen slecht nieuws te moeten vertellen! Maar misschien is de man

die jij zoekt, wel familie van Ben!”

„Ik heb er geen flauw idee van! Maar het zou me niet verbazen! Wat was Ben voor iemand?”

„Well...” Ma Larsen staarde peinzend uit het raam. „Hij was ’n ouwe man. Voor zover ik weet, woonde-ie in een hut op een stukje grond aan de Buffel Creek. Hij werkte zo’n beetje op de ranch van Abe Jackson en zorgde verder voor zichzelf. Hij is wel ongelukkig aan zijn einde gekomen!”

„Hoe?”

„Hij werd dood voor zijn hut gevonden met ’n kogel door zijn hoofd!”

„Vermoord?”

Ma Larsen knikte zwijgend.

„Hebben ze de moordenaar ontdekt?”

„No! Het moet gebeurd zijn toen het donker was. Het onderzoek van sheriff Mills heeft niks opgeleverd!”

„I see!” De Nachthavik begon een sigaret te fabriceren, stak die aan en blies langzaam een rookwolk uit.

Toen vroeg hij plotseling: „Ken jij een kerel die Lee Coogan heet, Ma?”

Hij zag het gezicht van Ma Larsen verstrakken en haar ogen leken blokjes ijs.

„Is dat ook 'n vriend van je, mister?” vroeg ze toonloos.

„Ik heb 'm één keer ontmoet en ik geloof niet dat we vrienden zouden kunnen worden,” antwoordde de Nachthavik. „'t Is niet mijn kleur! Maar jij kent hem als ik 't goed begrijp!” „Yeah, ik ken hem. Hij heeft mijn man doodgeschoten!”

De Nachthavik zweeg en staarde naar het brandende einde van zijn sigaret.

„Het spijt me,” zei hij na enkele ogenblikken.

„Oh... well...” Ma Larsen zuchtte diep en er verscheen weer een mager glimlachje op haar gezicht. „Het is al weer enkele jaren geleden. En het was een eerlijk gevecht... zo noemen ze dat. Maar voor mij was 't gewoon moord! Mijn man wist nauwelijks hoe-ie 'n pistool moest aanpakken!”

„Een gunfighter... zo zag-ie er ook uit,” mompelde de Nachthavik.

„Zeg maar moordenaar!” verbeterde Ma Larsen fel. „Blijf 'm uit de weg, mister Smith. Als je 't met hem aan de stok krijgt...”

„Hij is de man die me kan vertellen waar ik Rusty Bowers kan vinden,” verklaarde de Nachthavik en toen vertelde hij in het kort de gebeurtenis, die hem naar Nogalas gevoerd had.

„Het zou me niet verwonderen als het toch te maken heeft met de moord op Ben Bowers,” zei Ma Larsen toen hij was uitgesproken.

„Dat begin ik ook te geloven. Ik vraag me alleen af wat Coogan hier mee te maken heeft.”

„Niet veel goeds!”

„Daar ben ik ook bang voor. Weet je waar ik ’m zou kunnen vinden?”

Ma Larsen haalde de schouders op.

„Ik heb hem al in lange tijd niet gezien, maar ik weet dat hij nu en dan in de stad komt. Hij komt en hij gaat.”

„Zou-ie op de ranch van Arrow kunnen werken?”

„Daar geloof ik niks van!”

„Hij had ’n paard met het brandmerk van de Arrow ranch!” „Paarden kun je kopen! Bill Arrow zou ’n kerel als Coogan nooit in dienst nemen!”

Hetzelfde antwoord als Joe Silver gegeven had, dacht de Nachthavik.

„Waar zou-ie uithangen als-ie in de, stad komt?”

„De Palace... een kroeg hier verderop in de straat. Niet veel zaaks!”

Ze keek de Nachthavik aan en voegde eraan toe: „Ga daar niet naar toe, cowboy, en blijf uit de buurt van Lee Coogan als je leven je lief is! Anders wordt je ook het slachtoffer van een eerlijk gevecht!”

Met een ruk stond ze op, schoof haar stoel achteruit en verdween uit de gelagkamer.

De Nachthavik leunde achterover en staarde voor zich uit. Hij was er vrijwel zeker van dat de komst van Coogan, het vertrek van Rusty en de moord op Ben Bowers onderdelen waren van één patroon. En hoewel de zaak nog volkomen onduidelijk voor hem was, was hij er toch van overtuigd dat Rusty in groot gevaar verkeerde en dat hij eigenlijk geen tijd te verliezen had. Het gesprek met Ma Larsen had een tipje van de sluier opgelicht maar niet meer dan dat. Coogan zou hem verder op weg moeten helpen. Goedschiks of kwaadschiks. Het feit dat Coogan blijkbaar snel met zijn schietijzers kon omgaan, boezemde hem geen vrees in. Hij kende dit soort revolverhelden. Hun faam berustte erop dat ze met

hun wapen net iets vlugger waren dan de doorsnee man en die kozen ze gewoonlijk ook als slachtoffer. Ze pasten er wel voor op om een gevecht te beginnen met kerels van hun eigen kaliber. Ma Larsen had gelijk! Als het er op aan kwam, waren het doodgewone moordenaars!

Hij keek naar buiten waar de duisternis begon te vallen. Aan de overzijde van de straat viel door enkele vensters al het vale licht van de olielampen die binnen ontstoken waren.

Een bezoek aan de Palace Saloon stond voor die avond in elk geval op het programma, ondanks de waarschuwing van Ma Larsen. Misschien had hij geluk en liep hij Lee Coogan daar tegen het lijf...

De naam kroeg was op de Palace Saloon inderdaad volledig van toepassing.

De Nachthavik bleef een ogenblik binnen de klapdeurtjes staan terwijl hij de situatie snel opnam. Het grote lokaal was maar schemerig verlicht en de rook was er om te snijden. Er hing een smerige lucht, een mengsel van drank en olie, en het was er overvol en lawaaierig.

De bezoekers zaten en stonden, lachend en luid pratend, en vulden vrijwel de hele ruimte.

Met moeite baande hij zich een weg naar de tapkast en vond daar na enig zoeken en wringen een plaatsje. Niemand lette op hem of schonk hem enige aandacht.

Hij bestelde een glas bier bij een groezelig mannetje dat achter de tapkast stond met opgestroopte mouwen, een kaal hoofd en een gezicht alsof alles hem zeer deed.

Met het bier in de hand en leunend tegen de tapkast keek de Nachthavik naar het gewoel om hem heen. De meeste bezoekers waren kerels die op de olievelden werkten, stelde hij voor zichzelf vast. Luidruchtige kerels die hier hun vertier kwamen zoeken, voor hen weer een dag van hard werken wachtte. Lee Coogan was er niet, voor zover hij kon zien.

Vanwaar hij stond kon hij de toegang in het oog houden en als Coogan zou verschijnen, zou hem dat niet ontgaan.

Hij dronk een teug en kwam tot de conclusie dat het niet zulk best bier was. De man naast hem, een lange schrale kerel, was van een andere gedachte, „’n Goed glas bier, maat!” bromde hij terwijl hij zijn lege

glas op de toog zette. „Geef me nog maar ’n glas, Bert!”

Met het glas in de hand, wendde hij zich opnieuw naar de Nachthavik.

„Jij zit in ’t koeienvak, niet?”

De Nachthavik glimlachte vaag.

„That’s right!”

„Ik werk voor de Oil Company. Bevalt me best. Begrijp me goed, ik heb niks tegen koeien! Mag er graag een stukje van eten!” Hij grinnikte om zijn eigen grapje en toonde enkele stukjes bruine tanden. „Maar olie heeft de toekomst. En ze betalen goed. Yes sir!”

„Maar je kunt ’t niet drinken!” merkte de Nachthavik op, inhakend op het grapje van de ander.

De man keek een ogenblik verbaasd, had het toen door en grijnsde breed.

„Da’s ook ’n goeie,” zei hij. „Maar dan kun je altijd nog bier nemen!”

Hij dronk gulzig zijn glas leeg en zette het met een klap op de tapkast.

„Bert, nog eentje! En ook een glas voor deze cowboy!”

„Thanks,” mompelde de Nachthavik terwijl hij met samengeknepen ogen naar de ingang keek.

Lee Coogan was het vertrek binnengekomen. De ogen van de kleine gunfighter flitsten over de aanwezigen en de Nachthavik wendde zich half af om niet herkend te worden.

Toen hij een ogenblik later zijn blik weer naar de toegangsdeur richtte, stonden er twee grote kerels druk pratend in zijn gezichtsveld. Van Coogan was niets meer te bespeuren.

Zijn ogen gleden door het vertrek terwijl hij van zijn glas dronk en automatisch de opmerkingen van zijn buurman beantwoordde.

Met een gevoel van teleurstelling kwam hij tot de conclusie dat Coogan niet aanwezig was. Kennelijk had hij toch de Nachthavik aan de tapkast opgemerkt en had zich haastig teruggetrokken.

Maar de man moest ergens hier in de stad een onderdak hebben. Als hij daar achter kon komen...

Hij leegde zijn glas en bood op zijn beurt zijn buurman een dronk aan.

Terwijl hij zich met geheven glas naar hem wendde zag hij het gezicht van de schrale man plotseling van

uitdrukking veranderen en hij volgde de blik.

De man die binnen gekomen was, was vrij groot en bijna even breed. Om zijn machtig bovenlichaam spande zich zijn geblokte shirt alsof het ieder ogenblik zou scheuren. Een nek ontbrak volkomen en zijn hoofd was een karikatuur. Onder het korte kroeshaar was geen voorhoofd te bekennen. De kleine berenogen stonden ver uiteen. Onder een kleine neus en een smalle mond zat een kin als een rotsblok.

„Wie is dat?” vroeg de Nachthavik zacht aan zijn buurman.

„Da's Mike Hood,” fluisterde deze. „Als die ergens verschijnt, heb je in de kortste keren de poppen aan 't dansen. Hij is zo sterk als een beer. De meesten zijn bang voor 'm!”

„Wat voert-ie uit?”

„Als je 'm tegenkomt, cowboy, en je hebt vijf dollar op zak, dan kun je 'm die maar beter geven. Anders neemt-ie ze en jij belandt in het ziekenkamertje bij Doc Carter! Als je geluk hebt...”

De Nachthavik knikte. Hij zag Hood langzaam naar de tapkast komen, de mannen opzij duwend die in zijn weg stonden. Hij zag hoe de kleine berenogen zich op

hem richtten en hij was er plotseling zeker van dat de man voor hem kwam. Een afgezant van Lee Coogan...!

Aan de tapkast werd onopvallend plaats gemaakt en Hood stelde zich op korte afstand van de Nachthavik op.

„Gimme a drink, Bert!” Ook zijn stem klonk als het grommen van een beer.

Bert schonk haastig een glaasje vol, schoof het naar Hood en deze dronk het in één teug leeg.

„Another!”

Hoewel de gesprekken normaal doorgingen, leek het de Nachthavik alsof er plotseling een zekere spanning was ontstaan. Alsof iedereen in afwachting was van de dingen die er stonden te gebeuren.

Er zou het een en ander gebeuren, daar was de Nachthavik zeker van. En als dat zo was, dan kon hij zelf maar het best het moment bepalen.

Hij wendde zich naar de schrale man naast hem.

„Ken jij 'n kerel die Lee Coogan heet?” vroeg hij.

De man schudde na enig nadenken het hoofd.

„No. Nooit van 'm gehoord! Maar Bert hier zal 'm misschien wel kennen!”

Hij wendde zich behulpzaam naar de man achter de

tapkast.

„Ken jij 'n vent die Coogan heet, Bert?”

„Sure. Lee Coogan... komt hier regelmatig.”

„Weet je waar-ie woont hier in town?” informeerde de Nachthavik op onverschillige toon.

„Yeah... hij zit...”

„Jij praat teveel, Bert!” kwam plotseling de stem van Hood tussen beide.

Het mannetje achter de tapkast scheen te verstijven en likte met zijn tong langs zijn plotseling droge lippen.

„Je... je hebt gelijk, Mike,” mompelde hij zenuwachtig.

„En jij, mister, jij vraagt te veel!” ging Hood verder, terwijl hij langzaam naar de Nachthavik toeschoof. „We houden hier niet van steekneuzen, see! Als ik jou was, zou ik maar op m'n cayuse klimmen en zo lang mogelijk doorrijden. Ik wil je morgen hier niet meer in Nogalas zien, see! Smeer 'm... now... en ik wil je wel 'n handje helpen!”

De Nachthavik stond onbeweeglijk. Vanuit een ooghoek zag hij het lelijke gezicht van Hood naast zich. Langzaam reikte hij naar het glas bier... De

stilte in het lokaal was bijna hoorbaar!

Met rustige vingers nam hij het glas beet en met een plotselinge krachtige beweging, smeed hij de inhoud van het glas in Hoods gezicht. Onmiddellijk daarop schoot zijn elleboog zijdelings uit en plofte neer in de maagstreek van zijn tegenstander.

Hood was er niet op verdacht en hij krampte samen met een gorgelende kreet van pijn. Eer hij bekomen was, ramde een vuist als een stoomhamer neer op zijn gezicht en hij duikelde achterover, tegen de benen van een grote kerel die vlak bij stond. Blijkbaar was het een pijnlijke ontmoeting en was de man geen vriend van hem, want toen hij overeind krabbelde gaf de man hem een nijldige trap die hem weer tegen de grond wierp...

Een ogenblik later was het gevecht in volle gang! Het leek wel alsof de actie van de Nachthavik een orkaan van geweld had opgeroepen. Iedereen vocht met iedereen! Blijkbaar was het vertrek gevuld met voor- en tegenstanders van Hood en grepen ze deze gelegenheid aan om hun krachten te meten.

De Nachthavik keek er naar met verbijstering!

Hij week haastig uit toen een kerel ruggelings

tegen de tapkast dreunde en langzaam wegzakte. Hij moest zich snel bukken toen een stoel door de lucht zeilde en een aantal flessen met luid gerinkel naar beneden kwam. Hood was bedolven onder een aantal vechtende lichamen...

Ik kan maar beter vertrekken, dacht de Nachthavik. Zijn schrale buurman was in geen velden of wegen meer te zien.

Langzaam begon hij zich naar de uitgang te werken. Met zijn onderarm ving hij een vuist op die zijn richting uitzwaaide en de kerel ging tegen de grond toen de Nachthavik zijn benen onder hem wegschopte...

Hij bereikte de klapdeurtjes, werd toen plotseling geramd door een kerel die buiten gesmeten werd en tuimelde de straat over. Hij kwam haastig overeind, juist op tijd om de vuistslag te ontlopen van de man die hem tegen de grond had gewerkt. Hij haalde uit en trof hem op zijn kaak.

De man ging tegen de grond maar kwam onmiddellijk overeind. De klap was niet erg hard geweest.

„Daar is 't te doen, broer,” wees de Nachthavik en

zonder op of om te zien rende de man weer naar binnen om zich tussen de vechtenden te werpen.

De Nachthavik haalde diep adem, een flauwe grijns op zijn gezicht.

Een van de ruiten van de Palace viel met luid gerinkel in puin.

De schrale man had gelijk gehad. Als Mike Hood verscheen, had je zo de poppen aan het dansen. En deze troep liet de poppen maar al te graag dansen. Deze vechtpartij was voor de meesten de afronding van een prachtige avond en morgen zouden ze vol trots de builen en blauwe plekken laten zien, als bewijs dat ze erbij geweest waren. De Palace Saloon zou alleen een paar dagen uit de roulatie zijn.

Langzaam liep hij over het houten trottoir in de richting van zijn hotel. Hier en daar scheen nog wat licht naar buiten maar er was op de straat niemand meer te zien. De vechtpartij in de Palace had niemand naar buiten gelokt. Misschien was men er aan gewend. Ook de sheriff was niet komen opdagen. Mogelijk had hij dergelijke explosies al meer meegemaakt en wist hij dat het geen zin had om tussen beide te komen.

In de gelagkamer bij Ma Larsen aan de overzijde van de straat, brandde nog licht. De Nachthavik stond op het punt de straat over te steken, toen hij plotseling in het donkere gangetje naast de stalhouderij een vage beweging meende te bespeuren. Misschien was het alleen maar enig geluid geweest dat tot hem was doorgedrongen.

Hij wierp zich haastig opzij, zag met een half oog de kleine vuurstraaltjes in het duister oplichten... de knallen van de pistoolschoten verscheurden de stilte van de donkere verlaten straat en hij hoorde de kogels in de houten wand achter hem inslaan.

Op handen en voeten kroop hij verder zonder het vuur te beantwoorden. Hij zou alleen maar zijn positie verraden. Opnieuw kwamen enkele kogels akelig dicht in zijn buurt en toen vond hij dekking achter een houten watertrog.

Doodstil bleef hij liggen terwijl zijn scherpe ogen de overzijde van de straat afspeurden.

Ze moesten met zijn tweeën zijn... twee kerels die in hinderlaag hadden gelegen en die wisten dat hij bij Ma Larsen onderdak had. Het was doorgestoken kaart; Mike Hood had de opdracht hem uit de Palace

Saloon te verdrijven en dit tweetal zou dan het werk afmaken...

Hij zag op enige afstand een donkere, schimmige figuur in gebukte houding snel de straat oversteken en waagde een schot. De man liet zich voorover vallen, kroop haastig verder en werd door de duisternis opgeslokt.

Het schot was een misser geweest, besepte hij, maar het had zijn positie verraden. Enkele kogels kwamen zijn richting in maar hij kon niet uitmaken waar de schutter zich bevond. Ze waren blijkbaar niet van plan hun prooi zo snel te laten gaan.

Hij hoorde een kogel inslaan in de houten trog waarachter hij lag. Hij zat nu tussen twee vuren en hij moest zien dat hij hier weg kwam. Het betekende dat hij zich bloot zou moeten geven. Langzaam schoof hij achteruit... een kogel sloeg een splinter uit het hout, vlak bij zijn handen! Ze wisten blijkbaar precies waar hij zich bevond en ze wisten met hun schietijzers om te gaan! Hij moest hier weg!

In het wilde weg vuurde hij enkele schoten af in de richting waar hij een tegenstander vermoedde, kwam half overeind en begon te lopen.

Een stem schreeuwde: „Daar gaat ie, Lee!”

De Nachthavik hoorde de kogels langs zijn oren fluiten.

Toen ging plotseling de deur van Ma Larsens hotel open en een knetterend salvo van schoten daverde door de straat.

De Nachthavik stak haastig de straat over... zag de donkere schaduw van een man, die wegrende... viel... weer overeind kwam, in een veel langzamer tempo verder liep en in het duister verdween. Hij had de indruk dat de kerel tegen een kogel was aangelopen.

Hij bereikte de hoteldeur, waar Ma Larsen stond in gezelschap van een forse, breedgeschouderde man. Ze hadden allebei een pistool in de hand en er hing nog de scherpe geur van kruitdamp.

„Come right in, cowboy!” De stem van Ma Larsen klonk opgewekt terwijl ze plaats maakte en de Nachthavik haastig naar binnen stapte.

„Je was precies op tijd, Ma,” hijgde hij.

„Dat dachten wij ook! Maak kennis met een van m'n gasten, mister Conners... mister Smith! Well, we hoorden al dat schieten en ik dacht dat jij 't wel 'ns kon zijn, die wat moeilijkheden had! Neil hier wou wel

meedoen en ik heb altijd nog de Colt van m'n man zaliger!" Ze lachte kort. „Hij kon er niet mee overweg en ik evenmin, maar hoe dan ook, 't heeft geholpen!"

„En of!" verzekerde de Nachthavik met klem. „Ik zat in een lelijk pakket, Mal!"

„Wil je nog iets drinken... voor de schrik?"

De Nachthavik lachte.

„Yeah, 'n kop zwarte koffie!"

„Enig idee wie de kerels waren, Smith?" informeerde Conners.

„Ik hoorde de naam Lee roepen! Dat kan, naar mijn mening..."

„...niemand anders dan Lee Coogan zijn geweest," riep Ma Larsen vanuit de keuken. „Hoe ben je in de Palace gevaren, cowboy? Nog iets wijzer geworden?"

„Niet veel, Ma. Coogan kwam binnen maar verdween weer meteen toen hij mij in 't oog kreeg. Even later kwam er een vent binnen met 'n gezicht waarover je maar beter niet kan praten..."

„Mike Hood!"

„Yeah! Ze hebben 'm nog 'n naam gegeven ook. Wel, die gaf me de raad om zo vlug mogelijk uit Nogalas te vertrekken en hij maakte aanstalten om

me daarbij 'n handje te helpen. Dat mislukte min of meer en toen ik wegging waren de boys met vereende krachten bezig om de saloon te slopen. Al met al 'n rustig avondje, Ma, tot ik hier tegen die twee kerels opliep.”

De hotelhoudster kwam binnen met een kan koffie en het nodige drinkgerei.

Terwijl ze het op een tafeltje zette, zei ze: „Dat was afgesproken werk, Smith. Ze waren helemaal niet van plan om je uit Nogalas te laten vertrekken. Althans niet levend! Wat ben je nu van plan te doen?”

„Ik heb er 'n hekel aan om een rekening onbetaald te laten. Ik geloof overigens, Ma, dat een van die kerels door een kogel is geraakt.”

„Dat dacht ik ook! Dat zal er wel een uit jouw pistool zijn geweest. Neil. Mijn schietwerk is niet zo best. Als dat zo is, dan komt-ie wel bij Doc Carter terecht en dan horen we er nog wel van. Ik hoop dat 't die smerige rat Coogan is!”

„Je zult er rekening mee moeten houden, Smith, dat ze 't niet bij deze mislukte poging zullen laten,” merkte Conners op. „Je zult voortdurend op je hoede moeten zijn als je hier in de buurt blijft!”

„Dat doe ik in elk geval! Ik ga in geen geval weg voor ik m'n vriend Rusty Bowers heb gevonden en bovendien wil ik weten wat erachter dit hele gedoe schuil gaat!”

„Je zult ontdekken dat de moord op Ben Bowers er alles mee te maken heeft!” verzekerde Ma Larsen op besliste toon.

De Nachthavik knikte. Toen vroeg hij: „Kom jij ook uit deze omgeving, Conners?”

„Nee. Ik ben voorman op een ranch in de buurt van Duckville. Ik ben voor zaken hier. Ga morgen een bezoek brengen aan Abe Jackson en dan rij ik weer terug!”

„I see! Wat is jullie sheriff voor 'n man, Ma?”

„Luke Mills? Da's 'n hele goeie! Hij is eerlijk en dat is veel waard en hij is niet bang. Maar hij is geen mannetjesputter! Hij weet wanneer-ie de andere kant uit moet kijken!” „Ik heb 'm vanavond niet gezien...”

„Dat is zo'n geval, waarbij Luke weet dat-ie de andere kant uit moet kijken!” zei Ma Larsen op nuchtere toon.

„Misschien kan hij me wat meer vertellen over de moord op Ben Bowers,” peinsde de Nachthavik. „Ik

denk dat ik hem morgen maar eens een bezoek ga brengen!”

Hij dronk zijn koffiekop leeg en stond op.

„Ik ga 't bed maar eens opzoeken,” zei hij. „Ik geloof dat ik 't aan jullie te danken heb dat ik dat in elk geval nog kan!”

„Probeer 't zo te houden, cowboy,” lachte Ma Larsen.

„Ik zal er m'n uiterste best voor doen,” grinnikte de Nachthavik...

HOOFDSTUK III

Ontmoeting met een scherpschutter

Het bezoek aan sheriff Mills dat de Nachthavik in gedachten had behoefte niet te worden afgelegd, want toen hij de volgende morgen al vroeg de gelagkamer binnenkwam, zag hij dat Ma Larsen in gesprek was met een forse, breedgeschouderde kerel met een hoekig gezicht, die op de tapkast leunde met een glas bier voor zich.

De man keerde zich naar hem toe en nam hem met rustige blik op en de Nachthavik ontdekte onmiddellijk de glimmende ster, die op het leren vest zat vastgepind.

Sheriff Mills was al gearriveerd.

Met een flauw glimlachje kwam hij naderbij.

„Good mornin’, Ma... Hello, sheriff, ik had ’n bezoek aan je op m’n programma staan!”

„Well, mister... Smith, als ik Ma goed verstaan

heb...” Sheriff Mills glimlachte een beetje spottend. „Aangezien je gast bent in Nogalas, dacht ik, dat ik j   maar eens moest komen opzoeken!”

„We wilden elkaar in elk geval ontmoeten, daar komt het op neer,” grinnikte de Nachthavik. „Twee zielen...      gedachte! Well, Ma, ik zou best ’n kop koffie lusten!”

„Ik had er ’n voorgevoel van, cowboy! De koffie is klaar. Ik zal ’m even halen!”

„Ma heeft me al verteld, waarom je hier bent,” merkte Mills op.

„Da’s geen geheim! Ik zou ’t je ook zelf verteld hebben!” Mills keek hem enkele ogenblikken onderzoekend aan. „Ben jij wel eens in San Pablo geweest?” vroeg hij plotseling.

„Eenmaal in mijn leven,” antwoordde de Nachthavik plechtig.

„Ken je sheriff Brooks?”

„Sure! Fijne kerel. En is-ie nog altijd sheriff daar?”

Mills knikte zonder zijn ogen af te wenden.

„Hij is ’n goeie vriend van me en hij heeft me laatst eens een verhaal verteld, waarin een kerel die Smith heette, een belangrijke rol speelde!”

„Zo, zo. Ik wist niet dat Brooks zo'n verhalenverteller was!

„En of, als-ie de kans krijgt! Ik neem aan dat jij de Smith uit dat verhaal bent!”

„Als ik je daar 'n plezier mee kan doen,” mompelde de Nachthavik.

„Good!” Mills begon plotseling te lachen. „Brooks vertelde me, dat er altijd wel leven in de brouwerij komt als jij in de buurt bent. Dat klopt heel aardig! Bert Baker van de Palace kan er van mee praten!”

De Nachthavik maakte een afwerend gebaar.

„Dat was niet mijn schuld. Als 't aan mij gelegen had...”

„Dat weet ik!”

„Maar jij was er niet,” zei de Nachthavik op quasiverontwaardigde toon met een knipoog naar Ma Larsen, die een kop dampende koffie voor hem neerzette. „Thanks, Ma... En jij had er moeten zijn om onschuldige burgers zoals ik te beschermen!”

Mills lachte schaterend.

„You know, Smith,” lachte hij, „die dingen komen zo nu en dan voor. Dan worden de jongens wat speels en dan is er 'n kleinigheid nodig...”

„Een kleinigheid! ’n Vent van twee meter, zo in het wild gevangen, noem je dat ’n kleinigheid!” riep de Nachthavik grijnzend uit.

„...en dan beginnen ze elkaar op hun gezicht te timmeren.

Alleen maar voor de grap, see. En dan spelen ze wat met het meubilair en zo. En als ik dan aanwezig ben, Smith, dan is er altijd wel een of andere grappenmaker, die z’n bril heeft thuisgelaten en die mij voor zo’n stuk van ’t meubilair aanziet! En daarom is sheriff Mills dan zo verstandig om ergens op een rustig plekje ’n glas bier te gaan drinken!”

„En wat vindt Baker daarvan?”

„Bert? Ohh, die vindt ’t niet erg!” verzekerde Mills luchtig. „Zit begrepen in de prijs van het vergif dat-ie verkoopt!” „En Doc Carter zal ’t ook prachtig vinden!” mompelde de Nachthavik.

„Oh nee! Geen mens gaat naar Doc Garter. Dat zouden ze kinderachtig vinden! Hoewel...” Hij keek de Nachthavik doordringend aan. „Carter heeft gisteravond nog wel ’n patiënt gehad.”

„Dat vermoedde ik al!”

„Yeah! Bruce Wilcox... met een kogel uit een 44-er

in z'n bovenbeen!"

„Wie is dat?"

„'n Vriend van Coogan, als je daar ooit van gehoord hebt!" De Nachthavik knikte.

„Dat waren de twee die jou stonden op te wachten, zoals Ma me verteld heeft. Wilcox is voorlopig uit de circulatie. En Coogan is verdwenen!"

„Weet jij waar hij uithangt, als-ie in de buurt is?"

„Dan logeert-ie gewoonlijk in de Golden Nugget... 'n derderangs hotelletje in een van de zijstraten."

„Weet je, sheriff, of Coogan ooit gewerkt heeft op de Arrow ranch? Hij berijdt 'n paard met dat brandmerk!"

„Yes. Niet veel langer dan 'n maand. Naar 't schijnt heeft Bill Arrow hem toen weggestuurd."

De Nachthavik dronk bedachtzaam van zijn koffie.

„I see! Hij viel dus niet in de smaak."

„No. Coogan is 'n gunman, you know, geen cowpuncher! Hij is behoorlijk snel met dat schietijzer van 'm! Heeft hier in Nogalas alleen al drie slachtoffers gemaakt!" Hij zweeg plotseling en keek Ma Larsen met een verontschuldigende blik aan.

„Sorry, Ma..."

„Ik heb het Smith al verteld,” zei Ma Larsen eenvoudig. „Yeah. Well, als ik ’t goed begrepen heb, dan vond Bill Arrow dat-ie geen goeie invloed op zijn mensen had!”

„En waar leeft-ie van?”

„Ik heb geen idee.”

„Je weet, Mills, waarom ik hier gekomen ben. Om m’n ouwe vriend, Rusty Bowers, te vinden. Coogan kan me daar over inlichten. Ook de reden waarom-ie Rusty hier mee naar toe gesleept heeft. Als Rusty tenminste zover gekomen is. Jij hebt niets horen omgaan...?”

„Niets. Als-ie hier in Nogalas was gesignaleerd, zou ik ’t weten!”

„Dan zal ik in de omgeving moeten zoeken,” mompelde de Nachthavik peinzend. „En misschien loop ik Coogan tegen het lijf. Hij mag uit Nogalas verdwenen zijn, maar ik geloof niet, dat-ie ver uit de buurt is! Naar mijn mening heeft-ie ergens nog ’n onderkomen.”

Mills haalde de schouders op.

„Kan zijn, maar ik ben er niet van op de hoogte. Jij denkt, Smith, dat Rusty Bowers hier naar toe gehaald

is, in verband met de moord op Ben Bowers?”

„Ik weet ’t niet zeker maar ik vermoed van wel! ’t Zou ’n te grote toevalligheid zijn als ’t anders was!”

Mills tastte met afwezige blik naar zijn bier en dronk zijn glas leeg.

„Zouden het familieleden zijn? Misschien broers?”

„Ik weet ’t niet. En wat zou ’t dan voor zin kunnen hebben? Ben Bowers is al weken dood en begraven! Heb je geen enkel spoor kunnen ontdekken, Mills? Geen enkele aanwijzing, wie de moordenaar kan zijn?”

„Niets waar ik mee verder kan!” bekende Mills. „Ze hebben ’m ’s morgens gevonden... een van de jongens van Jackson. Volgens Carter was-ie al een aantal uren tevoren gestorven. Sporen waren er niet te zien.”

„Een kogel uit ’n pistool?”

„Yeah. Van dichtbij afgeschoten.” Mills wreef langzaam met zijn duim langs zijn kin en staarde nadenkend naar het glas bier dat Ma Larsen voor hem had neergezet. „Hij werd bij zijn hut gevonden en toch heb ik ’t gevoel dat dat niet de plek is waar-ie werd neergeschoten!”

„Waarom denk je dat?”

Mills haalde de schouders op, greep zijn glas en nam een lange teug.

„Zo maar 'n gedachte,” antwoordde hij. „De wijze waarop-ie daar lag. Maar ik heb geen enkele aanwijzing gevonden.” „Ook geen vermoeden wie de dader zou kunnen zijn?”

„No. Voor zover we weten had Ben geen vijanden. Hij had ook niets wat de moeite waard was om te stelen. Een ouwe baas die voor en na wat werkte op de ranch van Abe Jackson. Ben woonde daar al toen de vader van Abe de ranch nog had. Hij hield van jagen, viste in de Creek, had zijn natje en zijn droogje en was op zijn manier gelukkig, geloof ik... tot iemand hem overhoop schoot!”

„Er moet 'n reden voor zijn geweest!”

„Ik heb die niet kunnen achterhalen! Misschien komen we meer te weten als Rusty Bowers boven water komt!” „Coogan moet er meer van weten. Als er ten minste, wat ik steeds méér begin te geloven, verband is met de moord op Ben Bowers!”

„Maar je zult Coogan niet aan het praten krijgen. Als-ie iets zegt, zal 't een of ander bij elkaar geraapt verhaaltje zijn!”

„Hij zal in elk geval kunnen vertellen waar-ie Rusty heen gebracht heeft. Dat moet te controleren zijn.”

Mills schudde langzaam het hoofd.

„Hij kan je van alles wijs maken. Hij zou je kunnen vertellen dat Bowers er op een gegeven moment genoeg van kreeg, tot andere gedachten kwam, afscheid genomen heeft en naar huis is teruggedreden! No, met Coogan zul je niet veel verder komen.”

„Dan zal ik er zelf achter zien te komen, waar Rusty gebleven is!”

De Nachthavik keek enkele ogenblikken somber voor zich uit, haalde toen zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen.

„Heb je al een idee hoe je 't aan zult pakken, cowboy?” vroeg Ma Larsen.

„Kun jij me een goeie gedachte aan de hand doen, Ma?”

„Je zou 'ns met Abe Jackson kunnen gaan praten!”

„Dat ben ik van plan. Heeft-ie 'n groot bedrijf?”

„Nee.” Sheriff Mills gaf het antwoord. „Hij heeft maar een klein bedrijfje. Maar één vaste man in dienst. Heeft een vrouw en twee kinderen. Jongens van een jaar of twaalf, dertien. Ik geloof dat Abe de

langste tijd op zijn ranch heeft gezeten. Hij heeft de afgelopen periode nog al wat tegenslag gehad. Een paar van zijn drinkplaatsen bleken vergiftigd water te hebben en dat heeft 'm een honderd stuks vee gekost.”

„Was het vergiftigd... door iemand?”

„Niemand weet 't. Maar de beesten die ervan gedronken hadden, zijn er aan dood gegaan! Er is sprake van geweest dat Bill Arrow het bedrijf zou overnemen, maar dat is op de een of andere manier niet doorgegaan.”

„Zijn het vrienden?”

„Goede bureu. De Arrow ranch is veel groter. Maar Bill is meer geïnteresseerd in olie dan in koeien.”

„Zijn ranch ligt ergens in het zuiden, niet?”

„Yeah. Als je door de heuvels rijdt is 't een mijl of acht. Zijn gebied strekt zich in oostelijke richting uit, aan deze kant van de Buffel Creek. Aan de overkant, ten zuiden van de Creek, ligt de ranch van Jackson.”

„Als ik dus naar Jackson rij, kom ik eerst in de buurt van de Arrow?”

„Zo is 't,” knikte Mills. „Zullen we samen rijden?”

De Nachthavik schudde glimlachend het hoofd.

„Een andere keer, Luke. Ik wil eerst eens op m'n eentje op verkenning gaan.”

„Zoals je wilt. Als je ergens achter komt..

„Ik hou je op de hoogte!”

De Smoky Hills vormden een keten van lage heuvels, die zich ten zuiden van Nogalas uitstreckte. De flanken waren dicht begroeid met naald- en loofhoutbossen, op sommige plaatsen onderbroken door kleine rotspartijen. Smalle beekjes, aftakkingen van de Buffel Creek, slingerden zich snelstromend door de laagten tussen de heuvels met hier en daar langs de oevers brede stroken grasland.

De Nachthavik volgde een duidelijk, breed wagenspoor dat in zuidelijke richting liep.

De namiddag was al een eind gevorderd en hij had op zijn weg nog geen enkel menselijk wezen ontmoet. Hij vroeg zich af of dit pad hem rechtstreeks naar de ranch van Bill Arrow zou voeren. Als hij goed was ingelicht, kon hij niet meer dan enkele mijlen van de ranch verwijderd zijn.

Terwijl hij in een langzame draf verder reed, klonken plotseling links van hem en op vrij korte

afstand de luide knallen van een serie pistoolschoten op. Het geluid kwam volkomen onverwacht en met een ruk hield hij zijn paard in en bleef onbeweeglijk in het zadel zitten, zijn ene hand om de teugel geklemd, de andere aan de kolf van zijn eigen pistool, zijn waakzame ogen gekeerd in de richting waar de schoten waren afgevuurd. Ze waren niet voor hem bestemd geweest, daarvan was hij zeker.

Enkele ogenblikken later, terwijl hij nog roerloos stond te wachten op wat er verder zou gebeuren, werd de stilte opnieuw verscheurd door de droge knallen van een aantal schoten. Ze kwamen zo snel achter elkaar dat ze nauwelijks te onderscheiden waren, maar de Nachthavik had er zes geteld. Hij ontspande zich langzaam. Iemand was daar ginds bezig om in een razend tempo zijn Colts leeg te schieten, concludeerde hij. Het was in elk geval de moeite waard om de schutter eens te gaan bekijken.

Hij reed voorzichtig de struiken in, zijn hand aan de kolf van zijn eigen schietijzer, op iedere gebeurtenis voorbereid.

Nadat hij een veertig meter had afgelegd, bereikte hij de rand van de begroeiing en hield zijn rijdier in.

Een flauwe glimlach plooide zich om zijn lippen en hij ging gemakkelijk in het zadel zitten.

Voor hem lag een open ruimte, spaarzaam begroeid met kleine graspollen en bezaaid met patroonhulzen. Op enige afstand stonden een zestal palen in de grond, enkele meters van elkaar en ruim een meter hoog, en op iedere paal lag een kleine kiezelsteen.

Een meter of tien daarvan verwijderd, met zijn rug naar de Nachthavik gekeerd, stond een man. Zijn rechterhand met de zware revolver hing langs zijn zij. Hij stond enkele ogenblikken onbeweeglijk, toen dook hij iets in elkaar en de hand met het vuurwapen kwam razendsnel omhoog. Zijn vinger hield de trekker gespannen terwijl zijn andere hand de hamer terughaalde na ieder schot.

Het gebeurde zo vliegensvlug dat het geratel van de schoten ineens vloeiende tot één daverende knal en de Nachthavik zag de stenen op de palen wegspatten.

Het was inderdaad een scherpshutter, dacht hij.

Met een lichte hielbeweging dreef hij Blackie aan en hij bracht zijn handen op elkaar in een waarderend applaus.

De man die op het punt stond zich naar de palen te

begeven, keerde zich met een ruk om, zijn revolver op de Nachthavik gericht.

Het was een nog jonge man, slank maar stevig gebouwd, met een gebronsd, regelmatig gezicht dat nog een jongensachtige uitdrukking had, vlasblond haar, een brede mond en een paar helblauwe ogen die vol argwaan op zijn bezoeker waren gericht.

De revolver kwam langzaam omhoog terwijl de Nachthavik naderbij kwam.

„Da's ver genoeg!” zei de jongen kortaf.

De Nachthavik trok zachtjes de teugel aan en glimlachte een tikje meewarig.

„Aan dat schietijzer heb je op 't ogenblik niet veel, son,” zei hij op lijzige toon. „Je hebt 't net leeggeschoten!”

De jongen keek een ogenblik naar het wapen in zijn hand en een lichte blos trok over zijn gezicht. Toen verdween het wapen als bij toverslag in de holster.

„You're right, mister,” zei hij zacht en plotseling kwam zijn linkerhand omhoog met een pistool.

„Maar dit niet!” zei hij uitdagend. „En vertel me nu maar 'ns, wie je bent... waar je vandaan komt en wat je hier uitvoert!”

De Nachthavik keek fronsend naar de zware Colt en toen naar het strakke gezicht van de jongen. Hij kon hoogstens een jaar of negentien zijn, dacht hij, maar zijn ogen waren een stuk ouder. En die linkerhand was minder snel dan hij gedacht had.

„Ik wacht!” kwam de scherpe stem van de jongen.

„All right. The name is Smith... Steve Smith. Ik kom van Nogalas en ik ben op weg naar de Arrow ranch. Ik hoorde schieten en ik kwam een kijkje nemen! Nieuwsgierig, you know. Wilde graag weten wat er aan de hand was! En stop dat pistool maar weg, son. Het maakt me zenuwachtig. Nu we 't er toch over hebben, what's your name?”

De hand met de Colt zakte langzaam naar beneden en met een kort lachje liet de jongen het wapen in de holster glijden.

„Ik ben Dave Arrow. De enige zoon van Bill Arrow, de eigenaar van de ranch waar jij naar toe reed!”

„Glad to meet you,” mompelde de Nachthavik plichtmatig. „Well... ik zag je bezig. Je weet heel aardig met dat schietijzer om te gaan!”

„Heel aardig!” De stem van de jongen klonk hard en het was duidelijk dat hij in zijn wiek geschoten was.

„Noem je dat heel aardig! Je kunt honderd dollar verdienen, Smith, als je binnen een straal van vijftig mijl 'n kerel kunt vinden, die vlugger is met zijn pistool! Of denk je dat je zelf...”

De Nachthavik maakte een afwerend gebaar en grinnikte. „No, no,” zei hij haastig, „dat was meer bij wijze van spreken. Ik ben er van overtuigd dat ik die honderd dollar niet kan verdienen!”

„Als je dat maar weet!” verklaarde Dave Arrow zelfvoldaan.

Hij haalde de lege revolver te voorschijn en vulde de cilinder met patronen uit zijn gordel terwijl zijn ogen op de Nachthavik gericht bleven. Om zijn mond speelde een spottend glimlachje.

„Kom van die cayuse af, mister Smith,” nodigde hij uit, „en doe me 'n plezier!”

„Wat kan ik voor je doen?” vroeg de Nachthavik terwijl hij afsteeg.

„Zou je 'n kleine steen op een van die palen willen leggen?”

De Nachthavik keek hem een ogenblik onderzoekend aan maar op het gezicht van de jongen was niets te lezen. Toen haalde hij de schouders op.

„Waarom niet,” mompelde hij.

Hij liep naar een van de palen, raapte een steen van de grond en wendde zich half opzij.

„Hier!” vroeg hij en toen de jongen knikte, legde hij de steen boven op de paal.

Zijn hand had de steen nauwelijks losgelaten, of deze spatte weg onder het geweld van een kogel. De Nachthavik had het gevoel of hij de klap in zijn vingertoppen voelde en zijn gezicht trok strak terwijl hij een ogenblik roerloos bleef staan.

Hij hoorde Dave Arrow lachen en wendde zich met een onverstoorbaar gezicht naar hem toe.

„Je moet die grapjes niet te dikwijls uithalen, son,” zei hij toonloos. „Vandaag of morgen tref je iemand met een zwak hart en dan zijn de gevolgen niet te overzien!”

Arrow lachte schaterend maar de Nachthavik kon in zijn ogen geen vrolijkheid bespeuren. Het was een wraakneming, dacht hij.

„Dat was alleen maar om je te laten zien dat ik heel aardig...” Hij legde een spottende nadruk op die laatste woorden. „...met een schietijzer kan omgaan!”

„Ik was er wel van overtuigd,” mompelde de Nachthavik. Hij liet zijn blik over de grond gaan, waar de patroonhulzen links en rechts verspreid lagen. „Je oefent hier heel wat, zo te zien!”

„Twee uur per dag,” verklaarde de jongen trots.

„Waarom?”

„Omdat ik er van hou, mister. Binnen een paar jaar wil ik sneller zijn met m’n pistool dan wie ook. The fastest gun in the West! Je hebt wel eens gehoord van Ogden, Roberts, Bill Bennett...”

De Nachthavik knikte. Het waren bekende namen van scherpschutters... gunfighters...

„Ze zijn allemaal dood, son, en ze zijn geen van allen oud geworden!”

Dave Arrow lachte kort.

„Weet je waarom, mister? Omdat ze net niet snel genoeg waren, daarom! Ik zal er voor zorgen, dat ik beter word dan zij!”

De Nachthavik haalde de schouders op. De jongen was bezeten van vuurwapens, dacht hij. Volledig gun-crazy!

„Ik heb in Nogalas iets gehoord over ’n kerel die Lee Coogan heet,” zei hij. „Hij schijnt ook nogal...”

„Hij is niks!” riep de jongen op minachtende toon uit. „Hij stelt niks voor! Hij heeft me ’n paar dingen geleerd... niet veel en het was alles wat-ie zelf wist. Ik kan hem hebben met m’n ogen dicht!”

Hij keek de Nachthavik aan, zijn mond vertrokken in een scheef glimlachje.

„Wat kun jij ervan, mister? Denk je dat je een steen van die palen kunt schieten?”

Het gezicht van de Nachthavik drukte twijfel uit.

„Come on, mister, laat ’ns zien hoe ver je ’t brengt! Ik zal de stenen plaatsen. Jij gaat daar staan! En wacht tot ik ver genoeg uit de buurt ben!”

„Oké!”

Enkele ogenblikken later stelde de jongen zich naast hem op.

„Klaar? Let go...”

Glimlachend trok de Nachthavik zijn pistool en vuurde de zes schoten af. Het ging vrij snel en de eerste drie schoten waren raak. De vierde miste hij, de vijfde was weer raak en de zesde was opnieuw een misser.

„Niet slecht,” prees de jongen terwijl zijn eigen pistool in zijn hand scheen te springen. Met twee

snelle schoten joeg hij de beide overgebleven stenen weg. „Niet slecht. Je komt alleen oefening te kort.”

„Daar ben ik ook bang voor,” mompelde de Nachthavik. Langzaam begon hij zijn revolver weer te laden en liet hem toen weer in de holster glijden.

„Zoek je 'n baantje?” informeerde Dave Arrow.

„No.”

„Waarom ben je dan op weg naar de ranch van m'n vader?”

„Ik wilde eens met hem praten.”

„Well, hij is er niet op het ogenblik. Kan wel 'n paar dagen weg blijven. Waarover wilde je praten? Misschien kan ik je helpen.”

De Nachthavik wreef bedachtzaam met zijn hand langs zijn kin.

„Ik ben op zoek naar 'n man... 'n ouwe man die Rusty Bowers heet!” zei hij toen.

„Waarom?”

„Is 'n vriend van me. Hij is enkele dagen geleden van mijn... van de ranch waar ik werk weggereden met die kerel die ik zo juist noemde... Lee Coogan. Een beetje een mysterieuze zaak. Ik wil weten waar-ie gebleven is! En waar het precies om gaat!”

„Je vertrouwt 't niet?”

„Zo is 't precies!”

„Bowers...” Dave Arrow trok zijn voorhoofd in rimpels terwijl hij blijkbaar diep nadacht. „Bowers... geloof niet dat ik die naam ooit gehoord heb! En m'n vader evenmin!”

„Een aantal weken geleden is er hier in de buurt 'n oude man neergeschoten, die Bén Bowers heette,” merkte de Nachthavik op.

Hij zag hoe de jongen opnieuw bloosde.

„Nu je het zegt,” mompelde hij. „Ouwe Ben... dat is zo. Ik wist niet eens dat-ie Bowers heette! Da's toch niet de man die jij zoekt, mister!”

„Nee! Zoals ik al zei is die enkele dagen geleden pas vertrokken!”

De mond van Dave Arrow vertrok in een scheef lachje. „Och ja, dat was ik al weer vergeten! Well, ik ben bang dat ik je niet veel wijzer kan maken!” Hij schopte een van de patroonhulzen weg die voor zijn voeten lag. „Ik hoop dat je je vriend vindt!”

„Thanks! Tussen twee haakjes, hoe moet ik verder rijden naar de ranch van Jackson?”

„Wil je ook naar de Jackson ranch?”

„Yeah!”

„Well...” De jongen likte zijn lippen af en scheen na te denken. „Je volgt het pad daar en als het na ongeveer een mijl naar rechts afbuigt, hou je links aan... tot de Creek. Die steek je over en dan kom je na enkele mijlen bij Jackson!” „Dan vind ik 't wel.” De Nachthavik steeg in het zadel en stak de hand op.

„Be seein' you,” zei hij terwijl hij Blackie aanzette. Toen hij de struiken inreed, wendde hij zich om en zag dat de jongen hem stond na te kijken. Hij wuifde opnieuw en de jongen beantwoordde de groet automatisch.

Een vreemde vogel, dacht hij, terwijl hij langzaam over het spoor verder reed. De jongen was zich nauwelijks bewust van hetgeen er zich in zijn omgeving afspeelde. Was alleen maar bezeten van één gedachte; de snelste pistoolschutter van het Westen te worden. En hij had er aanleg voor, zo te zien. In enkele jaren zou hij vermoedelijk zijn doel bereiken en een gevaar zijn voor zichzelf en anderen. Het feit dat hij op die afgelegen plek oefende, kon erop wijzen dat hij het voor zijn omgeving verborgen wilde houden. Vermoedelijk was zijn vader er

helemaal niet van gediend. Het ontslag van Coogan wees daar ook op.

De Nachthavik bereikte de plaats waar naar hij dacht, het wagenspoor afboog naar de ranch van Bill Arrow en hij hield zijn rijdier in. Volgens de jongen moest hij hier links aanhouden en hij keek met twijfelachtige blik naar de dicht bij elkaar staande bomen en het vele onderhout daar tussen. Er was geen pad te bekennen maar misschien liep dat een eind verder op.

Hij bracht plotseling zijn hoofd omhoog en luisterde aandachtig. Hoefslagen... op vrij grote afstand. Zover weg dat hij de juiste richting niet kon bepalen maar het geluid kwam duidelijk naar hem over.

Het stierf vrij snel weg en langzaam dreef hij Blackie de struiken in. Na een kwartier van moeizaam worstelen door de dichte begroeiing, kwam hij tot de conclusie dat hij toch vermoedelijk niet op de juiste plaats was afgebogen. Maar hij ging in elk geval in de richting van de rivier en hij bleef dus maar doorgaan.

Na ruim een uur zag hij in de laagte tussen het dunner wordende struikgewas de Buffel Creek voor zich liggen, van het bos gescheiden door een brede

strook grasland.

Aan de rand van de bebossing bracht hij zijn paard tot staan en liet zijn blik over de omgeving gaan. De Buffel Creek was hier een vijftig meter breed. Het water had een gelige kleur en stroomde traag in oostelijke richting. Aan de overzijde was de oever tot aan de waterlijn met struikgewas begroeid en hij dacht dat hij toch niet op de goede plaats was uitgekomen. Om de Jackson ranch te bereiken zou hij een meer westelijke koers moeten aanhouden.

Hij zette Blackie aan en reed de grasstrook op, die zacht glooiend naar de rivier afdaalde.

Dzjiеттт...

Het hoge jankende geluid van een geweerkogel die hem rakelings passeerde deed hem onwillekeurig in elkaar duiken en een moment later drong de korte droge knal van de Winchester tot hem door.

Met een ruk wendde hij de teugel en joeg de zwarte hengst terug naar het beschermende struikgewas. Eer hij het bereikte, floot een tweede kogel vlak over hem heen. De knal van dit schot kwam uit een andere richting. Achter een hoge struik liet hij zich uit het zadel glijden en haalde diep adem. Neil Connors had

gelijk gehad. Ze hadden het niet bij de eerste mislukte poging gelaten, maar hem hier opnieuw een hinderlaag gelegd. En als ze niet zo ongeduldig waren geweest en hem verder naar de Creek hadden laten afdalen, zouden ze hem waarschijnlijk te pakken hebben gekregen. Hij vroeg zich af hoe ze van zijn aanwezigheid op de hoogte konden zijn. Misschien hadden ze van af Nogalas zijn spoor gevolgd, hoewel hij daarvan niets bemerkt had. Het had hem vrij veel tijd gekost om de rivier te bereiken en vermoedelijk hadden de sluipschutters een pad geweten dat hen veel sneller naar de stroom had gevoerd zodat ze alle tijd hadden gehad om zich daar in hinderlaag te leggen.

Hij begon langzaam een sigaret te rollen terwijl zijn oren gespitst waren op ieder ongewoon geluid. Maar er was niets te horen dan het gezoem van insecten en ver weg het gefluit van een vogel. Hij vroeg zich af of hij een tweede poging zou wagen. Misschien hadden zijn tegenstanders zich al teruggetrokken. Misschien ook niet. In het laatste geval zou een tweede poging hem wel eens zijn hachje kunnen kosten!

De zon stond al vrij laag aan de westelijke horizon. Hij zou de duisternis kunnen afwachten en dan zijn tocht kunnen vervolgen. Hij kwam tot de conclusie dat hij het bezoek aan Abe Jackson maar beter tot morgen kon uitstellen. En dan zou hij zich niet laten verrassen!

Hij liet het eindje sigaret vallen, drukte het uit met zijn voet en steeg op.

Langzaam aanvaardde hij de terugtocht naar Nogalas...

HOOFDSTUK IV

De Nachthavik krijgt informatie

De duisternis was al gevallen toen de Nachthavik de gelagkamer van Ma Larsen binnentrad. Tot zijn verbazing ontdekte hij daar Neil Conners die aan een tafeltje zat te eten. Ma Larsen hield hem gezelschap. Hij liep langzaam op hen toe.

„Hello, Ma... Why, Conners, ik had niet verwacht dat ik jou hier nog terug zou zien.”

Neil Conners nam een slok bier en trok een grimas.

„Het was ook niet m’n bedoeling, Smith,” zei hij, „maar ik heb Jackson niet te zien gekregen en ik wil toch niet teruggaan, zonder dat ik hem gesproken heb. Zal m’n geluk morgen nog eens gaan beproeven! Het is voor mij van belang!”

„Was-ie niet thuis?”

Conners schoof zijn vrijwel lege bord van zich af en haalde zijn pijp en tabakszak te voorschijn.

Terwijl hij langzaam zijn pijp begon te stoppen antwoordde hij: „Dat is ’t nou juist, Smith. Ik weet ’t niet! Vlak bij de ranch van Jackson werd ik staande gehouden door drie kerels die me vroegen waar de reis naar toe ging. Toen ik ze vertelde dat ik ’n bezoek ging brengen aan Jackson, gaven ze me te kennen dat ik maar beter kon omkeren en naar huis rijden, want Jackson was er niet en zou voorlopig ook niet op z’n ranch terugkomen. Toen ik antwoordde dat ik dan wel eens met z’n vrouw wilde praten, legde een van die kerels zijn hand op zijn pistool en keek me alleen maar aan. De bedoeling was duidelijk. Well, Smith,...” Hij keek de Nachthavik aan en grinnikte verontschuldigend. „Ze waren met z’n drieën en een van die kerels woog zeker honderd en twintig kilo en had een gezicht dat je gezien moet hebben om erin te kunnen geloven...”

„Ik heb ’t gezien,” knikte de Nachthavik met een flauwe grijns.

„Natuurlijk! Dat is zo. Het moet die vent zijn geweest, waar jij gisteravond bonje mee gehad hebt. Well, om kort te gaan, ik heb de teugel maar gewend en ben naar hier terug gereden. Maar ik ga ’t morgen

nog eens proberen. Ik neem niet aan dat die kerels daar elke dag rond hangen om iedereen van de ranch weg te houden. Ik weet ook waarachtig niet wat ze er mee voor hebben! Wat denk jij ervan, Smith?"

De Nachthavik staarde fronsend naar buiten.

„Ik weet 't ook niet,” antwoordde hij tenslotte. „Het is wel 'n vreemde zaak! Ik heb trouwens iets dergelijks meegemaakt.” Hij vertelde wat hem die middag overkomen was, zonder melding te maken van zijn ontmoeting met Dave Arrow.

„Blijkbaar zijn er 'n stel kerels die willen voorkomen dat iemand met Abe Jackson in contact komt,” besloot hij. „Ik vraag me af of het iets te maken heeft met de zaak waarvoor ik hier ben!”

„Zo vast als 'n huis!” verzekerde Ma Jackson, die tot dan toe zwijgend geluisterd had.

„Maar waarom houden ze mij dan tegen?” vroeg Conners verongelijkt. „Ik wil alleen maar zaken doen!”

„Wat voor zaken, Neil? Niet dat 't mij aangaat, maar het kan toch misschien een aanwijzing geven.”

„Well, ik hoef er geen geheim van te maken. Ik ben lang genoeg voorman geweest op 'n ranch. Ik heb wat

geld overgelegd en ik wilde nu zelf 'n bedrijf gaan opzetten. En ik heb gehoord dat de ranch van Jackson te koop is..."

„Niemand kan er bezwaar tegen maken als Jackson zijn bedrijf wil verkopen!” zei Ma Larsen. „En niemand kan hem uiteindelijk tegenhouden.”

„Dat lijkt me ook niet,” gaf de Nachthavik toe. „Er moet 'n andere reden zijn waarom ze willen voorkomen dat Jackson bezoekers krijgt. Je hebt die kerels niet verteld wat de reden was voor jouw bezoek en ze hebben er ook niet naar gevraagd, Neil?”

„No!”

„Well, 't blijft 'n vreemde zaak!” mompelde de Nachthavik. „Niet zo vreemd of 't heeft te maken met de moord op Ben Bowers!” verklaarde Ma Larsen op besliste toon. „Ben je 't daar mee eens, cowboy?”

„Misschien heb je gelijk, Ma. Ik moet er nog eens over nadenken!”

„Maar eerst zul je 'n stukje moeten eten!”

„Je bent 'n gedachtenlezer, Ma,” grinnikte de Nachthavik. „Maak 't maar klaar, dan ga ik me in de... eh... badkamer wat opfrissen!”

„Je weet de weg!”

Hij had er maar weinig tijd voor nodig en toen hij in de gelagkamer terugkwam, was Connors verdwenen en hoorde hij Ma Larsen bezig in de keuken. Langzaam liep hij naar zijn kamer en ging ontspannen op zijn bed liggen om zijn gedachten nog eens over de gebeurtenissen te laten gaan.

Op enkele punten had hij geen enkele twijfel. Het vertrek van Rusty Bowers en zijn verdwijning hielden verband met de dood van Ben Bowers. Een aantal lieden was daar op een of andere manier bij betrokken en daartoe behoorde ook Abe Jackson. Hoewel hij er van overtuigd was, dat de rancher niets met de dood van Ben Bowers te maken had gehad, was die toch in het hele geval verwickeld geraakt. Hij was het met Ma Larsen eens, dat hetgeen wat Connors en ook wat hem zelf overkomen was, direct verband hield met de zaak Bowers. Blijkbaar wilde men Abe Jackson zo'n beetje isoleren van de buitenwereld. Waarom? Kon Jackson misschien onbewust op de hoogte zijn van zaken die gevaarlijk waren voor de moordenaar van Ben Bowers?

Ook de hinderlaag waarin hij die middag bijna gelopen was, hield hem bezig en hoe meer hij

daarover nadacht, des te groter werd zijn overtuiging dat de sluipschutters hem niet van Nogalas hadden gevolgd. Dat zou hij hebben ontdekt. Maar dan kwam de vraag hoe ze aanwezig hadden kunnen zijn op de plek waar hij de rivier had bereikt? Hij had niet de normale weg naar de Jackson ranch gereden en de plaats waar hij bij de rivier was uitgekomen, was een volkomen toevallige geweest. Hij had òf de aanwijzingen van Dave Arrow verkeerd uitgelegd òf van de jongen verkeerde aanwijzingen gekregen? Waarom? Nog een stukje wraakneming, omdat hij zich door de Nachthavik beledigd had gevoeld?

Er waren te veel vragen en te weinig antwoorden, dacht hij, terwijl hij langzaam overeind kwam. Een gesprek met Abe Jackson zou hem misschien iets wijzer maken. Morgen...

Hij bleef een ogenblik onbeweeglijk staan. Als men wilde voorkomen dat iemand met Jackson in contact kwam, zou ook morgen de bewaking aanwezig zijn. En tegen drie gewapende kerels zou hij het niet kunnen opnemen. In het duister zou het niet zo moeilijk zijn om eventuele bewakers te ontlopen... Zeker niet voor een Nachthavik...!

Hij hoorde de stem van Ma Larsen en ging langzaam naar beneden...

Nadat hij de voortreffelijke maaltijd had genuttigd, die Ma Larsen had klaar gemaakt, liep hij naar de tapkast waar Connors een glas bier stond te drinken en de hotelhoudster in gesprek was met enkele andere bezoekers.

„Wil je nog iets hebben, cowboy?”

„Yeah! Koffie. Zo zwart als mogelijk!” grinnikte de Nachthavik.

„Dat weet ik zo langzamerhand,” lachte Ma Larsen.

Met de kop koffie in de hand wendde hij zich tot Connors.

„Hoe ben jij...” begon hij, maar Connors kwam onmiddellijk zelf met een vraag voor de dag.

„Welke weg ben jij gevolgd, Smith, toen je naar de ranch van Jackson reed?”

De Nachthavik glimlachte inwendig want het was dezelfde vraag die hij aan Connors had willen stellen. Dit kwam hem beter uit.

„De verkeerde, I guess!” lachte hij en hij legde uit hoe hij gereden had.

„Yeah. Je bent op een verkeerd punt afgebogen!

Hoe kwam je daarbij?”

„Ik dacht dat ik op die manier het snelst bij de Creek zou komen,” antwoordde de Nachthavik onschuldig.

„Je had gewoon dat spoor moeten blijven volgen!” verklaarde Conners. „Het loopt rechtstreeks naar de Jackson ranch en naar de oversteekplaats in de rivier.

„Diep?”

„’n Paar voet!”

„Ik dacht dat het spoor naar de Arrow ranch voerde.”

„Dat doet het ook. Maar dan moet je op een gegeven moment naar rechts afbuigen. Er loopt daar een vrij brede zandweg naar de Arrow!”

De Nachthavik knikte en nam een slok koffie.

Dave Arrow had hem inderdaad op het verkeerde spoor gezet, peinsde hij, en plotseling dacht hij er aan dat hij, nadat hij Dave Arrow had verlaten, geen schoten meer had gehoord maar wel hoefslagen op vrij grote afstand...

Een raadselachtige zaak en tot dusverre was er nog weinig licht in de duisternis te ontdekken. Misschien zou hij deze avond iets wijzer worden.

Hij dronk zijn kopje leeg en zette het op de tapkast.

„Er is nog meer van dat gif, cowboy,” zei Ma Larsen met een opgewekte grijns. „Zal ik je nog...”

„No, thanks, Ma, dat was precies genoeg! Maar zou je me aan een sleutel kunnen helpen, voor het geval ik wat later thuis mocht komen?”

„Je gaat je toch weer niet in moeilijkheden steken?” vroeg de hotelhoudster bezorgd.

„Geen sprake van! Nee, Ma, dit wordt een heel rustig avondje... als het aan mij ligt!”

„Dat hoop ik voor je! Je kunt er niet iedere keer op vertrouwen dat wij met de schietijzers gereed staan om jou uit de puree te helpen,” verklaarde Ma Larsen met een knipoogje naar Connors.

„Je kunt rustig gaan slapen, Ma. Ik zal een zoete jongen zijn, dat beloof ik je! Precies zoals sheriff Mills zal ik op tijd de andere kant uit kijken!”

„Da's het verstandigste wat je kunt doen!”

Nadat hij de sleutel had gekregen, ging hij de trap op naar zijn kamer. Daar diepte hij uit zijn plunjezak de spullen die hij nodig had, maakte er een kleine bundel van en ging toen weer naar beneden.

Ma Larsen was niet meer aanwezig. Conners was in gesprek met enkele gasten. Met een korte groet vervolgde hij zijn weg naar buiten.

De stalhouderij was verlaten maar dat was geen bezwaar. Hij zadelde Blackie die voldoende was uitgerust en steeg op. Langzaam reed hij door de donkere hoofdstraat van Nogalas en toen hij het brede, zanderige spoor bereikte dat naar het zuiden liep, liet hij de zwarte hengst de sporen voelen.

In een snelle galop ging hij onder het sterrenlicht op weg naar de ranch van Abe Jackson.

Hij had er een uur voor nodig om de Buffel Creek te bereiken en toen hij de ondiepe stroom was overgestoken, hield hij halt bij een kleine groep donkere struiken. Uit de zadeltas haalde hij de spullen te voorschijn die hij meegenomen had. Een zwart shirt en vest, een zwarte halsdoek, dunne zwarte leren handschoenen en een donkere, verkreukte stetson, die hij zo goed mogelijk weer in model bracht.

Toen verkleedde hij zich, haalde uit de zadeltas een tweede holster met pistool en bevestigde die aan zijn

gordel. Hij controleerde het pistool om er zeker van te zijn dat het voor gebruik gereed was. De uitgetrokken kledingstukken verdwenen in de tas en daarna steeg hij weer op en reed langzaam verder.

Langs het brede wagenspoor stonden hier en daar kleine groepjes struiken, waartussen op sommige plaatsen de donkere silhouetten van bomen oprezen. Overigens liep de weg door vlak prairieland maar er was nergens vee te bespeuren.

Stapvoets vervolgde hij zijn weg om zo weinig mogelijk gerucht te maken, terwijl zijn ogen en oren paraat waren. Maar er was niets te merken van enig menselijk leven en na korte tijd zag hij de ranch van Jackson op enige afstand opdoemen, donker afgetekend tegen de iets lichtere hemel. Het was een groep van drie gebouwen. In het midden van een van de gebouwen, vermoedelijk het ranchhuis, zat een lichte vlek. Een venster van een vertrek waar de lamp brandde.

Hij schatte de afstand op niet meer dan tweehonderd meter.

Als er bewaking was bij de ranch zou die vermoedelijk op de weg zijn geconcentreerd, dacht

hij. Hij steeg af en liep met Blackie aan de teugel het weiland in tot hij voldoende ver van de weg verwijderd was. Toen ging hij weer in de richting van de gebouwen en bij een hoge struik naast een kleine waterpoel bond hij zijn paard vast en ging alleen verder.

De gebouwen lagen nog een honderd meter ver weg en geruisloos, één met de omringende duisternis, sloop hij er heen. Hij bereikte het achtererf en in de diepe schaduw van een boom bleef hij staan en luisterde. Er was niets te horen maar zijn scherpe ogen ontdekten rechts van hem bij een wagenschuur de donkere vormen van twee paarden. Hij sloop voorzichtig dichterbij. De dieren stonden aangebonden en waren gezadeld. Een van de paarden keerde het hoofd naar hem toe toen hij dichterbij kwam, maar liet toen het hoofd weer hangen.

Hij stond op het punt zich naar het ranchhuis te begeven toen hij plotseling een geluid hoorde... een zacht, onbestemd geluid dat uit de schuur kwam. Hij bleef onbeweeglijk staan, zijn hand aan de kolf van zijn pistool. Enkele ogenblikken later hoorde hij het opnieuw. Een zacht, schurend geluid...

Hij trok de zwarte halsdoek voor zijn gezicht, zodat alleen zijn ogen vrij waren, en met zijn pistool in de hand gleed hij zonder enig geluid te maken naar de schuur. Het kon een valstrik zijn maar hij betwijfelde het.

De schuurdeur stond open en het was daarbinnen aardedonker. In gebukte houding sloop hij naar binnen en struikelde bijna over het lichaam dat daar op de grond lag. Hij voelde het bewegen toen hij er voorzichtig zijn hand over liet gaan. Een man, en hij was aan handen en voeten gebonden. Een zacht gorgelend geluid wees erop dat de man ook een prop in zijn mond had. Voorzichtig knoopte hij de doek los, die de prop op zijn plaats hield en een ogenblik later hoorde hij de man diep ademen.

„Wie ben je?” informeerde de Nachthavik zacht.

„Buck Jones. Ik werk hier op de ranch.” Het was een schor gefluister en de Nachthavik kon hem nauwelijks verstaan.

„En wie ben jij, mister?”

„Smith is de naam. Als er 'n mes in de buurt is, kan ik die riemen doorsnijden.”

„Er moet er een liggen op die werkbank, achter

mij!”

De Nachthavik vond het mes en even later kwam de man zacht kreunend overeind.

„Wie heeft je dit grapje geleverd?”

„Ik weet ’t niet, mister, het was donker. Ik moest nog even hier in de schuur zijn en toen ik naar buiten kwam, viel ’t dak op m’n hersens, althans zo leek ’t! En verder heb ik hier zo’n uur of wat gelegen!” Hij tastte voorzichtig naar zijn hoofd en kreunde opnieuw. „Ik weet niet wie je bent, mister, maar de dank van Buck Jones is verschrikkelijk groot!”

Hij zocht in het donker naar de hand van de Nachthavik en kneep er stevig in om zijn dank uit te drukken.

De Nachthavik glimlachte onwillekeurig.

„Vergeet ’t maar, Buck,” zei hij zacht. „Blij dat ik je hoorde. Het waren de twee paarden die hier buiten staan, die me op jouw spoor brachten!”

„Twee cayuses! Dan moeten die vervloekte kerels hier vlak in de buurt zijn! Misschien wel binnen bij de missis.”

Hij maakte aanstalten om weg te lopen en de Nachthavik hield hem haastig tegen.

„Take it easy, Buck! Anders heb je kans dat je weer 'n dak op je hoofd krijgt.”

„Maar we moeten iets doen!”

„Dat gaan we! Maar rustig en voorzichtig! Come on en blijf vlak bij me. En zorg dat ze je niet horen!”

„Oké, mister Smith. Laten we die schoeljes te grazen nemen!”

Samen verlieten ze de schuur en slopen haastig naar het einde van de veranda die langs de voorzijde van het ranchhuis liep. Een van de stijlen was vaag verlicht door het schijnsel uit een van de ramen.

Ze bleven luisterend staan. Er was geen enkel geluid te horen.

„Ze moeten binnen zijn,” fluisterde Jones. „Hoe pakken we 't aan!”

„Ik zal erachter zien te komen hoe de situatie erbij staat,” antwoordde de Nachthavik zacht. „Wacht hier, Jones!”

Toen hoorden ze plotseling de deur van het ranchhuis open gaan en ze doken in elkaar. De donkere figuur die op de veranda verscheen was van een enorme omvang en de Nachthavik wist onmiddellijk met wie hij te doen had, ook al kon hij het gezicht

van de man niet onderscheiden.

Mike Hood!

Hood bleef enkele ogenblikken staan, liep toen de veranda over en het trapje af en sloeg de richting van de schuur in. Hij liep aarzelend; blijkbaar waren zijn ogen nog niet aan de duisternis gewend. Hij passeerde het einde van de veranda...

Met enkele snelle, onhoorbare schreden stond de Nachthavik achter hem en de kolf van zijn pistool dreunde neer op de schedel van Hood. Zonder enig geluid te geven, zakte de kerel in elkaar.

„Da's een!” bromde Buck Jones, die zich bij de Nachthavik voegde. „Da's Mike Hood. De grootste schurk die hier in de buurt rondloopt! Wat doen we met 'm, mister Smith?” „Dat is al gedaan,” mompelde de Nachthavik droog. „We zullen hem daar in de schaduw leggen. Naast het huis! Het komende uur zal-ie nergens belangstelling voor hebben en daarna zien we wel!”

Ze sleepten het zware lichaam van Hood naar de zijkant van het huis en daarna sloop de Nachthavik onhoorbaar over de veranda naar het verlichte venster. Er hing een gordijn voor van doorzichtig

materiaal en hij kon de situatie in het vertrek duidelijk waarnemen. Bij de tafel, waarboven een olielamp hing, zat een kerel in een gemakkelijke stoel. Hij leunde achterover, zijn gelaarsde voeten met de lange sporen lagen op de tafel. Een revolver lag binnen handbereik. Hij had de man nooit eerder gezien. Rechts in het vertrek, naast een grote potkachel, zat een nog jonge vrouw op een stoel. Dat moest missis Jackson zijn. Ze zat gespannen te kijken met een strak gezicht. Een jongen van een jaar of tien stond tegen haar aangedrukt. Een andere jongen, iets ouder, zat vrijwel onbeweeglijk op de grond, zijn grote ogen gericht op de man die aan de tafel zat.

De Nachthavik hoorde zachte schreden en Buck Jones dook naast hem op.

„Da's Art Fuller... nog zo'n vervloekte kerel!” bromde Jones. „Die zal ik voor m'n rekening nemen!”

„Heb je 'n schietijzer!”

Jones gromde van teleurstelling.

„Laat 't dan maar aan mij over!”

Hij zag hoe Fuller zijn eindje sigaret uitdrukte op het tafelkleed en zich tot de vrouw van de rancher wendde. Hij kon de woorden niet verstaan evenmin

als het korte antwoord dat de vrouw hem gaf.

„Wacht hier, Buck,” zei hij en zonder antwoord af te wachten, sloop hij naar de deur en stapte naar binnen. Hij kwam in een korte gang en trok haastig de halsdoek voor zijn gezicht.

Voor de deur van de huiskamer bleef hij staan. Hij hoorde de stem van Fuller.

„...liegt! Je weet waar je man uithangt! Zeg 't en je bent ons kwijt!”

„En m'n man ook!” antwoordde de vrouw kort.
„Maar ik wéét 't niet!”

„Je man interesseert ons niet! We willen alleen maar praten met die ouwe man...”

De vrouw gaf geen antwoord en de Nachthavik bleef een ogenblik fronsend staan.

Die ouwe man... Rusty Bowers! Het kon over niemand anders gaan!

Hij wachtte nog enkele ogenblikken maar toen het verder stil bleef, wierp hij de deur open.

De ogen van de vrouw werden groot van schrik en een van de kinderen begon hard te huilen. Art Fuller vloekte, trok snel zijn benen van de tafel en probeerde zijn pistool te grijpen.

„Laat 't liggen of je krijgt 'n kogel!” waarschuwde de Nachthavik met harde stem.

Fuller trok haastig zijn hand terug. De stoel viel om toen hij bruusk overeind kwam.

„Wie ben jij?” vroeg hij, zijn ogen waarin onzekerheid te lezen was gericht op de onheilspellende, zwarte figuur in de deuropening.

De Nachthavik ging opzij staan en maakte een kort gebaar met zijn pistool.

„Deze kant op!” beval hij kort.

„Wat ben je van plan, mister?”

De stem van Fuller klonk gesmoord en hij stond als aan de grond genageld.

„Je komt er wel achter!”

„Maar, luister...”

Het pistool kwam dreigend omhoog en de ogen boven het masker stonden hard. Fuller likte zijn droge lippen en kwam aarzelend in beweging, alsof zijn benen hem nauwelijks konden dragen.

De vrouw, die het huilende kind tegen zich aangedrukt hield, keek naar hem met ogen vol verbazing en ongeloof.

Met de Nachthavik vlak achter zich liep Art Fuller

door de korte gang. Hij wist niet hoe hij het had met deze sinistere figuur en zijn angst groeide met de seconde.

Hij hield onwillekeurig de pas in, voelde de tromp van het pistool in zijn rug en de onbewogen stem die kort beval: „Get goin’!”

„Je bent toch niet van plan om me om zeep te helpen, mister?” stamelde hij toen hij de veranda bereikte.

Een antwoord kon achterwege blijven! Buck Jones, die nauwlettend had gevolgd wat er zich binnen afspeelde, had inderhaast op het erf een flinke steen gevonden en hij stond gereed. Fuller sloeg als een blok tegen de grond toen de steen met volle kracht op zijn schedel terecht kwam.

„Jij hebt mij de nodige koppijn bezorgd, amigo,” bromde de cowboy terwijl hij de steen op het erf smeed en zijn hand aan zijn broek afveegde, „nu krijg je van ’t zelfde laken ’n pak!”

Hij knikte voldaan en sleepte het bewusteloze lichaam van Fuller naar een hoek van de veranda.

„Die blijft ook wel ’n tijdje onder zeil,” verzekerde hij. „En laten we nu missis Jackson maar eens gerust

gaan stellen!” De Nachthavik trok de halsdoek omlaag en volgde Jones naar binnen. De ranchersvrouw en haar twee kinderen stonden nog enigszins beduusd bij de tafel te kijken, kennelijk in afwachting van wat er verder zou gaan gebeuren.

Ze keek verrast op toen ze Jones zag.

„Buck! Ik dacht... ze vertelden me...”

Haar ogen gleden van de cowhand naar het glimlachende gezicht van de Nachthavik.

Jones grijsde breed.

„Meet my friend, mister Smith, ma’am!” stelde hij voor. „Ik ken hem zelf pas tien minuten, maar hij heeft mij uit de schuur gehaald waar die vervloekte... eh... die... waar ze me neergelegd hadden en... well, hij heeft ons van die twee schurken afgeholpen en da’s ’n goed ding!”

„Wat is er met hen gebeurd? Ze zijn toch niet...?”

„We hebben ze alleen maar te slapen gelegd, ma’am,” glimlachte de Nachthavik, „en als ze wakker worden, zullen ze behoorlijk wat koppijn hebben! That’s all!”

Ze knikte voor zich heen en stak toen spontaan haar hand uit.

„Glad to meet you, mister Smith, en bedankt voor je hulp.” Ze wees naar een stoel. „Ga zitten en kan ik je iets te drinken geven?”

„Een kop zwarte koffie, graag!”

„Ik zal even koffie gaan zetten! Kom Jock en Ricky,” wendde ze zich tot de twee jongens, „tijd om naar bed te gaan. Je kunt nu rustig gaan slapen!”

„En als vader dan komt?” vroeg Jock, die kennelijk de oudste van de twee was.

„Dan zie je hem wel!”

Met de twee kinderen aan de hand verliet de ranchersvrouw het vertrek en de Nachthavik wendde zich tot Jones.

„Als jij touw bij de hand hebt, Buck, zouden wij buiten het goede werk kunnen voltooien!”

„Touw genoeg om die twee behoorlijk in te pakken!” verzekerde Jones.

Samen gingen ze naar buiten. Jones liep naar de schuur en kwam even later terug met een brandende olielamp en een hoeveelheid touw. Bij het licht van de lamp werden Fuller en Hood vakkundig gebonden en vooral Hood kreeg bijzondere aandacht.

„Die lopen niet meer weg!” bromde Jones toen het

werk was voltooid.

„Dan ga ik nu nog even m'n cayuse ophalen,” verklaarde de Nachthavik. „Ben zo terug!”

Toen hij enkele minuten later het erf opreed, stond Jones hem op te wachten en samen brachten ze Blackie naar de stal waar hij van het nodige werd voorzien.

In de huiskamer stond een pot dampende koffie op tafel en de Nachthavik en Jones schoven aan.

Missis Jackson schonk drie koppen vol en ze zette er een voor de Nachthavik neer.

„Thanks ma'am!” Hij nam voorzichtig een slokje van het gloeiend hete brouwsel. „Dat smaakt best!”

De ranchersvrouw keek hem onderzoekend aan.

„Waarom ben je naar hier gekomen, mister Smith?” vroeg ze. „Toen ik je daar in de deuropening zag verschijnen, dacht ik...” Ze lachte zachtjes. „Je bent niet gekomen om over het kopen van de ranch te praten!”

„No, I didn't. Ik dacht dat ik wat informatie zou kunnen krijgen! En ik hield er rekening mee, dat ik hier op moeilijkheden zou kunnen stuiten! Ik had al gehoord dat er 'n stel kerels rondzwierf, die hun best

deden bezoekers van de ranch te weren!”

„Wat voor informatie zoek je, mister Smith? Ik geloof niet dat ik je veel kan vertellen en m’n man is er niet!”

Het klonk een beetje stroef en afwerend, vond de Nachthavik.

Hij glimlachte ontwapenend en zei: „Ik zal je vertellen, ma’am, waarom ik in deze omgeving terecht gekomen ben.” Hij gaf een relaas van de gebeurtenissen en besloot op enigszins grimmige toon: „En zo ben ik hier verzeild geraakt en nu wil ik een aantal dingen weten voor ik weer naar de Double S terug ga! Waar is Rusty Bowers, wat is zijn relatie met Ben Bowers, waarom werd die vermoord en door wie?” Even was het stil.

Toen zei missis Jackson op rustige toon: „Rusty is de broer van Ben Bowers...”

„Dat vermoedde ik al!”

„...en hij leeft. Hij houdt zich hier in de omgeving schuil. Abe, m’n man, is bij hem! Maar ik weet niet waar de schuilplaats ligt!”

De Nachthavik knikte langzaam voor zich heen.

„I see. Well, dat is in elk geval een stuk goed

nieuws! Hoe is 't gelopen?"

De vrouw haalde de schouders op.

„Ik weet er maar heel weinig van,” antwoordde ze. „Twee dagen geleden, 's avonds toen het donker was, kwam hij hier aan. We hadden Rusty al eens eerder ontmoet, 'n paar jaar geleden toen hij zijn broer kwam bezoeken! Eergisteren kwam hij hier, zoals ik zei, vermoeid en haveloos. Hij heeft zich hier opgeknapt en we hebben hem te eten gegeven en daarna heeft-ie 'n gesprek gehad met m'n man. Ik heb het niet gehoord want ik was in de keuken! Later kwam Abe me vertellen dat Rusty in moeilijkheden zat en dat hij een plaats voor 'm moest vinden waar-ie voorlopig buiten schot zou zijn. Abe ging met hem mee en hij zou zo vlug mogelijk weer terugkomen. Dat is nu twee dagen geleden!"

„Geen idee waar ze zich schuil houden?"

„No."

„En jij, Buck?"

„Ik zou 't ook niet weten!"

„En behalve ik zijn er nog 'n stel kerels die willen weten waar Rusty is. Vermoedelijk niet met de beste bedoelingen. Ze weten of vermoeden dat je man zich

over hem heeft ontfermd. Vandaar dat ze hier rond de ranch zwerven, wachtend op. de terugkeer van je echtgenoot!”

„Yes! En vanavond kwamen ze hier binnen. Fuller en die lelijke kerel, Hood. Ze vertelden me dat ze ’t wachten moe waren en dreigden me met geweld als ik hen niet vertelde waar ze Abe konden vinden!”

„Onder dat groepje moet ook de moordenaar van Ben Bowers gezocht worden,” zei de Nachthavik peinzend terwijl hij langzaam een sigaret begon te rollen. „De vraag blijft: om welke reden! En waarom hebben ze Rusty hierbij betrokken?” „Ik kan er geen antwoord op geven, mister Smith!”

De Nachthavik blies bedachtzaam een rookwolk uit. „Waarom wil je de ranch van de hand doen, ma’am?” „Well, we hebben de afgelopen tijd nog al wat moeilijkheden gehad. Veel vee verloren en niet zo’n best jaar gemaakt. Ik heb ’n broer in Arizona en we zouden ons daar kunnen vestigen. Bovendien kregen we ’n heel goed aanbod van onze buurman, Bill Arrow. Hij wou de ranch kopen voor z’n zoon...”

„Dave?”

„Ken je die?”

„Ik heb hem toevallig vandaag ontmoet!”

„Well, die koop ging niet door...”

„Waarom niet?”

„Ik geloof dat Dave er niet veel voor voelde en zijn vader van de gedachte heeft afgebracht. Hij is meer geïnteresseerd in olie!”

„Ik heb gehoord dat zijn vader eigenlijk ook niet zoveel geeft om het veebedrijf en op zijn land ook heeft laten boren naar olie!”

„Dat is waar,” mengde Jones zich in het gesprek. „Maar dat komt omdat Dave ’m daartoe aangezet heeft! De ouwe Bill Arrow is van huis uit ’n cattleman maar Dave voelt er niet zoveel voor. Er zit hier in de buurt olie zoals je vermoedelijk weet en natuurlijk, als je ’t geluk hebt om olie op je terrein te vinden zit je beter dan met een veebedrijf!”

„Dat is zo!” gaf de Nachthavik toe.

Well, dat is het dan, dacht hij. Hij was in elk geval weer wat wijzer geworden en hij voelde zich al heel gelukkig met de wetenschap dat Old Rusty nog in leven was. Hij had daar trouwens nauwelijks aan getwijfeld. Zijn bezoek aan de Jackson ranch was de moeite waard geweest, al was het alleen maar omdat

hij er in geslaagd was die twee kerels onschadelijk te maken.

Hij dronk de tweede kop koffie leeg en vroeg: „Heb je ’n stuk papier en ’n potlood voor me, ma’am?”

Missis Jackson keek hem een ogenblik verbaasd aan.

„Sure!”

Even later zat hij glimlachend het korte briefje te schrijven dat hij in gedachten had en toen hij klaar was, stopte hij het in zijn zak en stond op.

„Ik moet nu gaan, ma’am,” zei hij. „Bedankt voor de koffie en voor de informatie. Als je erachter mocht komen waar Rusty zich bevindt, laat ’t me dan weten. Nogalas, Cowboy’s Rest!”

„I will!”

„Wat moeten we met die twee daar buiten aanvangen, mister Smith?” vroeg Jones.

„We leggen ze over de paarden en ik neem hen mee naar Nogalas!” verklaarde de Nachthavik opgewekt.

„Zal ik met je meerijden? ’t Is niet zo’n gemakkelijk karwei voor een man alleen.”

„Ik weet niet of je hier gemist kunt worden?”

„Je kunt rustig meegaan, Buck,” verklaarde missis

Jackson. „Ik ga naar bed en ik geloof niet dat er vannacht nog moeilijkheden zullen komen.”

Het was ver na middernacht toen de twee ruiters Nogalas binnenreden. Ze voerden ieder een paard met zich mee waarop Fuller en Hood lagen, stevig vastgebonden. De beide schurken waren weer bij kennis, maar ze hadden beiden een prop in de mond en hun protesten kwamen over in de vorm van een zacht gekreun.

„Waar naar toe?” informeerde Jones.

„Sheriff's Office.”

De straat was volkomen verlaten en in de duisternis bereikten ze ongezien het kantoor van de sheriff. Daar bonden ze de paarden vast aan het rek en de Nachthavik stopte het briefje dat hij had geschreven onder het touw waarmee Hood gebonden was.

„Well, that's that, Buck, bedankt voor je hulp! Laten we nu 't bed maar eens gaan opzoeken!” Hij lachte zachtjes. „Jij bent er nog een heel eind vandaan!”

„Niet de moeite waard,” verzekerde Jones luchtig. „Ik ken de weg en over 'n goed uur lig ik ook op één

oor!” Hij stak zijn hand uit. „En thanks voor wat je vanavond voor ons gedaan hebt!”

De Nachthavik greep de uitgestoken hand.

„Dat kun je wel vergeten,” zei hij. „Maar wel iets anders, Buck. Het is verschrikkelijk belangrijk voor mij om Rusty te vinden. Het is nodig om klaarheid te brengen in deze hele zaak. Daarom, Buck, als je enig vermoeden hebt waar de schuilplaats ligt of in welke omgeving ze gezocht moet worden, laat ’t me dan weten! De anderen zitten ook niet stil, zoals je gemerkt hebt, en als zij er eerder achterkomen dan is Rusty niet gelukkig. En dat geldt ook voor Jackson!”

Buck Jones knikte.

„Ik zal er m’n gedachten over laten gaan, Smith,” zei hij, „en ik zal er ook met de vrouw van de boss over praten. Dan hoor je nog van ons!”

„Goed. Be seein’ you!”

Langzaam reed hij door de verlaten straat. Hij had het gevoel dat de avond goed besteed was maar aan de andere kant was hij er vrijwel zeker van dat de vrouw van Jackson op de hoogte was van de plaats, waar haar man en Rusty zich schuil hielden, althans wist in welke richting die schuilplaats gezocht moest

worden. Blijkbaar wilde ze dat geheim aan niemand, wie dan ook, toevertrouwen, bang. dat het misschien toch in verkeerde handen zou kunnen vallen. Jammer dat ze het hem niet verteld had. Het zou de zaak een stuk eenvoudiger hebben gemaakt, dacht hij.

In de stalhouderij was niemand meer aanwezig. Hij zadelde Blackie af en even later ging hij zijn hotel binnen. Ma Larsen had de olielamp in de gelagkamer laag laten branden. Hij doofde ze en ging zachtjes de trap op naar zijn kamer om van een welverdiende nachtrust te gaan genieten.

HOOFDSTUK V

De Nachthavik volgt een spoor

Een flauwe grijns trok over het gezicht van de Nachthavik toen hij de volgende morgen de gelagkamer binnenstapte en daar sheriff Mills zag staan, leunend op de tapkast, een glas bier in de hand.

„Hello, Ma,” zei hij opgewekt. „Mornin’ sheriff, jij hebt de goeie gewoonte om de nieuwe dag te beginnen met een glas bier, zie ik. Heel verstandig!”

Sheriff Mills keek hem van onder zijn borstelige wenkbrauwen vorsend aan.

„Een betere dan dat smerige, zwarte vergif, waar jij je nuchtere maag mee vult!” bromde hij.

„I guess you’re right!” lachte de Nachthavik. „Thanks, Ma, dat ruikt goed!” zei hij tot Ma Larsen die een kop koffie voor hem neerzette.

„Wil je er iets bij eten, cowboy?”

„Yeah, ’n sigaret! Ik zal ze zelf klaarmaken,” grinnikte de Nachthavik.

Hij strooide met voorzichtige vingers tabak op het papiertje en terwijl hij de tabakszak weg stak, rolde de andere hand met grote vaardigheid de sigaret.

„Geen moeilijkheden gehad, Luke,” informeerde hij. „Niets gebeurd dat jou ertoe bracht om... eh... de andere kant op te kijken?”

Hij knipoogde naar Ma Larsen die grijnzend toekeek en bracht een lucifer naar zijn sigaret.

„Jij kunt daar wel om lachen, Smith,” begon sheriff Mills een beetje verstoord.

„Ik lach er helemaal niet om!” viel de Nachthavik hem schaterend in de rede. „Ik bewonder je techniek! Well, is er weer iets voorgevallen, Luke?”

„Laat ’t ’m maar eens lezen, sheriff,” nodigde Ma Larsen gretig uit.

Mills diepte zwijgend een stuk papier uit de zak van zijn vest en overhandigde het met een gezicht zonder uitdrukking aan de Nachthavik.

Deze vouwde het open.

„Waarachtig, een brief. Er lopen hier blijkbaar mensen rond die kunnen schrijven,” mompelde hij.

Toen las hij: *Sheriff, ik vond dit tweetal terwijl ze missis Jackson lastig vielen. Ik heb er een eind aan gemaakt. Hier heb je ze. Aan allen die het aangaat: Laat de Jackson ranch met rust. Dit is een bevel! De Nachthavik.*

„Een sterk verhaal, sheriff,” zei hij, terwijl hij langzaam het papier in elkaar vouwde en aan Mills teruggaf. „En wat zat er bij die... eh... brief?”

Mills keek hem strak aan.

„Heb jij er geen idee van?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Zeg jij 't maar,” verzocht hij.

De sheriff haalde diep adem en begon plotseling te lachen.

„Well, 't was een goeie grap. Toen ik vanmorgen naar m'n kantoor ging stond daar een kring van mensen waarvan de meesten veel plezier hadden. Binnen die kring stonden twee paarden, vastgebonden aan het rek voor m'n kantoor, en dwars over die cayuses heen lagen twee kerels, geboeid en gekneveld...”

„Dat mensen daar plezier in kunnen hebben,” mompelde de Nachthavik.

„Ze waren zo met touw omwonden dat we ze met Wells Fargo hadden kunnen versturen,” grijnsde Mills.

„Keurig ingepakt, zo gezegd,” opperde de Nachthavik.

„Yeah! En weet je wie 't waren?”

„Zeg 't maar. Jij vertelt het verhaal en je doet 't heel spannend, Luke!”

„Mike Hood en Art Fuller!” zei Mills triomfantelijk.

„Wie is Fuller?”

„Een trawant van Hood en van Coogan en nog 'n stel no-goods, die hier in de buurt rondzwerven!”

„En Hood overhandigde je dat briefje?” vroeg de Nachthavik met een onnozel gezicht.

„Een van de omstanders deed dat. Het was de hele kring al rond geweest, vandaar die hilariteit! Iedereen vond het prachtig!”

„Behalve Hood en Fuller, neem ik aan. Wat heb je met die twee gedaan?”

„Ze zitten bij mij achter in het hok! In diepe slaap!”

„Vertelden ze niet wat er met hen gebeurd was?”

„Nee, ze hielden hun kiezen op elkaar! Ze wilden naar het logement waar ze gewoonlijk verblijven... de Golden Nugget... maar ik heb ze maar zo lang

opgesloten. Ze maakten niet eens veel bezwaar. Ze wilden alleen maar slapen. En tussen twee haakjes, Nachth..." Mills schoot plotseling in een hoestbui en de Nachthavik klopte hem behulpzaam op de rug. „Smith, ze hadden allebei een buil op hun kop als 'n paasei!"

De Nachthavik maakte een klokkend geluid om zijn medeleven te betuigen.

„Dat was dan niet zo'n best nachtje voor Hood en Fuller," mompelde hij.

Hij schoof de koffiekop naar Ma Larsen.

„Doe nog maar eens vol, Ma. Dit is meer dan een man met maar één kop koffie kan verdragen. En geef de sheriff nog 'n biertje!"

„Waar ben jij gisteravond geweest, Smith?" informeerde Mills langs zijn neus weg. „Je bent al vroeg op pad gegaan, hoor ik van Ma!"

„Ik?" De Nachthavik lachte. „You know, Luke, ik was gisteren in een romantische bui; dat heb ik soms. Ik heb m'n cayuse gezadeld en ik ben uitgereden... naar buiten. Heerlijk! Onder een fluwelen hemel vol sterren... geen enkel geluid dan de zachte hoefslag van m'n paard... de nachtwind die fluisterend langs

de slapen suist. Het zou me niet verbazen als ik onderweg ook nog gezongen heb! Je moet 't meemaken om 't aan te voelen, sheriff!”

„En hoe laat was je uitgezongen?”

„Laat! Heel laat! De tijd vliegt in zo'n geval!”

„Dat zal wel!” Sheriff Mills knikte gelaten en greep naar zijn glas bier. Ma Larsens mond trilde en plotseling barstte ze in een luide schaterlach uit.

„Ma voelt die ouwe romantiek heel goed aan, Luke, dat kun je merken,” mompelde de Nachthavik met een stalen gezicht.

„Ik ook, cowboy, ik ook,” bromde Mills.

Hij dronk zijn glas leeg en veegde zijn mond af met de rug van zijn hand.

„Well, ik zal maar eens naar de Jackson ranch rijden om te horen wat er aan de hand is geweest,” verklaarde hij. „Misschien kunnen ze me daar wat wijzer maken... misschien niet!”

„Wanneer laat je die twee weer gaan, Luke?”

Mills keek de Nachthavik onderzoekend aan en een flauw glimlachje gleed over zijn gezicht.

„Heb jij 'n goed voorstel?”

„Ik vermoed dat ze rond een uur of vijf wel

uitgeslapen zullen zijn,” veronderstelde de Nachthavik. „Wat zouden ze gaan doen, denk je, als je ze loslaat!”

„Dat kan ik je met zekerheid vertellen, Smith! Dan gaan ze in ’n rechte lijn naar de Golden Nugget om ’n borrel te pakken vanwege de schrik. Misschien eten ze nog wat en wat ze daarna gaan doen... daar zou je bij moeten zijn. Ik geloof dat ze ergens ’n hut hebben in de heuvels en daar zouden ze wel ’ns naar toe kunnen rijden! Misschien zijn dit er ook twee die het heerlijk vinden om de nachtwind langs hun oren te voelen suizen!”

Hij trok een grimas, stak de hand op en beende de gelagkamer uit.

De Nachthavik keek hem glimlachend na en wendde zich toen tot Ma Larsen.

„Ik denk dat ik toch maar ’n stukje zal eten. Al dat gepraat heeft me hongerig gemaakt. Een paar eieren met spek...”

„Je hebt gelijk, cowboy. Je kunt niet alleen van de romantiek leven.” Zacht grinnikend ging Ma Larsen naar de keuken.

Het was rond vijf uur in de namiddag.

De Nachthavik stond schuin tegenover het kantoor van de sheriff onder de luifel van een hardware store, ontspannen leunend tegen een van de stijlen, zijn hoed naar voren getrokken en rustig een sigaret rokend. Ongeïnteresseerd sloeg hij de bedrijvigheid in de straat gade, maar tegelijkertijd hield hij het kantoor van de sheriff in het oog.

Hij had Luke Mills enkele minuten eerder zijn kantoor zien binnengaan en wachtte nu op de komst van Hood en Fuller.

Hij zag het tweetal naar buiten komen met norse, wrevelige gezichten en tussen het drukke verkeer door de straat oversteken. Ze passeerden hem zonder op hem te letten en toen ze op enige afstand waren, slenterde hij achter hen aan. Zonder op of om te zien sloegen ze een zijstraat in en toen de Nachthavik die bereikte, zag hij hen een haveloos, vervallen houten gebouw binnen stappen. Toen hij dichterbij kwam zag hij de naam de Golden Nugget in grote letters op de vervelozе voorgevel staan. Naast het logement lag een brede doorgang en hij ontdekte achter het gebouw een stal. Vermoedelijk hadden vrienden van

het tweetal zich over de paarden ontfermd en ze daar ondergebracht. Tegenover het logement lag een klein eethuis. Aan het rek daarvoor stonden enkele paarden aangebonden. Het kwam hem goed uit.

Langzaam wandelde hij terug naar zijn hotel. Hij had alle tijd, dacht hij. Hood en Fuller zouden, zoals de sheriff had voorspeld, een stevige borrel drinken, ze zouden hun verhaal moeten vertellen aan hun vrienden - het zouden wel leugens worden - en ze zouden wel uitgehongerd zijn en willen eten. Daarna zouden ze vermoedelijk aanrijden naar hun verblijfplaats in de heuvels. Hij verwachtte niet dat ze in de Golden Nugget zouden overnachten, nu ze de hele dag in de cel hadden geslapen.

Ma Larsen zag hem met zijn plunjezak naar beneden komen en een brede glimlach trok over haar gezicht.

„Weer in 'n romantische bui, cowboy?” vroeg ze.

„Dat merk ik pas als de zon onder is, Ma,” grinnikte de Nachthavik.

Haar gezicht stond plotseling ernstig.

„Pas goed op je zelf, Smith,” zei ze.

De Nachthavik knikte geruststellend.

„Maak je geen zorgen!”

Hij haalde zijn paard uit de stalhouderij en reed langzaam naar de saloon tegenover de Golden Nugget. Hij zette zijn paard vast en stapte naar binnen. Er waren enkele bezoekers die nauwelijks notitie van hem namen en hij vond een plaatsje bij een van de smerige ramen.

Bij een kleine, dikke Mexicaan die hem bediende, bestelde hij een portie tortillas en een pul bier. Hij at langzaam, zijn ogen gericht op de Golden Nugget.

De duisternis was al gevallen en hij was aan zijn tweede kop zwarte koffie bezig toen hij uit de poort naast het logement twee ruiters te voorschijn zag komen. Hij herkende de zware gestalte van Hood. Zonder zich te haasten dronk hij zijn koffie op en verliet onopvallend het eethuis. Hij had zijn vertering al afgerekend zodat hij daar geen tijd mee hoefde te verliezen.

Hij steeg op en sloeg de richting in die de twee ruiters gereden waren.

Er was nog enig verkeer in de straat maar na korte tijd kreeg hij het tweetal in het oog. Hij hield voldoende afstand en liet die nog iets groter worden toen ze Nogalas uit waren.

Het was nu zaak het tweetal niet uit het oog te verliezen en tegelijker tijd ervoor te zorgen dat ze er zich niet van bewust werden dat er een achtervolger op hun spoor zat. Maar hij had iets dergelijks al meermalen aan de hand gehad en hij twijfelde er niet aan dat hij hen onopgemerkt zou kunnen blijven volgen. Bovendien had hij een vaag vermoeden in welke richting hij hun schuilplaats zou moeten zoeken.

De twee ruiters voor hem reden in een stevige draf en al vrij snel bemerkte de Nachthavik dat ze op het brede spoor naar het zuiden zaten.

Hij kon het tweetal in het duister niet zien maar hij kon de hoefslagen horen wanneer hij nu en dan Blackie in stap liet overgaan.

Op een gegeven moment stelde hij vast, dat de hoefslagen uit een iets andere richting kwamen en hij glimlachte tevreden. Het klopte precies met zijn vermoedens.

In langzamer tempo reed hij verder en na een korte tijd ontdekten zijn scherpe ogen een pad, dat links van hem tussen de struiken doorliep. Hij was er zeker van dat Hood en Fuller dit pad waren ingeslagen. De

richting van waaruit het geluid van de hoefslagen nu tot hem doordrong, bevestigde het. Hij twijfelde er geen ogenblik aan dat dit pad door de heuvels naar het zuiden liep en bij de Buffalo Creek uitkwam, niet ver van de plaats waar hij gisteren de stroom had bereikt.

Hij ging in langzame draf verder, zodat de hoefslagen van zijn eigen paard niet al te ver hoorbaar zouden zijn en hij hield nu met korter tussenpozen zijn rijdier in om te luisteren. Toen kwam het ogenblik dat hij vóór hem geen hoefslagen meer kon horen. Het betekende dat hij niet ver meer van zijn doel verwijderd kon zijn!

Stapvoets en op zijn hoede ging hij verder. Hij dacht dat de hut niet ver van het pad zou zijn gelegen en zijn scherpe ogen, gewend aan de diepe duisternis tussen de bomen, gingen speurend rond op zoek naar enige aanwijzing.

Nadat hij enkele honderden meters had afgelegd, zonder iets te ontdekken, steeg hij af en zette Blackie midden in een groep hoge struiken vast. Van hieraf kon hij de omgeving beter te voet gaan verkennen.

Haastig begon hij zich te verkleeden en even later

liep hij, vrijwel één met de omringende duisternis, over het pad verder op zoek naar de verblijfplaats van Hood en Fuller.

Hij hoefde niet ver te gaan. Plotseling zag hij rechts van hem tussen de struiken een lichtvlek schemeren en tegelijkertijd hoorde hij in de diepe stilte het zachte gesnuif van een paard.

Voorzichtig drong hij tussen de struiken door tot hij de hut voor zich zag liggen, dicht omsloten door de begroeiing. Hij kon de contouren in de duisternis nauwelijks waarnemen, maar de lichtvlek wees de plaats aan waar, vrij hoog in de wand, een kleine vensteropening zat.

Geruisloos sloop hij naderbij. De kerels zouden zich volkomen veilig voelen en hij was er vrijwel van overtuigd dat er geen wachtpost zou zijn uitgezet. Voor alle zekerheid verkende hij het terrein om de hut. Op een kleine open ruimte tussen de struiken stond een viertal paarden aangebonden. De dieren bemerkten zijn aanwezigheid maar bleven rustig. De hut was groter dan hij had verwacht, vrij nieuw en stevig gebouwd. Hij kon nergens een opening vinden waardoor hij het inwendige van de hut kon bekijken;

het venster zat te hoog en was bovendien afgedekt met een lap, die een vage lichtschijn doorliet. Maar hij kon de stemmen binnen duidelijk horen en tegen de wand leunend bleef hij staan luisteren.

„...idee, wie die kerel kan zijn, Art?”

Hij herkende de hese stem van Lee Coogan. Art Fuller had kennelijk verteld wat Hood en hemzelf was overkomen.

„No! Hij was onherkenbaar, helemaal in 't zwart! Maar ik weet bijna zeker dat 't niet iemand is, die ik al eerder ontmoet heb!”

„Zou 't 'n kennis van de Jacksons zijn?”

„Daar was niks van te merken. De vrouw schrok nog meer dan ik en een van de kinderen begon te janken. Het was voor hen een even grote verrassing.”

„Hij noemt zich de Nachthavik.” De stem van Coogan klonk nadenkend. „Ik vraag me af of 't die vent kan zijn, die ook achter die ouwe baas aanzit! Je hebt 'm in Nogalas gezien, Art. Wat denk je ervan?”

„Dat geloof ik niet. Deze leek me veel groter!”

„Misschien leek-ie groter vanwege dat schietijzer, waar jij 't niet op begrepen had, Art,” zei een andere stem op spottende toon.

„Jij hebt goed kletsen, Stone!” viel Fuller nijdig uit. „Jij stond niet tegen dat schietijzer aan te kijken! Toen-ie me mee naar buiten nam, verwachtte ik ieder ogenblik ’n kogel. Zo’n vent leek ’t me!”

„Dan had-ie Mike ook wel uit de weg geruimd,” bromde Stone.

„Wist ik wat er met Mike gebeurd was?”

„Oké, da’s genoeg!” zei Coogan kortaf. „Geen reden om te blijven bekvechten! Je leeft allebei nog en die buil op je kop trekt wel weg! Als we die kerel nog ’ns tegen het lijf lopen, is ’t onze beurt! En als die Nachthavik en die vent Smith, of Saunders zoals-ie werkelijk heet, een en dezelfde zijn, dan slaan we twee vliegen in één klap zo gezegd.” Hij zweeg enkele ogenblikken en vervolgde toen: „’t Wordt trouwens tijd dat ik met die kerel afreken! Hij loopt ons maar voor de voeten en hij is nog al dik met sheriff Mills! Als-ie toevallig achter de schuilplaats komt van die ouwe goudzoeker of als die ouwe ontdekt dat zijn vriend in de buurt is... well, dan is er alle kans dat wij achter het net vissen!” „Je had hem eergisteren te grazen moeten nemen,” bromde Stone. „Zo’n kans krijg je niet meer!”

„Deze keer zal ik de gelegenheid voor de afrekening zelf maken,” verzekerde Coogan met een kort lachje. „Ik zal ’m nog ’n kans geven ook... waar iedereen bij is, zodat ze me niks kunnen maken!”

„Ik zou niet te zeker zijn als ik jou was,” zei Stone. „Je weet niet...”

„Maak je geen zorg, Pete, ik kan ’m hebben! Zijn pistool zit niet zo los...”

„Hoe weet je dat?”

„Ik weet ’t!”

„Oké. ’t Is jouw begrafenis als ’t mis loopt!”

„Het loopt niet mis! Althans niet voor mij!” verzekerde Coogan.

De Nachthavik luisterde fronsend toe. Tot dusverre had het gesprek hem niet veel nieuws opgeleverd, hoewel de laatste zelfverzekerde opmerkingen van Coogan hem wel stof tot nadenken gaven. Hij hoorde een van de paarden zachtjes snuiven en hij stond enkele ogenblikken gespannen, zijn hand aan de kolf van zijn pistool.

De stem van Art Fuller drong opnieuw tot hem door.

„...nog iets kunnen ontdekken?”

„No!” antwoordde Coogan. „En toch heb ik ’t gevoel

dat ze niet zo ver weg zijn! Maar we hebben nog geen spoor van Bowers gevonden. Jackson heeft 'm ergens goed weggestopt! Hij is trouwens zelf ook niet meer boven water gekomen..." „Z'n vrouw moet weten waar-ie uithangt!" verklaarde Fuller. „En ik weet zeker dat ik en Mike erachter zouden zijn gekomen als die vervloekte kerel er zich niet mee bemoeid had! Wij zouden haar wel aan 't praten hebben gekregen!" „Ik geloof er niks van," bromde Stone. „Dan ken je Liza Jackson niet!"

„Wat gaan we nu verder doen?" informeerde Fuller. „Maar weer rond zwerven in de hoop dat we ergens achter komen?" Het was even stil.

Toen klonk het hese lachje van Coogan en even later zijn stem: „Ik geloof dat ik 'n beter idee heb om de zaak in beweging te zetten. Als we de vrouw van Jackson en haar twee kids opjagen, zal ze ons vanzelf naar de plaats" brengen waar Abe Jackson zit."

„Hoe wil je dat aanleggen?"

Coogan lachte opnieuw. Een hees boosaardig lachje.

„We roken ze uit! We leggen de ranch plat! Maken ze met de grond gelijk!"

„How!" Het was voor de eerste keer in het gesprek

dat de Nachthavik de stem van Hood hoorde.

„Er is hier toch olie genoeg, niet?”

Weer viel er een korte stilte.

„Wanneer wil je dat doen, Lee?”

„Tonight!”

„En als ze dan in slaap zijn en niet tijdig...” begon Fuller. Uit zijn stem was op te maken dat het hem niet erg aanstond.

„We zullen zorgen dat ze niet slapen!” antwoordde Coogan. „We zullen ze met ’n paar schoten wakker maken en ze zullen alle gelegenheid hebben om zich in veiligheid te stellen, als de zaak in de fik gaat! Wij zullen op een afstand blijven en hun spoor volgen!”

„Misschien rijden ze naar Nogalas!” opperde Stone.

„In dat geval vangen we ze op en zullen we ze dwingen om ons te vertellen wat we weten willen! Als we een van die kids bij z’n lurven pakken, zal de vrouw heus wel willen praten!” verzekerde Coogan.

„En als die Nachthavik daar in de buurt rondzwervt,” opperde Stone. „Hij heeft ons gewaarschuwd om de Jacksons met rust te laten!”

„Ik hoop dat ik hem tegen kom, Pete.” De stem van Coogan klonk onheilspellend zacht. „Ik hoop

waarachtig, dat ik die kerel voor m'n pistool krijg! En als 't niet zo is, dan zal-ie van de Jackson ranch niets meer terugvinden dan een puinhoop en dan weet-ie meteen wat zijn dreigementen waard zijn!” „Rijden we er samen naar toe?”

Na een korte stilte antwoordde Coogan: „Jij, Pete en Art, nemen ieder een bus olie mee en gaan naar de ranch. Zorg dat de olie op de goeie plaatsen terecht komt... Daarna maak je voldoende kabaal om iedereen wakker te krijgen en dan steek je de brand erin!”

„En wat doen we als Buck Jones met een zesschieter naar buiten komt?” vroeg Stone.

„Dan is 't jouw zaak om te zorgen dat je niet tegen 'n stukje gloeiend lood aanloopt!” verklaarde Coogan op verachtelijke toon. „Je moet niet zulke stomme vragen stellen, Pete! Je moet in geen geval terugschieten, als je dat wilt weten. Zorg dat ze jullie niet te zien krijgen!”

„En wat doen jij en Mike?”

„Wij blijven op een afstand. Verspreid. We mogen ze niet de kans geven om ons in het donker te ontlopen!”

„Zo hard zullen ze niet gaan. Die twee kinderen...”

„Kunnen rijden als de duivel!” viel Coogan hem in de rede. „Laten we er verder niet over praten! We doen ’t zoals afgesproken!”

„Weet de boss hiervan?”

„De boss...” Coogan lachte spottend. „Ik heb ’m gesproken. ’t Enige wat hij wil, is dat we die ouwe vinden. Hoe kan ’m geen donder schelen!”

Het was even stil. Toen vroeg Fuller: „Denk je dat-ie zich aan z’n woord zal houden?”

„Dat is ’m geraden!” antwoordde Coogan. „Hij is niet zo stoer en hij weet dat we ’m zo nodig in ’n hoek kunnen drijven!”

„We kunnen niks bewijzen!”

„Dat weet hij niet!”

„Ik heb soms het idee dat-ie ’n beetje loco is!”

„’n Beetje!” Coogan grinnikte luid. „Er loopt ’n streep doorheen van hier tot ginder. Maar dat is onze zaak niet. Als wij ons aandeel hebben, doet niemand ons iets! En als ’t nodig is... ’n kogel in je rug zie je ook al niet aankomen!”

De Nachthavik hoorde Hood lachen. Het klonk als het rommelen van de donder op een afstand.

Toen zei Coogan: „Er staat nog ’n fles daar in de hoek, Pete. Laten we er nog een nemen en dan gaan we ons gereed maken om die klus op te knappen. En als we die Nachthavik mochten tegenkomen... hij is welkom!”

De Nachthavik sloop langzaam weg van de hut. Hij had genoeg gehoord en hij wist wat hem te doen stond. Ze zouden hem ontmoeten en het zou een ontmoeting worden die hen nog lang zou heugen!

HOOFDSTUK VI

De Nachthavik slaat toe

Zodra hij buiten gehoorsafstand van de hut was gekomen, zette de Nachthavik zijn zwarte hengst in galop. Hij had enige tijd tot zijn beschikking maar niet al te veel en die tijd moest hij zo goed mogelijk besteden om het plan van Coogan en zijn kornuiten te verijdelen.

In een machtig tempo raasde het zwarte paard over het smalle pad dat naar de Creek leidde en weldra stond de Nachthavik aan de oever van de stroom en liet zijn blik gaan over het glinsterende water. Hij wist niet hoe diep de Creek was maar hij vermoedde dat ook hier een doorwaadbare plaats lag en anders zou Blackie zonder moeilijkheden in het traag stromende water de andere oever kunnen bereiken.

Hij dreef zijn rijdier het water in en stak langzaam de rivier over. Het water kwam niet hoger dan de buik

van zijn paard. Voorzichtig drong hij door het struikgewas langs de oever. Het bleek maar een smalle gordel te zijn en plotseling stond hij in de open vlakte. Hij wist welke richting hij moest gaan en opnieuw liet hij zijn hengst de sporen voelen.

Hij ontdekte dat ook door dit vlakke land een pad liep, hier en daar omzoomd door bosjes en hoge struiken, dat kennelijk naar de Jackson ranch voerde.

Na enige tijd kreeg hij de gebouwen van de ranch in het oog en hij liet zijn paard overgaan in een snelle draf. Er was geen licht te bespeuren toen hij op het erf zijn rijdier inhield en haastig uit het zadel sprong.

Hij klopte op de deur van het ranchhuis, wachtte enkele ogenblikken en probeerde toen de deur te openen. Ze was op slot. Hij zette Blackie vast en liep snel om de gebouwen heen. Ook de achterdeur was gesloten. In het weiland, grenzend aan het achtererf, zag hij enkele paarden dicht bij elkaar staan, hun hoofden naar beneden. De staldeur was open maar er was niets te bekennen. Er waren ook geen paarden, stelde hij vast.

Langzaam liep hij weer naar de voorzijde en bleef fronsend naast Blackie staan. De ranch was verlaten,

dat was de enige conclusie waartoe hij kon komen.

Hij dacht plotseling aan het gesprekje dat hij de afgelopen nacht met Buck Jones had gehad in Nogalas. Dat had er misschien toe geleid dat missis Jackson met haar kinderen en Buck Jones naar de schuilplaats waren gereden om met Abe Jackson te overleggen en misschien ook om het gevaar te ontlopen waardoor ze zich bedreigd voelden.

Hij haalde diep adem. Niets aan te doen! Het betekende dat hij geen hulp van Buck Jones kon verwachten maar alleen zou moeten trachten met Lee Coogan en zijn bende af te rekenen. Hij moest in elk geval beletten dat de ranch met de grond zou worden gelijk gemaakt.

Gewoontegetrouw controleerde hij zijn pistolen, hoewel hij wist dat ze in voortreffelijke conditie waren. Langzaam liet hij ze terug glijden in de holsters, knoopte de teugel van Blackie los en steeg op, terwijl zijn gedachten bezig waren met het vormen van een krijgsplan.

Stone en Fuller zouden samen komen om de brand te stichten en ze zouden het pad volgen dat hij zo juist gereden had. Vermoedelijk zouden ze hun

paarden op enige afstand van de ranch achter laten. Waar Coogan en Hood zich zouden opstellen, wist hij niet, maar daarover hoefde hij zich op dit ogenblik geen zorgen te maken. Hij zou eerst met Stone en Fuller te maken krijgen en hij moest een geschikte plaats vinden om dat tweetal te onderscheppen.

Stapvoets reed hij over het pad terug. Het sterrenlicht stelde hem in staat om het terrein over een voldoende afstand te overzien en hij besteedde nu alle aandacht aan de omgeving.

Op bijna een halve mijl van de ranch, op een plaats waar het pad een flauwe bocht maakte, lag een klein bos van bomen en hoge struiken, donker afstekend tegen de avondlucht. Daar hield hij Blackie in. Dit was een geschikte plek voor de uitvoering van het plan dat hem voor ogen stond. Het was een eenvoudig plan dat alleen zou kunnen mislukken als de twee bandieten niet het pad zouden volgen. Maar dat zou hij vlug genoeg bemerken en dan zou hij hen anders moeten aanpakken. Voorlopig ging hij er van uit dat ze de gemakkelijkste weg, dus die langs dit pad, zouden kiezen.

Hij stuurde Blackie de struiken in en na een tiental

meters steeg hij af. Hij sloeg de teugel om een tak en na een geruststellend klopje op de hals van zijn rijdier liep hij naar het pad terug.

Aan de rand van de begroeiing ging hij zitten en begon langzaam een sigaret te rollen. Met de sigaret onaangestoken tussen zijn lippen, staarde hij voor zich uit over het donkere land, onbeweeglijk, zijn oren gespitst op het geluid dat moest komen. Hij had de rust en het geduld van een Indiaan...

Hij had er geen idee van hoeveel tijd er verstreken was, maar plotseling waren daar de zachte hoefslagen waarop hij wachtte. Hij luisterde aandachtig. Twee ruiters die in lichte draf naderbij kwamen. Langzaam kwam hij overeind en bond de halsdoek dubbel gevouwen voor zijn gezicht, zodat zijn ogen en mond vrij bleven. Hij trok zijn hoed verder naar voren. Ze zouden hem niet herkennen bij dit zwakke licht, daar was hij zeker van. Met een snelle beweging stak hij de sigaret aan, het vlammetje met zijn handen afschermend. Hij hoorde het ritme van de hoefslagen veranderen toen ze vlak bij waren. Ze reden nu stapvoets en wilden blijkbaar ieder risico dat hun komst op de ranch gehoord zou worden vermijden.

Toen zag hij hen... op nauwelijks tien meter afstand. Hij herkende Fuller, hoewel diens gezicht maar vaag te onderscheiden was. De ander moest Stone zijn.

Hij maakte zich los van de struik en stapte het pad op. Zijn stem klonk scherp: „Hold it!”

Stone vloekte luidkeels en trok met een ruk de teugel aan. Zijn hand gleed omlaag alsof hij zijn revolver zocht.

„Probeer 't!” snauwde de Nachthavik en Stone legde snel zijn hand op de zadelknop.

„Wie ben jij?” vroeg hij met een stem die schor klonk.

„Vraag 't hem maar!”

Art Fuller zat stokstijf in het zadel, zijn ogen star gericht op de donkere, sinistere figuur die hij de avond tevoren al had meegemaakt, de nauwelijks zichtbare hand die het pistool gericht hield... de lange loop zacht glanzend in het sterrenlicht. Fuller was plotseling doodsbang en de angst kneep hem de keel dicht, zodat hij geen woord kon uitbrengen.

„Ik heb je bevolen om weg te blijven van de Jackson ranch!” De stem van de Nachthavik klonk

kort en afgemeten.

„Wie zegt dat wij naar de Jackson ranch gaan?” vroeg Stone verongelijkt.

„Ik zeg 't en ik weet 't! All right, laat je pistoolgordel vallen!”

Hij deed een lange haal aan zijn sigaret en zag hoe de zenuwachtige vingers van Fuller moeite hadden de gesp los te krijgen.

„Wat is dat?”

Het pistool wees naar de blikken bussen die achter de zadels waren vastgebonden, opzij van de paardenruggen.

„Daar zit water in, mister,” verklaarde Stone na enige aarzeling.

„Water!” De Nachthavik lachte kort en plotseling spoot zijn pistool vuur!

De luide knallen van de schoten verscheurden de stilte van de avond. Stone vloekte opnieuw hardgrondig en een ogenblik later leek het erop of hij er met het paard vandoor zou gaan, maar de scherpe stem van de Nachthavik riep hem tot de orde.

„Eén beweging en jij krijgt de volgende kogel!”

Een scherpe oliegeur vulde plotseling de lucht en hij

zag de dunne, donkere stralen naar beneden vallen door de gaten die de kogels hadden veroorzaakt.

Hij wachtte geduldig terwijl de beide mannen onbeweeglijk op hun paarden zaten.

De olie verspreidde zich langzaam over de grond rond de pistoolgordels en de Nachthavik deed een trek aan zijn sigaret. De kannen zouden nu wel ongeveer leeg zijn, dacht hij.

„Wat... wat is de bedoeling, mister?” De stem van Fuller was nauwelijks verstaanbaar.

De Nachthavik maakte een korte beweging met zijn pistool.

„Move away... maar niet te ver! En denk eraan dat een kogel altijd nog vlugger gaat dan een running horse!”

De beide mannen lieten hun paarden zijwaarts bewegen terwijl de loop van het pistool hen volgde... de Nachthavik deed opnieuw een lange trek aan zijn sigaret en toen die rood opgloeide, mikte hij ze in de olieplas op de grond!

Het vuur laaide plotseling hoog op... de beide paarden kruiden verschrikt opzij en Fullers rijdier hinnikte luid, wierp het hoofd omhoog en verhief zich

toen op de achterbenen.

„Hold it, Fuller!” schreeuwde de Nachthavik, maar Fuller had zijn paard niet meer in zijn macht en hij verkeerde in nog groter paniek dan zijn rijdier.

Met een woeste ruk aan de teugel deed hij het paard keren en stormde weg in het duister, onmiddellijk gevolgd door zijn makker, die de kans schoon zag en die in zijn angst nauwelijks nog dacht aan de mogelijkheid dat hem een kogel zou worden nagezonden.

De Nachthavik liet zijn wapen in de holster glijden en week langzaam terug voor de hitte die de brandende olie verspreidde.

Het was niet precies gelopen zoals zijn plan was, maar daar was niets aan te doen. Zijn voornaamste doel had hij in elk geval bereikt. Hij had weten te voorkomen dat de Jackson ranch in vlammen zou zijn opgegaan.

Gefascineerd staarde hij naar het hoog oplaaiende vuur waarin de gordels met de pistolen van de beide bandieten lagen. Toen, terwijl met luide knallen de patronen in de gordels begonnen te ontploffen en hij aanstalten maakte om Blackie te gaan opzoeken,

hoorde hij de hoefslagen van een ruiter die in razende vaart kwam aanstormen.

Haastig trok hij zich in het duister terug en een flauwe glimlach plooide zich om zijn lippen.

De ruiter kwam in zicht, laag over zijn paard gebogen, en toen hij een ogenblik later in de vuurgloed verscheen, bleek dat het Lee Coogan was.

Coogan keek met een verbaasd, niet begrijpend gezicht om zich heen, terwijl hij alle moeite had zijn paard in bedwang te houden.

„Waar zijn jullie? Wat is er gebeurd?” schreeuwde hij luidkeels. „Fuller! Stone! You stupid fools! Where are you?”

Hij keek verbijsterd in het rond en zijn ogen werden plotseling groot toen de Nachthavik in de lichtschijn opdook.

Als een slang dook zijn hand naar de holster aan zijn zij, maar hij trok haastig terug toen een kogel nagenoeg zijn hand beroerde.

„Dat kostte je bijna een paar vingers, Coogan!” De stem van de Nachthavik klonk lijzig achter het masker dat nu weer zijn gehele gezicht bedekte.

Het magere gezicht van de kleine gunfighter,

beschenen door het nog steeds oplaaiende vuur, stond strak en zijn ogen waren smalle spleetjes.

„Dus jij bent...”

„That’s right! En je hebt m’n bevel gelezen, Coogan!”

„You go to hell!” snauwde Coogan. „Je kunt mij geen bevelen geven!”

„Ik denk het wel! Drop your gunbelt!”

Coogan richtte zich op in het zadel en zijn ogen stonden uitdagend.

„Kom ’m maar halen!”

Een kogel boorde zich door zijn hoed en Coogan dook onwillekeurig in elkaar en vloekte hardgrondig.

„De volgende zal iets lager zijn, Coogan. Je hebt vijf seconden tijd!”

„Geef me ’n kans, mister! Laten we er ’n eerlijk gevecht van maken!”

„De tijd is voorbij!” De stem van de Nachthavik klonk kort en beslist en de vinger spande zich opnieuw om de trekker van de zware Colt.

Met een grauw trok Coogan de gesp van zijn patroongordel los en liet hem op de grond vallen.

„Get back!” Het pistool wees de richting aan en de

bandiet liet zijn paard langzaam achteruit gaan.

Zonder hem uit het oog te verliezen, trok de Nachthavik het pistool uit een van de holsters en bekeek de kolf met de inkepingen een enkel ogenblik.

„Nice gun!” mompelde hij en met een korte beweging smeed hij het wapen in het vuur. De gordel met het andere pistool volgde onmiddellijk daarna.

„Je zult ’n nieuwe verzameling moeten aanleggen, Coogan,” zei hij.

„Yeah!” Coogan spuwde het woord uit. „En jij zult de eerste zijn, mister Nighthawk. Ik weet niet wie je bent, maar ik zal je vinden, al moet ik ervoor naar de hel en terug!”

„Jij kent mij niet maar ik ken jou, Coogan, en als je in de buurt van de Jackson ranch komt, zal ik je weten te vinden en dan...”

De Colt kwam dreigend naar voren en Coogan wierp zijn lichaam achterover alsof hij getroffen was, toen tegelijkertijd met een lawaai als een oordeel een aantal patronen die door het vuur waren gegrepen, tot ontploffing kwamen.

„Smeer ’m!” snauwde de Nachthavik, maar de kleine scherpshutter had geen aanmoediging meer

nodig.

Hij rukte zijn paard om, liet het de sporen voelen en galoppeerde de vlakte in. De Nachthavik keek hem na tot hij na enkele seconden uit het gezicht verdwenen was. Toen, na een laatste blik op het langzaam dovende olievuur, wendde hij zich om en verdween in de struiken op zoek naar Blackie.

Vrijwel geruisloos bewoog hij zich naar zijn paard. Hood was niet komen opdagen, dacht hij, en er was een mogelijkheid dat die niet ver uit de buurt was.

Maar er was niets te bespeuren en Blackie stond rustig op de plek waar hij hem had achtergelaten.

Hij steeg op en even later reed hij in snelle galop door de vlakte, de weg volgende die hij ook de vorige avond gereden had en die de kortste route vormde naar Nogalas. Hij had geluk gehad dat ook Lee Coogan nog was komen opdagen. De kleine bandiet had blijkbaar al bij de ranch zijn post ingenomen en was in razende vaart komen aanrijden zodra hij het vuur had zien oplaaien. Daardoor had hij niets bemerkt van de vlucht van zijn beide kornuiten. Coogan zou woest zijn nu hij de beide pistolen die hij vol trots had voorzien van de merktekens van zijn overwinningen,

was kwijt geraakt. Ook Fuller en Stone zouden zich van andere schietijzers moeten voorzien. Het was al met al geen beste avond geweest voor dit stelletje schurken en de Nachthavik grijsde tevreden terwijl hij voorover gebogen in het zadel zijn zwarte paard met vaste hand de weg naar Nogalas in razende vaart liet afleggen.

Zijn avond was in elk geval goed besteed geweest...

HOOFDSTUK VII

Een valstrik

Terwijl de Nachthavik de andere morgen aan zijn ontbijt zat, liet hij zijn gedachten nog eens gaan over de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Aan de ene kant was er alle reden tot tevredenheid, meende hij. Hij was een stuk wijzer geworden en het belangrijkste nieuws dat hij had gekregen was wel, dat zijn oude vriend Rusty niets was overkomen. Daarover had hij zich de meeste zorgen gemaakt. Weliswaar moest Rusty zich schuil houden, maar dat zou niet meer voor lang zijn. Als het inderdaad zo was dat de vrouw van Jackson met haar kinderen en Buck Jones naar de schuilplaats waren gereden, zou Rusty er nu van op de hoogte zijn dat zijn vriend de Nachthavik zich in de omgeving bevond en op zoek was naar hem. Vermoedelijk zou de oude goudgraver nu van zijn kant wel proberen om contact met hem op

te nemen.

Misschien al heel snel.

Hij kende nu ook een aantal tegenstanders. Niet allemaal echter. Het vervelendst was dat hij niet wist wie hun leider was, de big boss... En het was hem ook nog een raadsel waar het allemaal om ging. Hij was er zeker van dat het verband hield met de dood van Rusty's broer Ben. Maar wat was het verband? Hij dacht dat Rusty hem op dat punt niet veel wijzer zou kunnen maken. De oude man was onder een of ander voorwendsel meegelokt, maar ze zouden hem zeker niet de waarheid verteld hebben. Blijkbaar had hij argwaan gekregen en was hij erin geslaagd om aan de greep van die kerels te ontsnappen. Hoe, dat zou Rusty hem vermoedelijk uitvoerig vertellen als ze elkaar zouden ontmoeten. Maar ook Rusty zou het fijne van de zaak niet weten.

Langzaam begon hij een sigaret te rollen en staarde nadenkend naar buiten. Sheriff Mills had vermoedelijk nog een bezoek gebracht aan de Jackson ranch, althans dat was zijn bedoeling geweest. De Nachthavik vroeg zich af of hij de ranchersvrouw nog had gesproken. Misschien was het verstandig om eens

een praatje met hem te gaan maken. Hij was op het ogenblik een beetje vastgelopen, maar mogelijk zou de tegenpartij een zet doen die de zaak weer in beweging zou brengen. Hij zou in elk geval moeten oppassen voor Lee Coogan. Een ontmoeting met deze kleine schurk zou vermoedelijk op een gevecht uitlopen en hoewel hij daar niet bang voor was, wilde hij dat toch liever vermijden.

„Meer koffie, cowboy?” kwam de stem van Ma Larsen.

De Nachthavik schudde glimlachend het hoofd, doofde zijn sigaret, schoof zijn stoel achteruit en kwam overeind.

„Ik ga een wandeling maken, Ma,” zei hij.

„Zorg dat je niet in moeilijkheden komt, cowboy,” waarschuwde de hotelhoudster.

„Jij ziet overal moeilijkheden!”

„Ik zie ze en jij weet ze te vinden!” antwoordde Ma Larsen met een kort lachje.

„Be seein’ you,” wuifde de Nachthavik zonder er verder op in te gaan.

Hij stond op het punt om de straat over te steken naar het kantoor van de sheriff, toen hij plotseling de

pas in hield. Pete Stone kwam op enige afstand aangereden. Voor de hardware store van Edward Kramer hield hij zijn paard in, steeg af en bond zijn rijdier vast aan het rek voor de winkel.

De Nachthavik glimlachte geamuseerd. Hij wist vrijwel zeker welke inkopen Stone hier al zo vroeg in de morgen kwam doen.

Hij wachtte tot Stone de winkel was binnengegaan en stak toen over naar het kantoor van sheriff Mills.

„Come right in, Smith,” nodigde Mills toen de Nachthavik in de deuropening verscheen. „En ga erbij zitten! Jij dacht zeker, als Luke Mills mij niet komt opzoeken, ga ik het hem eens doen!”

„Je slaat de spijker op z’n kop, Luke,” grinnikte de Nachthavik. „Geen betere manier om de dag te beginnen dan een gesprek met de sheriff.”

„Zo is ’t! Nog nieuws?”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Nee. Weet jij nog iets wat de moeite waard is?”

Sheriff Mills wreef met de volle hand over zijn gezicht, diepte uit een doos op zijn schrijftafel een lange, dunne sigaar op en schoof de doos in de richting van de Nachthavik.

„Neem er een!” zei hij.

„Ik zal m’n eigen bocht nemen, als je ’t goed vindt,” mompelde de Nachthavik terwijl hij zijn tabakszak te voorschijn haalde.

Mills blies langzaam een rookwolk uit en keek de Nachthavik fronsend aan.

„Geen nieuws ook van mijn kant,” verklaarde hij.
„Ben jij er al achter gekomen waar die ouwe vriend van je uithangt?”

„Nee. Ik weet alleen dat-ie zich schuilhoudt samen met Abe Jackson en dat Coogan en een stel kornuiten hun best doen de schuilplaats te vinden.”

Hij schoof zijn stoel half opzij, zodat hij door het raam de store van Kramer in het oog kon houden.

„Ben jij gisteren nog naar de Jackson ranch geweest?” „Yeah.”

„Wat heeft missis Jackson je verteld?”

„Nothing! Ze was er niet! Er was niemand. De ranch was volkomen verlaten!”

„Wat denk je daarvan?”

„Ik denk dat ze het niet meer vertrouwde en haar echtgenoot is gaan opzoeken!” antwoordde Mills.

De Nachthavik knikte en een glimlach verspreidde

zich over zijn gezicht. Hij zag Pete Stone naar buiten komen en om zijn middel zat een splinternieuwe patroongordel. In de holsters staken twee pistolen en het pak dat hij onder zijn arm had bevatte waarschijnlijk nog meer wapentuig. Pete was er op uit gestuurd om de bewapening weer op peil te brengen.

„Wat is er zo grappig aan?” informeerde Mills en de Nachthavik vertelde zijn wedervaren van de afgelopen avond.

„Da's een goed verhaal, Smith,” grinnikte Mills toen de Nachthavik aan het eind gekomen was. „Vooral Coogan zal duivels zijn. Hij koesterde zijn pistolen alsof het zijn kinderen waren. Ze zijn van 'n kouwe kermis thuisgekomen!”

„Van een hete mag je rustig zeggen.”

Mills bulderde van het lachen.

Toen zei hij, plotseling ernstig: „Toch mag je wel oppassen voor Coogan, Smith. Hij is zo gemeen als 'n ratelslang en verdraaid snel met zijn pistool!”

„Hij zal wat tijd nodig hebben om aan zijn nieuwe schietijzers te wennen,” verklaarde de Nachthavik.

„Wat ben je nu van plan te doen?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik weet 't niet. Wachten tot er iets gebeurt. Het zou me niet verbazen als Rusty op een of andere manier iets van zich zal laten weten!”

„Yeah.” Sheriff Mills schoof nadenkend de stenen asbak op zijn schrijftafel heen en weer. „You know, Smith, het zit me verduiveld dwars dat ik geen enkel spoor heb kunnen vinden in die moordzaak. Ik heb gewoon het gevoel dat er aanwijzingen zijn en dat ik ergens overheen gekeken heb! Iets, wat recht voor mijn neus lag! Maar ik weet waarachtig niet wat het kan zijn en hoe ik 't zou moeten zoeken!”

„Well...” De Nachthavik stond op en schoof zijn stoel achteruit. „We komen er wel achter, Luke! Eén ding staat vast. Zolang de tegenpartij niet over Rusty beschikt, zit ze ook met de handen in het haar. Rusty is, zonder dat-ie het vermoedelijk zelf weet, de spil waarom deze hele geschiedenis draait. Als we erachter kunnen komen waarom hij naar hier is gesleept, hebben we 't geheim opgelost en ook de moord op Ben Bowers!”

„Ik geloof dat je gelijk hebt,” beaamde Mills.

„Well, tot kijk, Luke. Als er iets bijzonders

gebeurt, hou ik je op de hoogte.”

„That’s fine. Pas goed op jezelf, cowboy, en hou je ogen wijd open!”

„Dat zal ik!”

Toen hij de gelagkamer van Cowboy’s Rest binnen stapte, kwam Ma Larsen haastig achter de tapkast vandaan, een stukje papier in de hand. Ze had hem blijkbaar al zien aankomen.

„Goed dat je er bent, mist’r Smith,” zei ze. „Dit hebben ze zo juist voor je gebracht!”

„Thanks.” De Nachthavik nam het briefje aan en vouwde het langzaam open.

De mededeling was maar kort, geschreven in kromme, onregelmatige letters door iemand die het al bijna verleerd was.

Als je je vriend Rusty wilt ontmoeten, kom dan naar de cabin in de Snake Valley.

De Nachthavik staarde fronsend naar de korte zin op het grauwe stukje papier. Dit was de boodschap, waarop hij zat te wachten. Of niet? Kon het briefje afkomstig zijn van Coogan of een van zijn kornuiten, met de bedoeling hem in een hinderlaag te lokken?

Zouden ze op het idee kunnen komen om hem op deze manier te pakken te krijgen? Het leek hem niet de manier waarop deze kerels de zaak zouden aanpakken.

Hij dacht aan de woorden van Coogan die hij had beluisterd. Coogan was van plan het uit te vechten maar op een manier die het voor iedereen duidelijk zou maken, dat het een eerlijk gevecht was geweest. Coogan's bedoeling was het gevecht hier in Nogalas te doen plaatsvinden. Hij zou zijn reputatie als gunfighter opnieuw bevestigen.

Hij voelde hoe de ogen van Ma Larsen strak op hem waren gericht en glimlachte. Ze was natuurlijk nieuwsgierig en eigenlijk kon hij haar maar het best op de hoogte brengen.

„Wie heeft 't hier afgegeven?” vroeg hij terwijl hij haar het briefje overhandigde.

„A little kid!” Ze liet haar ogen over de boodschap gaan en gaf hem toen het stukje papier terug.

„Ken je hem?”

„Nee. Ik heb de jongen nooit eerder gezien. Misschien ook wel. Ik heb er niet zo op gelet.”

De Nachthavik stopte het briefje in de borstzak van

zijn vest en vroeg: „Weet jij waar de Snake Valley ligt, Ma?” „Aan de overkant van de rivier, ergens in de heuvels. Maar ik zou niet precies kunnen zeggen waar. Misschien weet een van m'n klanten het.”

Ze liep bedrijvig naar de tapkast en richtte zich tot een oudere man met een witte snor die bedachtzaam zijn pul bier bekeek.

De man zette zijn bier neer, luisterde aandachtig toe, nam er de tijd voor om na te denken en begon toen aan zijn uitleg, met zijn vingers op de tapkast de nodige toelichting gevend.

„Als ik Jacob mag geloven,” zei Ma Larsen even later, „dan ligt de vallei ten oosten van de Jackson ranch, 'n mijl of drie daar vandaan. Er loopt 'n pad doorheen, dat naar Mohawk City voert.”

„Dat zal ik wel vinden.”

„Ben je van plan om er heen te gaan?”

De Nachthavik trok de wenkbrauwen op alsof de vraag hem verbaasde.

„Wat dacht je dan?”

„Het zou 'n valstrik kunnen zijn!” antwoordde Ma Larsen kortaf. „In plaats van je ouwe vriend, zou je daar wel eens 'n kogel kunnen verwachten!”

„Dat geloof ik niet, maar ik zal in elk geval het risico moeten nemen. Ik kan niet anders!”

De hotelhoudster haalde berustend de schouders op.

„I guess you can't!” beaamde ze. „Wanneer was je van plan te gaan?”

„Right now!”

„Well... laat je niet in de luren leggen, cowboy! Hou je ogen wijd open en zorg dat je nergens intrapt!”

„Daar zal ik aan denken, Ma!”

Het was duidelijk dat Ma Larsen de zaak niet vertrouwde, dacht hij, terwijl hij op weg was naar de stalhouderij om Blackie op te halen. Misschien had ze nog gelijk ook, maar hij zou zijn best doen om daar tijdig achter te komen.

Nadat hij de Buffel Creek was overgestoken, volgde hij het pad dat naar de Jackson ranch voerde. Na enige tijd werd het pad gekruist door een breed wagenspoor dat in zuidoostelijke richting liep. De wielsporen die te zien waren, wezen erop dat het een weg was, die ook door de postkoets werd gevolgd. Als de inlichtingen van Jacob juist waren, moest dit de weg zijn die naar de Snake Valley leidde en verder

naar Mohawk City.

Hij wendde de teugel en reed in lichte draf verder langs het spoor en weldra lag de vlakte achter hem en zat hij in laag, golvend, dicht bebost heuvelland.

De weg volgde de dalen tussen de heuvels en het was nu zaak uit te vinden waar de Snake Valley begon. Ongeveer drie mijlen oostelijk van de Jackson ranch, had Jacob geschat. Het konden er ook vier of vijf zijn, dacht de Nachthavik. Langzaam reed hij verder. Aan weerszijden van de weg lagen glooiende hellingen, dicht begroeid met bomen en laag onderhout, maar na enige tijd weken de hellingen uiteen en zag hij dat het spoor uitliep in een smalle, ovale kom, dicht met gras begroeid. De plaats waar de heuvels weer naar elkaar toebogen lag enkele honderden meters ver weg.

Dit moest de Snake Valley zijn.

Hij stuurde Blackie het struikgewas in en steeg af. Hij had er geen idee van waar de hut kon liggen. Daar zou hij eerst achter moeten komen en dat zou heimelijk moeten gebeuren. Hij dacht aan de goede raad die Ma Larsen hem had gegeven en hij was van plan die op te volgen. Voorzichtig sloop hij tussen de struiken door tot hij een duidelijk zicht had op de

Vallei. Ze was nauwelijks honderd meter breed en plotseling zag hij de hut liggen aan de overzijde, aan de voet van de heuvelhelling. Een kleine blokhut die er van deze afstand gezien stevig uitzag met een deur die gesloten was en een kleine vensteropening.

Na enkele ogenblikken liep hij terug naar de plaats waar hij Blackie had achtergelaten en haalde uit zijn zadeltas een kijker te Voorschijn. Blackie aan de teugel meevoerend, liep hij terug naar de plek en legde de kijker aan.

Hij zag de hut nu vlak voor zich en er was niets te ontdekken dat erop kon wijzen dat daar iemand was. Hij verkende ook de omgeving. Alles leek volkomen verlaten. Misschien was dat niet zo verwonderlijk! Rusty en de anderen die misschien bij hem waren, zouden zich schuil houden. Hij moest op de een of andere wijze blijf geven van zijn aanwezigheid.

Een plotseling geluid achter hem, deed hem een ogenblik stokstijf staan. Toen keerde hij zich langzaam om en zijn ogen werden groot van verbazing.

Enkele meters van hem vandaan stond Dave Arrow, een pistool in de hand.

Het gezicht van de jongen stond zo mogelijk nog verbaasder toen hij de Nachthavik herkende, maar onmiddellijk spreidde zich een brede glimlach over zijn gezicht. Het pistool draaide enkele malen razendsnel om zijn vinger en gleed toen in de holster.

„Well, mister, hoe kom jij hier?” vroeg hij.

De Nachthavik glimlachte.

„Ik zou jou 't zelfde kunnen vragen,” zei hij.

„Ik was op weg naar Mohawk City en ik hoorde hoefslagen die plotseling ophielden,” legde Dave Arrow uit. „En omdat ik nogal nieuwsgierig ben aangelegd en er niet veel voor voel in een hinderlaag te lopen, ben ik maar op onderzoek uitgegaan! Ik zag je alleen maar op je rug en herkende je pas toen je je omdraaide. En nu jij! Waarom ben je hier aan het speuren? Op zoek naar je vriend... hoe was de naam ook weer?”

„Yeah!” De Nachthavik keek de jongen onderzoekend aan. Zijn geheugen was niet zo best, dacht hij. „Ik kreeg een boodschap dat ik Rusty hier zou kunnen ontmoeten. In die hut daar ginds! En omdat ik er ook niet veel voor voel om in 'n strik te lopen...”

Dave Arrow knikte begrijpend, richtte toen zijn helblauwe ogen op de hut.

„’t Ziet er niet naar uit dat daar iemand is,” stelde hij na enkele ogenblikken vast. „Hoe komen we erachter?”

Dat was een vraag die de Nachthavik zich ook al gesteld had. En een andere vraag die bij hem opkwam was: hoe raak ik de jongen kwijt.

„We zouden een omtrekkende beweging kunnen maken,” stelde Arrow voor. „Dan kunnen we veel dichterbij komen, zonder dat ze ons zien!”

De Nachthavik knikte. Dat was ook zijn bedoeling.

„Wacht hier, dan haal ik m’n cayuse!”

Zonder een antwoord af te wachten, glipte hij weg en de Nachthavik wendde zijn blik weer naar de cabin.

Een ogenblik later hoorde hij een zachte kreet en zijn hand gleed naar zijn pistool.

Een stem achter hem zei hard en dreigend: „Weg met die poot of je vangt een kogel!”

De Nachthavik trok langzaam zijn hand weg. Hij had de stem herkend.

Pete Stone! Ondanks alles was hij toch in de val gelopen.

Hij hoorde beweging achter zich, voelde de loop van een revolver in zijn rug porren en een hand trok zijn pistool uit de holster.

„Heb je...”

De stem die antwoordde was van Art Fuller, die tussen de struiken te voorschijn kwam.

„Hij is voorlopig van de vlakte! En jij hebt je vrachtje ook geladen zie ik.”

„Yeah!” En daarop tot de Nachthavik: „Neem je cayuse, mister, en begin te lopen. Naar de hut daarginds. Wij zijn vlak bij je en 'n kogel gaat heel vlug!”

De Nachthavik keerde zich langzaam om en liep naar zijn paard. Hij zag hoe Art Fuller hem nauwlettend van het hoofd tot de voeten opnam, blijkbaar op zoek naar enige gelijkenis met de donkere figuur die hem al tweemaal te grazen had gehad.

Met zijn paard aan de teugel baande hij zich een weg door het struikgewas tot hij het grasland bereikte. Met Stone en Fuller vlak achter zich, liep hij langzaam naar de hut. Hij vroeg zich af wat de bedoeling van de twee kerels kon zijn. Het klopte

allemaal niet met zijn verwachtingen. Coogan was de man die met hem wilde afrekenen. Misschien was Coogan in de hut aanwezig.

„Zet je paard maar vast, mister!” nodigde Stone uit en de Nachthavik bond de teugel vast aan een paal voor de hut.

„Naar binnen,” commandeerde Stone.

De Nachthavik duwde de deur open en deed een stap naar binnen. Het leek hem dat er niemand aanwezig was. Maar hij kreeg geen gelegenheid voor een verder onderzoek want plotseling scheen een vuurbal achter zijn ogen in duizend vonken uiteen te spatten en een vlijmende pijn trok door zijn hele lichaam. Het volgende ogenblik was er alleen maar diepe duisternis.

HOOFDSTUK VIII

Rusty

De Nachthavik had een gevoel of de pijn hem weer tot bewustzijn bracht. Hij bleef onbeweeglijk liggen en kwam toen met een zekere verbazing tot de ontdekking, dat hem geen andere mogelijk geboden was. Hij lag op de vloer van de hut en was aan handen en voeten gebonden. Zijn hoofd scheen tweemaal de normale afmeting te hebben en de pijn die hij voelde, werd erger toen hij zijn ogen opendeed.

Hij sloot ze haastig maar die ene blik was voldoende geweest om erachter te komen, dat er verder in de hut niemand aanwezig was.

Ondanks de pijn probeerde hij zijn gedachte te verzamelen. Hij was in een hinderlaag gelopen, dat stond vast. Het briefje dat hem hierheen gelokt had, was niet van Rusty of een van zijn vrienden afkomstig, maar van de tegenpartij. En het had

succes gehad. Ze hadden hem te pakken gekregen. Hij vroeg zich af, wat ze er mee hoopten te bereiken. Het klopte helemaal niet met de gedachten die hij zich tot dusverre gevormd had over deze hele zaak. Het kwam ook helemaal niet overeen met de bedoelingen die Lee Coogan had uitgesproken. Ze wilden hem uit de weg hebben en Coogan had besloten tot een afrekening. De bandiet was er van overtuigd, dat hij bij een gevecht als overwinnaar te voorschijn zou komen. En de Nachthavik was er van overtuigd dat Coogan hem in alle openheid tot een gunfight zou hebben gedwongen in het bijzijn van een aantal getuigen. Waarom hadden ze hem dan hierheen gelokt? En waarom waren ze weer verdwenen nadat ze hem hadden neergeslagen en gebonden?

Hij probeerde zijn handen te bewegen en uit te vinden hoe stevig ze hem gebonden hadden. Al te stevig! Het was vakkundig gedaan en hij wist dat hij geen kans zou zien om vrij te komen. Het was een kwestie van afwachten wat er verder zou gebeuren. Ze zouden wel weer komen opdagen.

De pijn in zijn hoofd begon iets weg te trekken. Misschien raakte hij er ook aan gewend.

Well, het was medicijn die hij zelf meermalen had uitgedeeld en soms kreeg je ze ook zelf toegediend!

Hij opende zijn ogen. In de hut was het schemerig donker maar hij had toch het idee dat hij niet zo lang van de kaart was geweest. Buiten was het in elk geval nog licht. Hij hoorde een zacht gestamp van een hoef. Blackie! Zijn paard stond buiten nog aangebonden. Dat hadden ze niet meegenomen! Het was een vreemd geval en hoe meer hij er over nadacht, des te minder hij ervan begreep. Enkele voorvallen van de laatste dagen hadden zijn gedachten in een bepaalde richting geleid, maar wat hem nu was overkomen, klopte daar op geen enkele wijze mee.

Hij sloot zijn ogen, probeerde zijn gedachten volledig uit te bannen. Het zou misschien ook helpen tegen de pijn!

Hoeveel tijd er verstreken was, wist hij niet, maar plotseling hoorde hij de hoefslagen van een paard. Een ruiter was op weg naar de hut. Niet meer dan een, stelde hij vast en hij vroeg zich af wie het kon zijn.

De hoefslagen hielden op en even later zag de

Nachthavik hoe de deur langzaam werd open geduwd. Een donkere figuur vulde de deuropening en het duurde even eer de Nachthavik hem herkende.

Buck Jones van de Jackson ranch!

„Waarachtig, mister Smith, wat is er gebeurd?”

De stem van Jones klonk verbaasd en haastig knielde hij bij de Nachthavik neer. Zijn mes sneed de riemen door en voorzichtig hielp hij de Nachthavik in een zittende houding.

„Wat is er gebeurd?” herhaalde hij.

De Nachthavik betastte kreunend zijn hoofd. Op zijn achterhoofd zat een stevige buil, die hij haastig met rust liet.

„Iemand heeft me geraakt met de kolf van z'n schietijzer.” mompelde hij. „Stone vermoed ik!” Zijn gezicht vertrok tot een pijnlijke grijns. „Blij dat je gekomen bent, Buck! Hoe heb je me hier ontdekt?”

„Ik was in Nogalas en Ma Larsen vertelde me van dat briefje, dat je gekregen had. Ik wist dat het 'n valstrik moest zijn en ben zo snel mogelijk naar hier gereden. Ik zag je paard hier aangebonden staan en ik ging ervan uit dat je hier binnen moest zijn. Er was geen enkele aanwijzing dat er nog anderen waren.

Dacht dat je hier zat te wachten!”

„Yeah! Ik lag hier te wachten,” verbeterde de Nachthavik.

Hij krabbelde langzaam overeind, half verbaasd dat het lukte. Hij deed een paar aarzelende stappen. Het viel mee.

„Hoe voel je je?”

„Rotten! Maar dat gaat wel over. Wat kwam je in Nogalas doen, Buck?”

„Jou ophalen! Om naar de schuilplaats van Bowers te rijden!”

„Jullie zijn daar gisteren naar toe gegaan, niet?”

„Yeah. Missis Jackson wilde zekerheid hebben wat jou betreft!”

„Ze vertrouwde het niet?”

„Ze geloofde je wel maar ze wilde geen enkel risico lopen!”

De Nachthavik knikte en hield er snel mee op, toen het hem het gevoel gaf dat zijn hoofd er ieder ogenblik af zou kunnen vallen.

„Oké. Let's go!” stelde hij voor. Het rijden zou geen pretje worden, dacht hij, maar daar was niets aan te doen. Hoe eerder ze hier weg waren, hoe beter.

„Denk je dat je kunt rijden, Smith!”

„Ik hoop niet dat ik het intussen afgeleerd ben, Buck,” mompelde hij. „Hoe ver is het?”

„Ongeveer twee uur als we het ’n beetje rustig aan doen. En dat lijkt me wel nodig!”

„Daar zou je best gelijk in kunnen hebben!”

Hij kneep zijn oogleden samen toen hij buiten in het helle zonlicht stapte. Aan de stand van de zon te zien, had hij hooguit twee uur in de hut doorgebracht.

Blackie wendde het hoofd naar hem toe en snoof van tevredenheid. De Nachthavik klopte de zwarte hengst zachtjes op de hals, haakte zijn veldfles van de zadelknop en nam enkele teugen. Het deed hem goed. Daarna doorzocht hij de zadeltas. Alles was onaangeroerd. Zijn kijker zat er nog in en ook het tweede pistool dat hij in de holster liet glijden. Zijn andere pistool zou vermoedelijk in handen zijn van Stone. Dat kwam nog wel terug, dacht hij. Hij vermoedde dat hij Stone niet voor de laatste keer gezien zou hebben.

Voorzichtig steeg hij in het zadel en stapvoets reden ze door de kleine vallei.

„Jij zegt ’t maar, Buck!”

Een korte tijd volgden ze het wagenspoor dat naar Mohawk City leidde, maar toen boog Buck naar rechts af langs een nauwelijks zichtbaar pad dat door de heuvels liep.

Ze lieten hun paarden in draf gaan en gedurende enige tijd reden ze zwijgend verder met Buck aan de leiding.

Toen het pad wat breder werd, gingen ze naast elkaar rijden en de Nachthavik informeerde: „Heb je er nog iets van gemerkt. Buck, dat Coogan en zijn kornuiten naar de schuilplaats van Rusty aan het zoeken zijn geweest?”

„Sure. Volgens Abe zijn ze er zelfs vlak bij geweest.” Hij lachte kort. „Maar ze is niet zo gemakkelijk te vinden, Smith. Wij zijn er gisteren in alle vroegte heen gereden, om te voorkomen dat ze ons spoor zouden volgen. Dat zou de enige manier zijn om erachter te komen!”

„I see.” De Nachthavik staarde fronsend voor zich uit. De opmerking van Buck had zijn gedachten plotseling weer op gang gebracht. Toen vroeg hij: „Heb jij in Nogalas nog iemand ontmoet... ik bedoel Coogan of een van zijn kornuiten?”

Jones dacht enkele ogenblikken na. Toen wendde hij zich met een verraste blik naar de Nachthavik. „Zei je daar straks, dat Pete Stone je die klap op je kop gegeven heeft? Stone was in Nogalas! Ik zag hem toen ik bij Ma Larsen naar binnenging!”

„En hij zag jou?”

„I guess so!”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes. De hele opzet was hem plotseling duidelijk. Het briefje dat hem naar de Snake Valley moest lokken, waar hij onschadelijk zou worden gemaakt. De verdwijning van de overvallers. Jones die er op een gemakkelijke manier achter zou komen waar de Nachthavik zich bevond en die als redder in de nood zou optreden. Waarna ze samen naar de schuilplaats van Rusty zouden rijden! Het was een sluw plan, uitgedacht door een listig brein en het zag er naar uit, dat het alle kans van slagen had. Het was helemaal niet de bedoeling geweest om hem buiten spel te zetten. Integendeel. De gedachte was dat Jones en hij de weg zouden wijzen naar de schuilplaats van Rusty. En als de tegenstanders die eenmaal wisten, zouden ze het gunstige moment afwachten om die oude goudzoeker

weer in hun macht te krijgen. De Nachthavik twijfelde er niet aan of Stone en Fuller hadden bij de hut in dekking gelegen en zaten nu op hun spoor.

„Hoe ver is 't nog, Buck?” vroeg hij.

„Nog 'n uur rijden in dit tempo!”

„Kijk mee uit, Buck, naar een geschikt punt, waar we een andere richting kunnen inslaan.”

„Hoe bedoel je?”

„Die kerels proberen ons in de luren te leggen, Buck, en daar moeten we iets aan doen!” antwoordde de Nachthavik en in enkele korte zinnen vertelde hij Buck wat hij ervan dacht.

Jones knikte nadenkend.

„Ik geloof dat je gelijk hebt, Smith,” gaf hij toe. „Ik moet eerlijk zeggen, dat ik 't 'n vreemde gebeurtenis vond, toen ik jou daar zag liggen met niemand in de buurt en je cayuse vlak bij de hand!”

„Te mooi om waar te zijn!” grinnikte de Nachthavik. „Well, we zullen er vlug genoeg achter komen, of mijn theorie juist is. Daar buigen we af naar links, Buck,” wees hij naar een plaats waar een smal wildspoor op het pad uitkwam.

Ze hielden hun paarden in en de Nachthavik

luisterde gespannen.

Een glimlach plooide zich om zijn lippen en Buck keek hem veelbetekenend aan. Een eindweegs achter hen zaten de achtervolgers. De hoefslagen waren zwak maar duidelijk hoorbaar.

Hij keek naar het pad achter zich. De verse hoefindrukken zouden voor de achtervolgers geen enkele moeilijkheid opleveren.

„This way, Buck.”

Samen dreven ze hun paarden tegen de zacht glooiende heuvelhelling op. De Nachthavik had nu de leiding genomen en zijn ogen dwaalden rond, op zoek naar een geschikte plaats voor het plan dat hij in gedachten had.

Hij vond wat hij zocht... een kleine open plek met aan twee zijden hoge struiken.

Ze reden verder om het spoor te laten doorlopen, dreven toen hun paarden de struiken in en stegen af.

Hoe goed ben jij met de lasso, Buck,” vroeg hij.

Jones lachte.

„Als je je hele leven cowpuncher bent geweest, moet je er zo langzamerhand wel mee om kunnen gaan!” antwoordde hij grinnikend.

„Good! Dan zullen we die gebruiken!”

Ze haakten de lasso's van de zadelknop en liepen haastig naar de open plek.

„Jij gaat aan de andere kant staan. We zullen tijd genoeg hebben. Ze zullen niet snel rijden. Daar is geen reden voor want het spoor is duidelijk en ze zullen niet al te dicht in de buurt willen komen. Jij neemt de man aan jouw kant. Als ze achter elkaar rijden neem ik de eerste, jij de andere. Oké?” „Begrepen!” bromde Jones: Hij luisterde en merkte op: „Ze rijden inderdaad niet snel. Het moet 'n koud kunstje zijn, om ze te pakken te nemen!”

Vlak binnen de begroeiing, de lasso gereed, bleven ze wachten. De hoefslagen waren nu duidelijk te horen en het geluid werd langzaam sterker.

Toen zag de Nachthavik tussen de struiken door het tweetal in zicht komen. Stone en Fuller...

Ze reden zwijgend naast elkaar in een lichte draf met nauwelijks oog voor de omgeving.

Hij wachtte het juiste moment af, maakte een teken naar Jones die grijnzend knikte.

Toen, terwijl de ruiters op enkele meters afstand langs kwamen, glipten ze uit de struiken te voorschijn

en zwaaiden de lasso. Hij zag hoe het tweetal zich half in het zadel omwendde... hun verschrikte gezichten. Met een wilde beweging zetten ze hun paarden aan maar toen suisdan de lasso's door de lucht...

t een wilde beweging zetten ze hun paarden aan maar toen suisdan de lasso's door de lucht... (blz. 108)

De Nachthavik zette zich schrap toen de lus soepel om de schouders van Pete Stone gleed en toen werd Stone uit het zadel gerukt en kwam met een klap op de grond terecht! Op het zelfde ogenblik smakte ook Art Fuller tegen de bodem...

De paarden, plotseling bevrijd van de last, renden verder terwijl de Nachthavik haastig naar Stone liep, die verwoede pogingen deed om overeind te krabbelen en zich van de lus die zijn armen tegen zijn lichaam snoerde te bevrijden.

Hij maakte zich meester van de beide pistolen van de bandiet, ontdekte toen dat een van de wapens zijn eigen Colt was en stak hem tussen zijn gordel. Het andere pistool smet hij zover mogelijk tussen de struiken.

Stone staarde hem met een somber gezicht aan en de Nachthavik glimlachte kil.

„Je hebt me ’n klap gegeven zonder dat daar veel reden voor was, vriend,” zei hij grimmig. „Ik wil je niet op dezelfde manier behandelen, maar iets heb je toch van me tegoed!”

Eer Stone erop verdacht was, beukte een vuist op zijn kin en hij struikelde ruggelings tegen de grond.

„Help 'n handje, Buck,” verzocht hij en even later lag Pete Stone stevig ingesnoerd met een lasso, tussen de struiken.

Art Fuller lag nog onbeweeglijk op het pad. Hij was bij zijn val met zijn hoofd op een steen terecht gekomen en was buiten bewustzijn geraakt.

„Hij zal evenveel koppijn hebben als ik, als-ie weer boven water komt,” mompelde de Nachthavik.

Het pistool van Fuller verdween ook ergens tussen de struiken en toen sleepten ze het roerloze lichaam naar de plaats waar Stone lag. Als Fuller weer bij kennis kwam, zou hij Stone kunnen bevrijden en dan zouden ze samen op zoek kunnen gaan naar hun schietijzers en hun paarden. Het zou hen een tijdje bezig houden, dacht de Nachthavik, en ze zouden het geen van beiden een geslaagde operatie vinden.

Stone keek hem met giftige ogen aan en de Nachthavik glimlachte.

„Die lasso kom ik nog wel eens terughalen,” zei hij luchtig, „of het moet zijn dat je 'm graag wilt houden. Als souvenir!”

„Als we elkaar weer ontmoeten, mister, dan zullen we 'm gebruiken om jou te hangen,” snauwde Stone.

„Zeg Coogan maar, dat-ie me beter uit de weg kan blijven,” vervolgde de Nachthavik, „en als je toch aan 't praten bent, kun je ook je baas nog vertellen, dat-ie niet zo slim is als-ie denkt!”

„You go to hell!” was het verbeterd antwoord van Pete Stone.

Nadat ze bijna een uur gereden hadden, bereikten ze rotsachtig terrein. Jones, die voorop reed wendde zich om in het zadel.

„We zijn er bijna, Smith,” zei hij, met een halfspottend glimlachje. „Ik geef je te raden, waar de schuilplaats ligt!”

De Nachthavik ging gemakkelijk in het zadel zitten en keek om zich heen. Ze bevonden zich op een klein rotsplateau dat aan één zijde overging in de beboste heuvels terwijl aan de andere zijde een rotswand oprees, aan de voet waarvan een kleine beek stroomde. De lage oever was dicht begroeid met hoge struiken en gras. Aan die zijde moest de schuilplaats te vinden zijn, dacht hij.

Hij stuurde Blackie tussen de struiken door naar de beek. Ze was nauwelijks een voet diep, de bodem was

van geel zand en hier en daar lagen rotsstenen in de bedding verspreid.

Hij liet zijn paard van de lage oever in de beek stappen en reed verder, stapvoets, met zorg de stenen vermijgend.

„Ik heb ’t gevoel dat ik warm wordt, Buck,” riep hij en hij hoorde Buck achter hem zachtjes lachen.

Na een honderd meter te hebben afgelegd, bereikte hij een plek waar de rotswand onderbroken was door een brede spleet van enkele meters. Op die plaats kwam de beek tussen de rotsen te voorschijn. Op de andere oever stonden de struiken zo hoog en dicht opeen, dat de opening in de rots, als men

zich achter de struiken bevond, nauwelijks zichtbaar kon zijn.

De Nachthavik keerde zich naar Buck.

„Hier zijn we er, vermoed ik!”

Buck knikte.

„Als je op het plateau was verder gereden, zou je de toegang nooit hebben ontdekt!” verzekerde hij.

„Dat dacht ik al toen je me uitdaagde,” grinnikte de Nachthavik.

Hij stuurde Blackie de smalle doorgang in, het

paard voorzichtig leidend tussen de vele stenen die hier in de beekbedding lagen. Toen, na nog een vijftig meter, zag hij plotseling een klein komvormig dal voor zich liggen, omsloten door rotswanden.

De beek liep er dwars doorheen, er groeide volop gras en aan één zijde was tegen de rotsmuur een vrij grote blokhut gebouwd.

Voor de blokhut zat een man en er liepen twee kinderen rond. Maar de Nachthavik had alleen maar oog voor de man, een oude man naar wie hij al enkele dagen op zoek was.

Rusty Bowers...!

HOOFDSTUK IX

De Nachthavik gaat op onderzoek uit

Zo rap als zijn oude benen hem konden dragen, kwam Rusty aangelopen toen hij de Nachthavik herkende.

Deze liet zijn paard uit de beek stappen en steeg af. „Steve!”

Het klonk bijna als een snik en een ogenblik later sloeg de Nachthavik zijn arm om de smalle schouders van zijn oude vriend.

„Hello, oldtimer,” zei hij, met een stem waarin de genegenheid voor de oude man doorklonk. „Blij dat ik je hier eindelijk vind, gezond en wel. Je hebt me ’n paar dagen in angst laten zitten, weet je dat?”

„Werkelijk, Steve?” De stem van Rusty trilde alsof hij op het punt stond in tranen los te barsten.

„Well, ook weer niet zó erg!” antwoordde de Nachthavik op quasiluchtige toon. „Soms wel, maar

dan dacht ik weer: Rusty, die is zo taai en eigenwijs, die dopt zijn eigen boontjes en niemand krijgt hem er onder!”

Dat dacht ik zelf ook, Steve,” mompelde Rusty, „maar ik heb ontdekt, dat ik maar ’n stomme ouwe kerel ben, die je er gemakkelijk in kunt laten lopen! Je weet niet hoe blij ik was toen ik van missis Jackson hoorde, dat jij hier in de buurt rondzwierf op zoek naar mij. En nu ben je hier!”

„Yeah!” De Nachthavik knipoogde tegen een van de jongens, die nieuwsgierig dichterbij gekomen was. Met zijn arm om de schouders van Rusty en zijn paard aan de teugel, liep hij langzaam naar de blokhut. Hij zag missis Jackson naar buiten komen met haar man Abe, een forse kerel met een verweerd gezicht, strogeel haar en een rossige knevel.

„Maak kennis met m’n vriend, Steve Smith, Abe,” stelde Rusty voor. „Ik heb je over hem verteld. Well, dit is-ie nou!” Jackson lachte en schudde de hand van de Nachthavik.

„Ik weet alles van je, mister Smith,” zei hij. „En na wat m’n vrouw me verteld heeft, geloof ik ’t nog ook!”

De Nachthavik grijnsde en keek missis Jackson aan, die een beetje verontschuldigend glimlachte.

„I’m sorry, mister Smith,” zei ze zacht. „Maar ik moest eerst zekerheid hebben!”

„Je hebt juist gehandeld, ma’am,” knikte de Nachthavik. Abe Jackson wendde zich naar Buck Jones, die zijn paard had verzorgd en langzaam naderbij kwam.

„Niks gemerkt van een achtervolging, Buck?” vroeg hij. „Jawel! We kregen twee kerels achter ons aan,” grinnikte Buck, „maar ze hebben er spijt van!”

„Hoezo?”

„Dat kan wachten,” kwam de vrouw van de rancher tussenbeide. „Wil je iets drinken en eten, mister Smith?”

De Nachthavik knikte.

„Graag. Allebei! Ik zal eerst m’n cayuse verzorgen en daarna mezelf.”

Hij nam voorzichtig zijn hoed af, voelde met zijn hand naar de plek op zijn achterhoofd en trok een pijnlijke grimas.

„Iemand raakte mij daar,” legde hij uit, „met de kolf van ’n pistool. Koud water zal er goed aan doen!”

„Daarvan hebben we hier genoeg,” zei Jackson met een lachje.

„Ik zal voor Blackie zorgen, Steve,” bood Rusty aan. „Heb hier al ’n paar dagen niks te doen gehad.”

„That’s fine!”

„Kom binnen, Steve,” nodigde Jackson uit. „Dan kunnen we eens naar jouw hoofd kijken!”

„Daar is niet veel aan te zien,” mompelde de Nachthavik terwijl hij naar binnen stapte.

„Ze hebben je behoorlijk geraakt,” bromde Jackson, terwijl hij even later de verwonding bekeek. „Het heeft nog flink gebloed ook. Liza... water!”

„Coming!” De vrouw van de rancher kwam binnen met een emmer water en een doek. „Ga maar eens opzij staan, dan zal ik mister Smith wel eens onderhanden nemen.”

„Jij heet Steve, zij heet Liza, ik ben Abe en Buck, wel die ken je al langer!” bromde Jackson. „Het maakt de conversatie gemakkelijker!”

Met voorzichtige vingers behandelde Liza Jackson de wond die de Nachthavik had opgelopen, terwijl haar man belangstellend toekeek.

„Hoort deze vallei nog tot jouw gebied, Abe?”

„No. Dit is de vroegere schuilplaats van Bud Tolan en zijn bende, die een paar jaar geleden deze streek onveilig maakte. De juiste plaats is maar aan weinig mensen bekend. Ik heb hem bij toeval ontdekt.”

„Coogan moet ervan afweten,” veronderstelde de Nachthavik. „Ze hebben me verteld dat hij deel uitmaakte van de Tolan Gang.”

„Da's mogelijk. Maar hij is niet op het idee gekomen om hier te zoeken. Hij zou het trouwens zwaar te verantwoorden krijgen als hij hier kwam,” voegde Jackson er met een grimmig lachje aan toe.

„Je zet 's nachts toch geen wachtpost uit?”

„We hebben 'n eigen waarschuwingssysteem, Steve!” antwoordde de rancher zonder er verder op in te gaan.

De Nachthavik trok een pijnlijk grimas toen de ranchersvrouw, na de wond gereinigd te hebben, er een ontsmettingsmiddel op deed. Het bracht bijna tranen in zijn ogen.

„Well, dat is alles wat ik er aan kan doen, Steve. Met een dag of wat zal het wel beter zijn!”

„Thanks, ma'am, 'n Dokter had het niet beter gekund. Dan ga ik me nu nog wat opknappen...”

„Vertel me eens, Steve...” viel Jackson hem in de rede, maar hij kreeg geen kans.

„Laat Steve zich eerst wat opknappen!” besliste Liza Jackson. „Ik wil er ook alles van horen!”

„Yes ma’am,” deed Jackson onderdanig met een knipoogje naar de Nachthavik.

Nadat ze gegeten hadden en buiten in de vallende schemering voor de hut zaten, deden eerst de Nachthavik en Jones het verhaal van hun belevenissen van die dag.

„Heb je er nog geen idee van wie erachter zit en waar het allemaal om gaat, Steve?” vroeg Jackson na een korte stilte.

De Nachthavik trok peinzend aan zijn sigaret, zijn ogen gericht op de hemel boven de vallei, die in het westen nog rozig was gekleurd en waarin de eerste sterren verschenen.

„Twee vragen,” zei hij nadenkend. „Wie en waarom. Wie erachter steekt, Abe... Ik heb wel ’n vaag vermoeden maar ik kan er helemaal naast zitten. Het klopt niet zo precies met de gebeurtenissen en daarom ben ik er niet zeker van...”

„Toch niet Coogan?”

„Nee, niet Coogan. Die sprak van de boss en ik had de indruk dat-ie niet veel respect voor hem had. Hij dacht zelfs dat-ie 'n beetje gek was. 'n Beetje veel, als ik goed begreep. Maar de boss zou voor de centen zorgen. En dan komen we aan het waarom? Daar heb ik geen notie van, Abe, maar blijkbaar is er veel geld bij betrokken. Als we het waarom weten, dan is de zaak opgelost. Ik hoopte dat Rusty me iets wijzer zou kunnen maken!”

De oude goudzoeker, die zwijgend geluisterd had, lurkend aan een korte pijp, schraapte zijn keel.

„Ik ben bang dat ik je niet veel kan vertellen, Steve,” begon hij aarzelend. „Coogan vertelde me, dat mijn broer Ben in moeilijkheden zat... het had iets met... eh... met veediefstal te maken en Ben was gewond en had gevraagd of ik naar 'm toe kwam. Die smerige schurk vertelde dat-ie 'n vriend van Ben was en dat hij hem had beloofd om mij op te zoeken. Hij gaf me de raad om tegenover iedereen m'n mond dicht te houden... je kon nooit weten...”

„Maar je kende Ben toch en je wist toch dat-ie op de Jackson ranch verbleef. Geloofde je zo maar dat Ben met cattle rustling te maken kon hebben?” vroeg

de Nachthavik verwonderd.

Rusty wreef met zijn hand over zijn gezicht en snoof luidruchtig.

„Well, Steve, ik was wat van m'n stuk gebracht. Ik ben maar 'n ouwe kerel met niet veel hersens en waarom zou zo'n kerel als Coogan naar mij toekomen als er niks van aan was... You know, Ben was in zijn jonge tijd wel eens een beetje wild, see, dus er kon wel iets van waar zijn!”

Hij klopte met veel lawaai zijn pijp leeg tegen de hak van zijn laars en keek de Nachthavik aan.

„Toch geloof ik dat ik het niet helemaal vertrouwde en ik had die waarschuwing van jou goed in m'n oren geknoot. Het was 'n opmerking van die smerige coyote... ik weet niet precies meer wat-ie zei... ik vergeet 't nog al makkelijk tegenwoordig... maar dat maakte me argwanend. Toen wou ik er 't mijne van weten! En toen we 's nachts ons bivak hadden opgeslagen en die kerel sliep... well, toen ben ik er stiekem tussen uit getrokken. Ik dacht dat ik eerst van Abe moest horen wat er precies aan de hand was. En die vertelde me dat Ben al weken dood was... en...” Hij snoof, kuchte en slikte om de plotseling

opkomende droefheid meester te worden. „Well, Steve, ik was aan de ene kant blij dat Ben niet bij... bij een of ander duister zaakje betrokken was...” „Dat kan ik me voorstellen,” mompelde de Nachthavik.

„En toen dacht ik, dat ze met mij wel eens hetzelfde konden voorhebben als met Ben... en daar was Abe het mee eens. En toen heeft hij me naar deze schuilplaats gebracht... Wat denk jij ervan, Steve? Zouden ze het ook op mij gemunt hebben?”

De Nachthavik staarde voor zich uit in de duisternis zonder onmiddellijk te antwoorden.

Rusty had hem weinig nieuws verteld. Het verhaal van de oude man kwam ongeveer overeen met de gedachten die hij er zelf al over had gevormd. En wat de vraag van Rusty betrof...

„Eerlijk gezegd, geloof ik wel dat ze het niet te best met je voor hebben, oldtimer,” zei hij lijsig. „Hoewel het kennelijk niet de bedoeling is je onmiddellijk om zeep te helpen. Dan hadden ze je niet naar hier hoeven slepen!”

„Maar waarom, Steve?” vroeg Rusty op klaaglijke toon. „Waarom ik en waarom Ben?”

„Nou vraag je meer dan ik je kan vertellen! Ik vermoed dat ze jou nog voor 't een of ander nodig hebben, Rusty! Wat dat kan zijn... daar heb ik niet 't flauwste begrip van!”

Hij begon langzaam een sigaret te rollen terwijl zijn gedachten zich met het probleem bezig hielden. Hoe moest hij het in 's hemelsnaam aanpakken.

Toen de sigaret brandde, wendde hij zich tot Jackson.

„Je hebt wat moeilijkheden gehad op je ranch?”

„Yeah. Heb nog al wat vee verloren... het water dat ze gedronken hadden, deugde niet. Ik heb maar 'n klein bedrijf, Steve. Kan niet zoveel hebben. En ik zou in Arizona 'n bedrijf kunnen overnemen. Weer eens 'n verandering.”

„Bill Arrow wilde jouw bedrijf kopen?”

„Hij heeft 'n bod gedaan maar onlangs kwam-ie erop terug. Zei dat-ie toch bij nader inzien ervan af zag.”

„Was dat voor of na de moeilijkheden?”

Abe Jackson ging rechtop zitten.

„Hoe bedoel je?” vroeg hij. „Je denkt toch niet dat...” De Nachthavik lachte zachtjes.

„Ik wil alleen maar graag precies op de hoogte zijn! Meer niet!”

Jackson haalde diep adem. „Well, laat me eens kijken... wanneer was het precies. Liza, kregen we dat aanbod van Bill voor of nadat we die beesten zijn kwijt geraakt?” „Daarna,” antwoordde zijn vrouw kortaf.

„Maar dat betekent niks, Smith,” bromde de rancher. „Bill Arrow is ’n goeie buur en... well, hij heeft mij waarachtig niet nodig! Zijn bedrijf is groot genoeg! Hij heeft er trouwens daarna van afgezien!”

„Jullie gebieden grenzen aan elkaar?”

„Yeah. De Buffel Creek vormt de scheiding.”

„Woonde Ben al lang op de ranch?”

„Ja, al heel lang. Ik was nog ’n jongen,” antwoordde Jackson. „Misschien al wel twintig jaar. Toen zat m’n vader nog op het bedrijf.”

„Kwam-ie zo maar ineens opdagen?”

„Dat weet ik eigenlijk niet.” De rancher krabde nadenkend in zijn haar. „Ik geloof dat-ie vader eens een keer uit moeilijkheden geholpen heeft. Toen heeft-ie die hut gebouwd tegen de rivier aan en daar heeft-ie altijd gewoond. Hij was een beetje eenzellig

maar als ik hulp nodig had, kon ik altijd op hem rekenen!”

„Jij hebt geen idee, waarom-ie vermoord werd?”

„Die vraag heeft de sheriff me ook al gesteld. Ik weet er geen antwoord op. Ik weet zeker dat-ie geen vijanden had!” „Heeft-ie nooit iets uitgelaten over iets of iemand, wat een reden zou kunnen vormen?”

„Ik heb er uren over nagedacht en ik ben er geen streep verder mee gekomen!”

„Wat zijn nu je verdere plannen, Steve?” informeerde Rusty en toen haastig er achteraan: „We zouden terug kunnen rijden naar de Double S en de hele zaak verder kunnen vergeten. Dan is Abe hier ook van ’n hoop last af!”

„Yeah, dat zouden we kunnen doen, Rusty. Het is alleen de vraag of ze jou dan verder met rust zouden laten. En ik heb ’t idee dat ik zo nu en dan midden in de nacht wakker zou worden en over deze zaak zou gaan liggen piekeren!”

„Wat stel je dan voor, Steve?” drong Rusty aan.

„Ik wil er nog graag ’n nachtje over slapen, oldtimer. Morgenvroeg zullen we er nog eens over praten!”

„Dan weet ik wel hoe laat 't is!” was Rusty's antwoord...

„Wel, Steve, wat heb je besloten?”

Ze zaten aan het ontbijt en Rusty stelde de vraag, zijn kleine pientere oogjes op de Nachthavik gericht.

„Ik hoef 't eigenlijk niet te vragen, want ik weet 't al!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„All right, oldtimer, vertel 't dan maar,” nodigde hij uit.

„Je geeft 't niet op!”

„Well...” De Nachthavik keek de kring rond.
„Zouden jullie het hier nog, laten we zeggen, twee dagen kunnen uithouden?”

Abe Jackson keek zijn vrouw aan en knikte langzaam.

„We houden het hier nog wel 'n paar dagen vol!” zei hij. „We hebben genoeg voorraad. Denk je dat je in twee dagen...”

„Als ik er in twee dagen niet achter kom, geef ik 't op en dan rijden Rusty en ik terug naar de ranch. Maar er zijn nog n paar dingen die ik eens wil bekijken...”

„Oké. Je weet waar je ons kunt vinden!”

„Yeah! En blijven jullie op je qui vive. Coogan mocht eens op de gedachte komen om jullie hier te zoeken.”

„Als-ie komt, kan-ie op 'n warme ontvangst rekenen...!”

De Nachthavik was behoedzaam te werk gegaan toen hij uit de schuilplaats weg reed. Hij had niet de weg gevolgd waarlangs hij gekomen was, maar was onmiddellijk in de heuvels verdwenen en door de dichte begroeiing had hij de paden weten te vinden waarlangs hij moest gaan. De zon en een aangeboren gevoel voor richting hadden hem daarbij geleid.

Voor hij ging slapen had hij nog eens het gesprek van die avond nagelopen en toen was hem plotseling ook de opmerking van sheriff Mills te binnen geschoten. Luke Mills dacht, dat hij iets over het hoofd had gezien. Iets wat als het ware zo voor het grijpen lag. De Nachthavik was tot de conclusie gekomen, dat hij eens een kijkje moest gaan nemen in de hut van Ben Bowers en de omgeving eens moest verkennen. Ben had geen vijanden gehad en de reden

waarom hij uit de weg was geruimd, was daarom vermoedelijk niet van persoonlijke aard. Hij moest toevallig iemand in de weg hebben gestaan die op geldelijke winst uit was!

Hij zag de ranch van Jackson op een afstand liggen en reed verder in de richting van de Creek. Toen, op enige afstand van de begroeiing langs de oever, boog hij naar links af. Nadat hij nog ruim een halve mijl had afgelegd, evenwijdig aan de rivier, zag hij de lage afrastering van kleine palen met draad en hij wist dat hij zijn doel bereikt had. Op een plaats waar enkele palen omver lagen en de draden waren doorgeroest en afgeknapt, reed hij het terrein binnen en hij vond de hut na korte tijd zoeken. Ze lag vrijwel verscholen tegen een rand van hoge struiken en bomen. Aan één zijde was een open ruimte, begrensd door een smalle diepe geul die verder verdween in de dichte bebossing. Naast de geul zag hij de aanzet van een pad dat vermoedelijk eveneens bij de Creek uitkwam.

Hij steeg af en bond Blackie vast. Langzaam bewoog hij zich over het terrein. Er was niets te horen dan het gekwetter van vogels en het gegons van insecten. Een eenzame plek, dacht hij, voor een

eenzelvige man die geen behoefte had gehad aan gezelschap.

De hut was een primitief bouwsel, dat aan de oude Ben nauwelijks de nodige beschutting had kunnen bieden. Met zijn voet duwde hij de scheef hangende deur open. Binnen was vrijwel niets te zien. Een versleten veldbed, een kleine ruwhouten bank. Vermoedelijk was alles wat bruikbaar was er na de dood van Bowers uitgehaald. Hier viel weinig te ontdekken en na een laatste blik door de hut, stapte hij weer naar buiten. Hij kon het pad naar de rivier wel eens volgen...

Hij begon de open plek over te steken, maar nauwelijks had hij drie stappen gedaan toen hij het zand voor zijn voeten zag opstuiven en vrijwel tezelfdertijd drong de droge knal van het geweerschot tot hem door! In een flits liet hij zich opzij vallen en rolde weg terwijl het zand om hem heen opspoot en de lucht gevuld was met het geknetter van het geweervuur. Een repeteergeweer!

Laag bij de grond rende hij naar de zijkant van de hut terwijl de schoten daverden...

Hijgend bleef hij staan, behoorlijk van zijn stuk

gebracht. De aanval was helemaal onverwacht gekomen en het was een wonder, dacht hij, dat geen van de kogels hem had getroffen.

De stilte om hem heen was drukkend. Zelfs het gekwetter van de vogels was verstomd.

Hij vroeg zich af wat hem te doen stond. Voor het ogenblik was hij hier veilig maar hoelang zou dat duren. Hij wist uit welke richting de schoten gekomen waren maar hij had er geen idee van waar de schutter zich bevond. Aan het geluid van de schoten te horen heel dichtbij!

Met zijn Colt in de hand wachtte hij gespannen. Zijn samengeknepen ogen speurden het gedeelte van het terrein af dat hij kon overzien, in de hoop een glimp van de aanvaller op te vangen en een kans te krijgen zijn huid terug te halen.

Na enkele minuten van dreigende stilte begon hij zich langzaam langs de wand van de hut te bewegen. Toen langs de achterzijde tussen de struiken door die daar dicht bijeen stonden. Geen spoor van de sluipschutter te bekennen. Misschien was de man intussen verdwenen!

Hij bereikte de andere zijkant van de hut en zag

Blackie staan op een meter of tien afstand in de luwte van een hoge struik. Zou hij erin kunnen slagen zijn paard onbeschadigd te bereiken? Met een grimmig gezicht mat hij zijn kansen. Als de schutter nog in de buurt was, zou het een hele toer zijn om heelhuids weg te komen en dat was het enige wat er nu opzat. Dit was een ongezonde plek om lang te vertoeven...

Een kogel sloeg een splinter uit de houten wand vlak bij zijn hoofd en hij dook in elkaar, half in paniek.

Zonder op het gevaar te letten, snelde hij naar zijn paard terwijl een regen van kogels hem vergezelde. Hij hoorde ze in het hout slaan boven het gedaver van de schoten dat van alle kanten tegelijk scheen te komen.

Een ogenblik was het stil en hij rukte verwoed de teugel los, slingerde zich in het zadel en liet het zwarte paard de sporen voelen.

Het dier stoof weg en de Nachthavik, laag over het paard gebogen, gaf het de vrije teugel.

Eén enkel schot volgde nog en de kogel floot zo venijnig dicht langs zijn hoofd, dat hij in elkaar kromp...

Na enkele minuten richtte hij zich op in het zadel,

liet Blackie in draf overgaan en veegde het zweet van zijn gezicht. Hij haalde enkele keren diep adem. Hij had het gevoel dat hij plotseling wakker was geworden en dat hij gedroomd had... dat de onverwachte aanval een deel was van een nachtmerrie...!

Zijn mond was droog als leer en hij haakte de veldfles van de zadelknop, schroefde de dop eraf en nam enkele gulzige teugen.

Hij had nog nooit zo op het randje gestaan als deze keer, dacht hij. En volkomen hulpeloos... zoals in een nachtmerrie. En precies zoals in een boze droom was hij er uiteindelijk zonder één schrammetje afgekomen!

Dat was het onbegrijpelijke in de hele zaak. Een scherpschutter die zijn kogels zo gemeen dichtbij wist te plaatsen en toch juist zijn doel miste!

Nog een raadsel in een zaak die al zoveel raadselachtigs had opgeleverd!

Hij moest er nog eens rustig over nadenken maar niet nu. Zijn enige verlangen op dit ogenblik ging uit naar een koel glas bier, dacht hij.

Hij liet Blackie opnieuw in galop overgaan en een

uur later reed hij Nogalas binnen.

HOOFDSTUK X

Een ontdekking en een afrekening

De Nachthavik zette Blackie vast aan het rek voor het hotel, steeg af en stapte een ogenblik later de gelagkamer binnen. Het was rond het middaguur, tijd voor de siësta, en er was niemand aanwezig behalve Ma Larsen, die blij verrast achter de tapkast vandaan kwam.

„Hello cowboy!” riep ze op uitbundige toon. „Ben ik even blij dat ik je weer zie!”

De Nachthavik trok quasiverontwaardigd de wenkbrauwen op.

„Je dacht toch niet, Ma, dat ik er vandoor was gegaan... zonder de rekening te betalen!”

„Je hoeft er geen grapjes over te maken, cowboy! Toen je gisteravond niet kwam opdagen, heb je ons lelijk in angst laten zitten!”

„Ons?”

„Yeah! Mij en sheriff Mills! We waren er allebei van overtuigd dat je in de val was gelopen! Het was 'n valstrik... dat briefje, hè?”

„Dat was wel de bedoeling, Ma, maar 't is allemaal nog al goed afgelopen!”

„Heb je de cowhand van de Jackson ranch nog ontmoet?” „Buck Jones? Yeah...! Je hebt hem achter me aan gestuurd.”

„Dat was toch niet verkeerd?”

De Nachthavik lachte.

„Nee, nee,” zei hij haastig. „Dat was precies volgens recept van de dokter!”

Ze boog zich nieuwsgierig naar hem toe.

„En heb je je vriend nog gevonden?”

„Yeah! Ik heb Rusty gevonden en alles is goed met hem!” „Je hebt hem niet meegebracht.”

„Nee, het is beter dan-ie nog maar 'n paar dagen blijft zitten waar-ie zit. Voor iedereen veiliger!”

„Gelukkig dat je geen moeilijkheden hebt gehad,” zei Ma Larsen tevreden en de Nachthavik lachte luidkeels.

„Zo was 't nou ook niet precies, Ma,” zei hij, „maar we leven nog! Ik zou wel iets willen drinken!”

„Koffie?”

„Bier, this time. 'n Grote pul koel bier!”

„Die krijg je!”

„Heb je sheriff Mills nog gezien vandaag Ma?”

„Hij was hier 'n uur geleden. Toen is-ie uitgereden.”

„Weet je waarheen?”

„De Snake Valley.”

„De Snake Valley,” riep de Nachthavik uit. „Wat is-ie daar in 's hemelsnaam gaan doen. Ik ben daar gisteren geweest. Er is niets te beleven!”

„Hij is op onderzoek uitgaan... naar jou!”

„Naar mij! Hoe komt-ie daarbij. Wat is-ie eigenlijk... 'n sheriff of 'n kindermeisje!” vroeg de Nachthavik met goed gespeelde verontwaardiging.

„Wij dachten dat je in moeilijkheden kon zijn geraakt! Hij deed 't om mij een plezier te doen!” zei Ma Larsen op afgemeten toon.

De Nachthavik lachte.

„I'm sorry, Ma,” zei hij verontschuldigend. „Ik maak maar 'n grapje. En ik kan je zeggen dat ik jullie bezorgdheid bijzonder waardeer.”

Hij nam een lange teug bier en veegde zijn mond af

met de rug van zijn hand.

„Jee, dat smaakt goed,” zei hij.

„Had je Luke willen spreken?” vroeg de hotelhoudster.

„Dat kan wachten!”

Hij dronk rustig zijn pul bier leeg en Ma Larsen vroeg:

„Moet je niet 'n stukje eten, Smith?”

„Ja, 't is er zo ongeveer tijd voor. Ik laat 't aan jou over wat je me voor wilt zetten, Ma. Ik ga me intussen wat opknappen. Heb al 'n hele rit achter de boeg.” Hij keek de hotelhoudster aan, glimlachte en vroeg: „Wat zou jij denken dat er zou gebeuren, Ma, als 'n scherpschutter met een repeteergeweer zo'n twintig, dertig kogels op je zou afschieten?”

Ma Larsen keek hem aan met ogen die groot waren van verbazing.

„Da's 'n vreemde vraag, cowboy,” antwoordde ze. „Als 't 'n echte schutter was, zou er niet veel van je over zijn!”

„Dat dacht ik ook, Ma!” knikte de Nachthavik. „Toch is het mij overkomen en hier sta ik nog!”

Ma keek hem onderzoekend aan en begon toen zacht

te lachen.

„Dan heeft-ie 't niet serieus bedoeld, cowboy,” zei ze.

En de Nachthavik dacht dat ze met die opmerking de spijker precies op de kop sloeg...

Nadat hij had gegeten ging hij naar zijn kamer, trok zijn shirt uit en ging languit en volkomen ontspannen op zijn bed liggen. Op die manier werkten zijn gedachten altijd het best en er was alle reden om nog eens diep na te denken, speciaal over wat hem die morgen was overkomen.

Hij kwam tot de conclusie dat Ma Larsen het bij het rechte eind had, met haar opmerking dat een scherpschutter die enkele tientallen kogels afschiet en zijn doel telkens op een haar na mist, niet de bedoeling kon hebben het doel te raken.

Zo was het ook die morgen geweest, dacht hij. De kerel die dat geweer hanteerde, wist er waarachtig wel mee om te gaan en als hij gewild had, had hij hem al met het eerste schot uit de weg kunnen ruimen. Dat had hij niet gedaan en ook de volgende schoten waren alleen maar bedoeld om hem angst aan te

jagen en hem te verdrijven. Dat laatste, dat was de bedoeling geweest. Hem van de plaats daar weg te krijgen. De schutter had willen voorkomen, dat hij op het terrein van Ben Bowers verder rondsnoefde.

De Nachthavik staarde naar het houten plafond boven hem.

Het kon maar één ding betekenen. Dat daar inderdaad de aanwijzingen te vinden waren die tot de moord op Ben Bowers hadden geleid. Sheriff Mills had vermoedelijk het terrein afgespeurd en hij moest inderdaad iets hebben bemerkt, wat niet tot zijn volle bewustzijn was doorgedrongen. Vandaar zijn gevoel van ontevredenheid.

Er was nog iets wat de Nachthavik bevreemde. De afgraving die rond het terrein van de oude Ben was aangebracht. Het was gebied van de Jackson ranch en Ben had daar een hut op gebouwd omdat hij een beetje een zonderling was geworden en graag alleen wilde zijn. Maar waarom de afgraving?

Een plotselinge gedachte deed hem overeind komen. Well, dat was te controleren en als hij op dat punt zekerheid had...

Hij kwam haastig van zijn bed, trok zijn shirt en

vest aan en gespte zijn gordel om.

In de gelagkamer trof hij Ma Larsen die hem verwonderd aankeek.

„Al uitgerust, comboy?”

„Yeah. Vertel me eens, Ma, waar kan ik het registratiekantoor vinden?”

„Het registratiekantoor?”

„Er is er toch wel een hier in Nogalas?”

„Natuurlijk. Dit is 'n belangrijke stad, mister!” grinnikte de hotelhoudster.

„Waar is 't?”

„'n Paar huizen voorbij het kantoor van de sheriff. Ik weet niet of je er Spike Murray op deze tijd van de dag kunt aantreffen.”

„Ik ga 't in elk geval proberen! Be seein' you!”

De Nachthavik stapte naar buiten waar de hitte intens was. Er was weinig verkeer op straat. De meeste bewoners bleven binnen in deze middaguren.

Hij had geen moeite om het kantoor te vinden en de deur bleek niet afgesloten.

Spike Murray was een kleine dikke man met een bol gezicht onder een kale schedel en hij schrok op toen de Nachthavik zijn kantoor binnen stapte. Kennelijk

had hij aan zijn schrijftafel zitten dutten.

Met een verwijtend gezicht kwam hij overeind en liep naar de kleine balie waarachter de Nachthavik stond.

„Wat kan ik voor je doen, mi... stranger?” vroeg hij kortaf.

De Nachthavik glimlachte beminnelijk.

„Ik zou graag 'n inlichting willen hebben, mister Murray,” zei hij. „Ik denk dat je me die zult kunnen geven.”

„Misschien en misschien niet,” antwoordde Murray twijfelachtig.

„Je kent de naam Ben Bowers?”

De Nachthavik zag hoe de kantoorhouder zijn ogen plotseling samenknep.

„Ik heb de naam gehoord,” antwoordde hij aarzelend. „Bowers... hij is 'n aantal weken geleden... gestorven!”

„Je weet waar-ie woonde?”

„Ergens aan de overkant van de Creek!” Murray maakte een aarzelend gebaar zonder zijn ogen van de Nachthavik af te wenden.

„De vraag is deze,” zei de Nachthavik kort. „Was

de plaats waar-ie woonde zijn eigendom?"

„Zijn eigendom..." Murray herhaalde de vraag en keek om zich heen alsof hij ergens een uitweg zocht.

„Well?"

Murray haalde een beetje hulpeloos de schouders op.

„Ik weet 't niet," zei hij.

„Misschien weet je 't niet, maar je moet 't hier kunnen zien!"

„Ik... eh... denk 't niet. Ik zou dan precies moeten weten waar..."

Hij liet de woorden wegsijpelen en de Nachthavik keek doordringend in de schuwe, angstige ogen. Plotseling ging hem een licht op.

„Ik ben niet de eerste die je diezelfde vraag in de laatste weken heeft gesteld, wel?"

„Niemand heeft..." Murray zweeg toen de Nachthavik hem snel in de rede viel.

„En de man die jou die informatie heeft gevraagd, heeft je de raad gegeven er verder tegen iedereen je mond over dicht te houden, of anders zou het wel eens niet te best met je af kunnen lopen!"

Murray gaf geen antwoord maar op zijn hoge

voorhoofd verschenen plotseling een aantal zweetdruppeltjes die langzaam omlaag begonnen te glijden.

„Ik ben bang dat je met mij niet beter af bent, Murray,” mompelde de Nachthavik toonloos, terwijl hij met een langzame beweging zijn pistool uit de holster haalde en achteloos op de balie legde.

„Ik heb er ’n hekel aan om dit te doen, Spike, maar je hebt precies tien seconden om me antwoord te geven op m’n vraag!” zei hij.

De lippen van de kantoorhouder begonnen te trillen en hij slikte krampachtig. De angst had hem vrijwel sprakeloos gemaakt.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Well, Spike, zeg alleen maar ja of nee. De grond waar Ben Bowers woonde, was van hem, niet?”

Murray knikte. „Yes sir,” antwoordde hij nauwelijks hoorbaar.

„Well, dat is alles wat ik wilde weten, Spike. Bedankt...”

De kleine kantoorhouder vond zijn stem terug.

„Hang ’t niet aan de grote klok, mister... Ze zullen mij ook van kant maken als ze horen dat ik ’t je

verteld heb...”

„Wie zijn dat, Spike?”

„Please, mister!” De stem van Murray klonk smekend. „Vertel ’t aan niemand!”

„Maak je geen zorg! Ik zal ’t voor me houden. Niemand komt van mij iets te weten!”

„Thanks.” Murray veegde met bevende hand zijn voorhoofd af en de Nachthavik stapte opgewekt naar buiten.

De inlichting die hij zo juist had gekregen, had weer wat meer licht gebracht in de duisternis waarin de moord op Ben Bowers nog altijd was gehuld. Het was hem nu ook duidelijk waarom Rusty in deze zaak verwickeld was geraakt. En hij wist nu vrijwel zeker, wie de moordenaar van de oude Ben was...

Toen hij de gelagkamer binnen stapte zag hij sheriff Mills aan de tapkast staan.

„Hello, Luke, weer terug van ’n vergeefse reis?”

Mills keek hem een beetje mistroostig aan.

„Zo gaat ’t, Smith,” zei hij gelaten. „Ik hoorde van Ma dat je vannacht niet op je nest was neergestreken en ze vertelde me van dat briefje dat je gekregen had. Zij vertrouwde het niet en ik evenmin. We

dachten allebei dat je misschien in moeilijkheden was verzeild geraakt en Ma wist me zo ver te krijgen dat ik naar de Snake Valley gereden ben... zo gezegd voor een officieel onderzoek ter plaatse!”

Hij nam een slok bier en zuchtte: „’n Mens doet soms van die stomme dingen! Maar je bent daar wel in ’n hinderlaag terecht gekomen, niet?”

De Nachthavik nam zwijsend zijn hoed af en boog zijn hoofd naar de sheriff toe.

„I see.” Mills knikte na een enkele blik. „Je bent onder ’n pistoolkolf terecht gekomen. Wie heeft je dat grapje geleverd?”

„Pete Stone! Ik geloof dat-ie er achteraf spijt van heeft gekregen!”

„Je wilt er toch geen werk van maken? Ik zou ’m ’n paar dagen in de nor kunnen stoppen!”

„Nee!” De Nachthavik lachte. „Pete heeft de rekening al betaald gekregen! Die zaak is afgewerkt.”

„En je hebt je vriend Rusty gevonden!”

„Yeah!”

„En je hebt ’m voorlopig maar gelaten waar-ie was, als ik ’t goed begrijp!”

„’n Dagje langer kan geen kwaad!”

„'n Dagje langer,” herhaalde Mills peinzend. „Dus je denkt morgen weer te vertrekken?”

„Overmorgen, vermoed ik.”

„Heeft Rusty je nog wat wijzer kunnen maken?”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd en keek toen de sheriff aan.

„Nee! Rusty kon me niets vertellen wat ik al niet vermoedde. Maar ik ben er nu toch wel zowat achter, Luke, hoe de vork in de steel zit!”

„O, ja?” Sheriff Mills trok verbaasd de wenkbrauwen op. „Yeah! Ik moet er nog eens rustig over nadenken en de zaken op 'n rijtje zetten. Maar ik geloof dat ik er niet ver naast zit!”

„Dus je weet wie de ouwe Ben om zeep gebracht heeft?”

„Ook daar ben ik vrijwel zeker van.” De Nachthavik glimlachte verontschuldigend. „Ik ben alleen bang, Luke, dat ik 't niet kan bewijzen! Nog niet!”

„Oh... dan voel je er zeker ook niet veel voor om 't me te vertellen?”

„Beter van niet op het ogenblik.”

„En waarom werd Ben vermoord?”

De Nachthavik staarde in gedachten voor zich uit.

„Ik geloof dat dat 'n vergissing was, maar de moordenaar dacht dat hij een goede reden had. Ik geloof dat ik die ken maar die wil ik morgen nog eens gaan onderzoeken. Onder gunstiger omstandigheden dan vandaag!”

Hij lachte toen hij het niet begrijpend gezicht van Mills zag. „Ik bedoel, Luke, dat er vandaag 'n kerel rondliep met een repeteergeweer, die zo'n vijftientig kogels op mij afvuurde! En je kunt me geloven of niet, allemaal missers!”

„Je kunt 'n eenvoudige sheriff alles wijs maken!” bromde Mills.

De Nachthavik nam de pul bier die Ma Larsen voor hem had neergezet en dronk een lange teug.

„Zo waar als ik hier sta, Luke,” verzekerde hij.

„En waar was dat te doen?”

„Bij de hut van ouwe Ben!”

„Well, well!” Mills knikte langzaam voor zich heen en greep naar zijn bier.

„Wat zijn nu je verdere plannen, Smith? Denk je dat je mij er nog bij nodig hebt?” Het klonk een beetje hulpeloos.

„Dat heb ik zeker! Wij zullen dit samen verder op

moeten knappen. Ik kan jouw hulp inderdaad niet missen!”

„Je kunt in elk geval op mij rekenen!” verzekerde Mills.

„Ik zal proberen om uit te dokteren hoe we ’t aan moeten pakken, Luke, en dan kom ik je morgenvroeg in je kantoor opzoeken. Dan zullen we de zaak bepraten. Oké?”

„Ik zal er zijn...!”

Toen de Nachthavik in het begin van de avond weer in de gelagkamer verscheen om zijn avondmaaltijd te gebruiken, had hij zijn plan voor de volgende dag klaar. Het was niet zo waterdicht als hij gewild had, maar daar was geen mogelijkheid voor. Het kon op een of andere manier mislopen, daarvan was hij zich wel bewust, maar hij hoopte er maar het beste van. Als zijn plan mis liep, zou hij sheriff Mills volledig op de hoogte brengen en hij dacht dat die er met wat meer tijd in zou kunnen slagen om de zaak toch af te wikkelen.

Hij at met veel smaak de voortreffelijke steak die Ma Larsen voor hem had klaar gemaakt en terwijl hij

een sigaret zat te roken, zag hij Neil Conners naar beneden komen. De voorman ging naar de tapkast en bestelde een glas bier.

De Nachthavik stond op en slenterde naar hem toe.

„Well, Neil, je bent nog steeds in de stad.”

„Ja, maar niet lang meer. Ik ga morgen vertrekken. Ik geloof niet dat ik hier verder zaken zal kunnen doen.” Hij keek naar zijn glas en glimlachte meewarig.

„Ben je nog naar de Jackson ranch geweest?”

„Twee keer. Geen moeilijkheden meer onderweg maar er was op de ranch niemand te vinden. Alles volkomen verlaten.” „Misschien wil Jackson achteraf toch niet verkopen.” Conners haalde de schouders op.

„Hij was ’t wel van plan. Dat weet ik nu zeker. Ik heb ’t vanmiddag nog gehoord van Bill Arrow.”

„O, ja?” De Nachthavik glimlachte tegen Ma Larsen die achter de tapkast verscheen, nadat ze enkele klanten bediend had.

„Mag ik ’n kop koffie, Ma?”

„Right away, mist’r Smith.”

„Ja,” ging Conners verder. „Van de Jackson ranch ben ik naar de Arrow ranch gereden. Bill Arrow is de

buurman, zoals je misschien weet. Ik dacht dat hij me mogelijk kon vertellen, waar ik Jackson zou kunnen vinden.”

„En dat kon-ie niet?”

„Nee, hij wist van niks. Maar hij vertelde me, dat Jackson inderdaad van plan was om zijn bedrijf te verkopen. Arrow heeft er 'n bod op gedaan. Hij wou het bedrijf kopen voor zijn zoon, maar die bleek er achteraf geen interesse in te hebben. Toen wilde Jackson wel verkopen. Maar goed, ik zie er nu maar van af. Ik kan trouwens niet langer blijven.”

„Jammer voor je,” mompelde de Nachthavik.

Hij nam zijn kop koffie op en plotseling zag hij het gezicht van Ma Larsen verstrakken terwijl haar ogen op de deur gericht waren.

„Nou zullen we 't hebben,” zei ze half binnensmonds en de Nachthavik wendde zich langzaam om.

De drie mannen die zo juist waren binnen gekomen, waren Coogan, Stone en Hood. Op het smalle gezicht van Coogan zat een bevroren glimlachje, maar zijn ogen, op de Nachthavik gericht, stonden kil en uitdagend. Coogan was gekomen voor de afrekening!

De gezichten van zijn beide kornuiten waren vrijwel zonder uitdrukking. Zij waren meegekomen om indruk te maken en om te zien hoe hun makker dit zaakje zou opknappen en als het nodig was een handje te helpen.

Het drietal kwam langzaam de gelagkamer ingelopen en de Nachthavik zette voorzichtig zijn koffiekop op de tapkast. Hij zag Ma Larsen in de tapkast rommelen, kennelijk op zoek naar het pistool van haar echtgenoot en hij fluisterde haastig: „Hou je rustig, Ma, en laat 't aan mij over!”

Hij knipoogde en keerde zich kalm en volkomen ontspannen naar het drietal.

Coogan bleef op enkele meters afstand staan, zijn duimen in zijn pistoolgordel gehaakt, en zei met een hese fluisterstem:

„Ik heb gehoord dat je naar mij op zoek bent, mister Saunders. Well, hier ben ik!”

De Nachthavik glimlachte beminnelijk.

„Aardig van je dat je gekomen bent, Coogan, maar je komt zo'n beetje met je eieren na Pasen. 'n Paar dagen geleden had ik graag van je willen horen, wat er met Rusty Bowers gebeurd was. Nu hoeft 't niet

meer. Nu weet ik 't."

„Ik ben 'm onderweg naar hier kwijt geraakt!" zei Coogan met een grijnslachje.

„Dat weet ik," glimlachte de Nachthavik. „Hoewel ik de indruk heb dat hij j  uw gezelschap niet langer op prijs stelde. Hij had 't gevoel dat-ie met 'n ratelslang op pad was, vertelde-ie me!"

„Jij weet waar-ie is?" Coogan keek hem loerend aan. „Yeah!"

Coogan knikte tevreden en keek zijn beide makkers aan. „Dat dachten we al," zei hij met een scheef lachje. „Daarom zijn we hier. We komen je ophalen. Je rijdt met ons mee en we gaan samen die ouwe man opzoeken! Jij zorgt ervoor dat er geen heibel komt en dat die ouwe in tuig wil. Als dat lukt dan kunnen jullie rustig verdwijnen. Als we 't niet eens worden..." Hij grijnsde boosaardig en zijn hand streelde de kolf van zijn pistool. „Dan moet je niet mopperen als er 't een en ander gebeurt!"

De Nachthavik schudde meewarig het hoofd.

„Voor zo'n kleine man heb je heel wat noten op je zang," zei hij spottend. „Komt dat allemaal van jezelf of heeft je boss je dat ingefluisterd?"

„Ik ben m'n eigen baas!” snauwde Coogan op venijnige toon. „Wij doen zaken voor ons zelf, see! En we laten je verder geen keus. Je hebt ons lang genoeg voor de voeten gelopen maar dat is nu voorbij! We willen je hier niet meer zien maar eerst zul je ons wijzen waar die ouwe kerel zich schuil houdt!”

„En je denkt dat je dat met z'n drieën voor elkaar krijgt?” vroeg de Nachthavik luchtig.

De kleine gunfighter knikte heftig.

„Yeah!” zei hij uitdagend. „Dat denken wij! En right now! We gaan hier niet weg zonder jou!”

De Nachthavik glimlachte vaag.

„Je kunt me niet bang maken, Coogan,” zei hij op verachtelijke toon. „Tot nu toe heb je er niets van terecht gebracht! 'n Paar dagen geleden probeerde dat feestnummer daar...” Hij maakte een hoofdbeweging naar Hood. „Me de stad uit te jagen. Het was een mislukking. Diezelfde avond lag jij in een hinderlaag en je probeerde het met kogels! Je maat kreeg er een te pakken en jij kon nog precies je gore huid bergen! En gisteren liep ik hem daar tegen 't lijf.” Hij richtte zijn grijze ogen op Stone. „Hij maakte er nog iets van, maar tenslotte zat-ie ook

vastgeknoopt in een lasso! Je moet 'm nog altijd terug brengen, Stone!”

Pete Stone keek hem giftig aan.

„Hij ligt op je te wachten, mister,” zei hij fel. „Je gaat met ons mee en dan kun je 'm terug krijgen!”

„Yeah, that's a good idea!” viel Coogan bij. Met samengeknepen ogen keek hij de Nachthavik aan. „Jij hebt je zegje gezegd en het stelt niks voor!” Hij maakte een korte hoofdbeweging en om zijn mond verscheen een honend lachje. „Come on, let's go. Je kunt ook hier blijven maar dan wel heel stil, plat op je rug...”

Zijn kleine, bruine hand zakte veelbetekenend naar beneden en hij hield zijn fletse ogen strak op de Nachthavik gericht, wachtend hoe die zou reageren.

Deze maakte zich langzaam los van de tapkast, waartegen hij geleund stond. Hij glimlachte maar zijn ogen stonden kil. Hij zag hoe enkele bezoekers, die het gesprek tot dan toe belangstellend gevolgd hadden, zich haastig in de richting van de deur bewogen. De gasten aan de tapkast stonden roerloos en schenen hun adem in te houden.

„Je denkt dat je heel wat bent, Coogan,” zei hij op

zachte onheilspellende toon, „maar je bent niet meer dan een kleine, smerige rat! Je hebt 'n paar nieuwe pistolen, zie ik. Ben je er al aan gewend? Want je zult verduiveld vlug moeten zijn!”

Terwijl hij sprak, was hij langzaam naar voren gekomen en plotseling ontdekte hij in de fletse ogen van de kleine bandiet, die hem als gehypnotiseerd aanstaarde, een begin van onzekerheid... een spoor van angst.

„Well, Coogan, let's have it!”

De woorden klonken luid en fel, de zware Colt scheen in zijn hand te springen en met een bliksemsnelle, korte, maaierende beweging, sloeg hij toe!

De stalen loop kwam neer op de kaak van Coogan en de kleine gunman bleef een ogenblik verdwaasd staan en zakte toen langzaam door de knieën... Zijn pistool, dat hij niet snel genoeg te pakken had gekregen, kletterde tegen de grond.

De stem van Neil Connors klonk op, hard en gebiedend: „Jullie houwen je erbuiten, of je vangt van mij 'n kogel!”

De waarschuwing was bedoeld voor Hood en Stone

en ze was voor allebei duidelijk genoeg. Ze bleven onbeweeglijk staan en Stone, die zijn Colt al in de hand had, liet zijn arm naar beneden hangen, het wapen naar de grond gericht.

„Drop it!” snauwde Conners en met een klap kwam het op de planken vloer terecht.

Toen werd de deur open gesmeten en sheriff Mills kwam haastig naar binnen, een Winchester in de holte van zijn arm.

Met één blik nam hij de situatie op en zijn lichaam ontspande zich.

„Ik was m'n ronde aan het doen en iemand vertelde me dat er hier wel eens vuurwerk zou kunnen worden afgestoken,” zei hij bij wijze van uitleg.

„Het zag er 'n ogenblik naar uit, Luke,” zei de Nachthavik, „maar het ging tenslotte niet door!”

Mills maakte een hoofdbeweging naar Coogan.

„Wat is er met hem gebeurd?”

„Ik heb hem buiten westen geslagen!”

De sheriff boog zich over de kleine gunman heen voor een kort onderzoek.

„Well, je hebt hem aardig geraakt, Smith,” zei hij terwijl hij zich oprichtte. „Zijn kaak staat niet zo

best meer in het gelid! Doc Carter zal eraan te pas moeten komen!”

„Het kwam harder aan dan ik bedoelde,” mompelde de Nachthavik verontschuldigend.

Mills wendde zich met een wrevelig gezicht naar de beide makkers van Coogan die er met sombere, ondoorgrondelijke gezichten bij stonden.

Hij bukte en nam het pistool van Stone op, liep toen naar Hood en trok dienst revolver uit de holster.

„Jullie kwamen hier rotzooi maken, hè,” zei hij kort. „Well, je hebt ’t er niet te best afgebracht, als ik ’t goed zie!” Hij maakte een hoofdbeweging naar de deur. „Maak dat je wekomt! Als ik je morgen nog in Nogalas tegenkom, draai ik je de nor in. En neem dat stuk ongedierte mee!” Hij wees met zijn voet naar Coogan.

Hood bukte zich zwijgend, nam het slappe lichaam van de kleine gunman op als of het een kind was, legde het over zijn schouder en zonder op of om te zien, verdwenen ze.

„Well, Ma, we zouden wel ’n glas bier lusten,” zei de Nachthavik opgewekt. „Om de zenuwen tot rust te laten komen! ’n Rondje voor iedereen!”

Conners lachte luid.

„Zenuwen,” grijnsde Ma Larsen. „Die zaten hier aan deze kant van de tapkast, cowboy! Dit wordt ’n rondje van de zaak! Ik was al bang dat de stukken eraf zouden vliegen! Gelukkig is alles heel gebleven!”

„We hebben ’t fijn weten te houden,” grinnikte de Nachthavik, „hoewel Lee daar misschien anders over denkt! Bedankt, Neil, voor jouw tussenkomst!”

„Oh... well, ik stond hier toch en ik had toevallig ’n schietijzer bij de hand,” grinnikte Conners. „Je pakte de zaak wel goed aan, Smith. Dat kleine onderkruipsel wist niet hoe-ie ’t had. Je gaf ’m geen kans om met goed fatsoen zijn gun voor de dag te halen en toen het zover was, bleek-ie niet snel genoeg!”

„Voorlopig zullen we geen last meer van die kerels hebben,” bromde Mills. „Coogan is de eerste tijd uit de roulatie en die twee anderen zijn zonder hem niks waard, ’n Mooie opruiming!”

Hij knikte met een tevreden gezicht, hief zijn glas en dronk het in één keer leeg.

„Well, dan ga ik maar weer eens verder! Zorgen dat we de rust handhaven!”

Hij trok een grimas en met zijn geweer onder de

arm, liep hij naar de deur.

Halverwege wendde hij zich om en vroeg: „Ik zie jou morgen toch verschijnen, Smith?”

„Daar kun je vast op rekenen...!”

HOOFDSTUK XI

Duel aan de Buffel Creek

Het was nog vroeg in de morgen toen de Nachthavik het kantoor van sheriff Mills binnenstapte. Zijn gezicht stond strak en zijn ogen hadden een vermoeide uitdrukking.

Mills, die hem van onder zijn wenkbrauwen onderzoekend aankeek, merkte op: „Je ziet er uit, Steve, alsof je niet veel slaap gehad hebt vannacht!”

De Nachthavik lachte kort, trok langzaam een stoel bij, ging zitten en haalde zijn tabakszak tevoorschijn.

„Daar kun je wel eens gelijk in hebben, Luke,” zei hij terwijl hij voorzichtig tabak op het vloeitje strooide. „Om eerlijk te zijn, ik heb vannacht vrijwel geen oog dicht gedaan. Is me nog nooit eerder overkomen!”

„Allemaal vanwege deze hele geschiedenis?”

„Yeah!” De Nachthavik streek achteloos een lucifer

langs de rand van de schrijftafel en stak zijn sigaret aan.

„Je kunt altijd nog op je cayuse klimmen en weggrijden,” opperde Mills. „Dan blijft de zaak verder zoals ze was.”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Dat kan ik niet doen en dat weet je, Luke,” zei hij kort. „Ik ben er aan begonnen... ben er tegen m'n wil bij betrokken en ik zou er geen vrede mee kunnen hebben, als ik het niet afmaakte! Je kunt niet verwachten dat ik 'n moordenaar vrij laat rondlopen!”

Mills wreef met zijn hand langs zijn pas geschoren kin en knikte.

„I guess, you're right,” zei hij. „Wat zijn je plannen en... eh... wat verwacht je van mij?”

„Ik rij naar de Buffel Greek, naar de hut van Ben Bowers, om daar nog eens rond te kijken. Hoewel ik niet geloof dat ik me vergis, moet ik toch op één belangrijk punt zekerheid heb ben. Jij gaat naar de ranch van Bill Arrow en dan kom je, samen met hem, naar het terrein van Ben Bowers...”

„En als-ie niet thuis is?”

„Je zult 'm vermoedelijk thuis treffen, of anders

niet ver uit de buurt.”

„Wat moet ik ’m vertellen?”

„Doet er niet toe. Je verzint maar iets, maar breng ’m mee!” „Oké.” Mills zuchtte, kwam overeind en zei: „Je laat me wel in het onzekere, Steve!”

De Nachthavik glimlachte verontschuldigend.

„’t Spijt me, Luke, maar ik geloof dat ik het op deze manier moet spelen. Als ik ’t je later uitleg, zul je dat met me eens zijn!”

„All right. Wanneer gaan we?”

„Nu. We kunnen zover samen rijden!”

„I’ll get my horse...”

Op de plaats waar de zijweg afboog naar de Arrow ranch, gingen ze uit elkaar en de Nachthavik vervolgde zijn weg over het brede spoor dat naar de Jackson ranch voerde.

Het was een prachtige morgen maar hij had er nauwelijks erg in.

In zich zelf gekeerd zat hij in het zadel terwijl Blackie aandraafde en nu en dan zijn hoofd naar voren bracht en het bit aantrok, in de hoop zijn baas tot een stevig galop te kunnen verleiden.

Langzaam staken ze de Creek over en nadat ze de

begroeide strook langs de oever waren doorgeworsteld, wendde de Nachthavik zijn paard naar rechts, in de richting van de hut van de oude Ben.

Hij ging behoedzaam te werk, zette zijn paard op korte afstand tussen de struiken vast en ging te voet verder, zoveel mogelijk binnen de beschutting van het struikgewas. Het was een voorzorgsmaatregel, maar hij vermoedde dat er niemand bij de hut of in de naaste omgeving aanwezig zou zijn. De ontmoeting gisteren met de scherpschutter was een toeval geweest, dacht hij.

Rond de hut was alles stil en verlaten en hij verloor daar geen tijd, maar sloeg onmiddellijk het pad in dat naar de rivier leidde. Hij volgde de diepe geul die hier en daar door struikgewas overgroeid was en hij had de indruk dat het pad door de handen van Ben Bowers was aangelegd. Hier en daar was duidelijk te zien dat er struiken waren gerooid of weggekapt. Hij besteedde alle aandacht aan zijn omgeving, maar in het bijzonder aan de bodem van de smalle geul. Het was een smalle terreinplooi die door natuurlijke oorzaken leek te zijn ontstaan, onregelmatig gevormd

met een diepte die wisselde van een tot anderhalve meter.

In het begin was de bodem zanderig, hier en daar nog begroeid met kleine graspollen, maar naarmate hij vorderde in de richting van de rivier, werd de bodem kaal en donkerder van kleur met hier en daar vochtplekken. Op een plaats waar een klein plasje donker water de bodem bedekte bleef hij staan en snoof langzaam. Het leverde geen resultaat op en langzaam haalde hij een lucifer te voorschijn, streek die aan langs de zool van zijn laars, ging languit liggen en liet het vlammeende zwavelstokje vallen, vlak naast de rand van de kleine plas.

Hij zag hoe het vlammetje plotseling verder liep en toen snel doofde.

Zijn gezicht had geen enkele uitdrukking toen hij langzaam overeind kwam en zijn weg vervolgde. Op een plek waar de geul minder diep was, liet hij er zich in neer en onderzocht de bodem. Het zand was kleverig en hoewel vaag, meende hij toch de geur te bespeuren die hij verwachtte.

Hij werkte zich uit de geul en volgde het pad verder naar de oever. Het liep uit op een kleine open

platgetreden plek en er stond een bank, primitief van twee korte boomstronken en een plank gemaakt.

Op deze plek moest Ben Bowers heel wat tijd hebben doorgebracht, dacht hij. Hij ging zitten, rolde een sigaret en rookte langzaam, terwijl hij in gedachten over het traag stromende, gelige water staarde.

Toen de sigaret op was, kwam hij overeind, haalde zijn pistool uit de holster, controleerde de cilinder en liet het weer terug glijden. Langzaam liep hij over het pad de weg terug. Het zou nog wel even duren, dacht hij, eer sheriff Mills en Bill Arrow zouden verschijnen.

Hij liep het open terrein op en zag plotseling het bruine vospaard staan, op de plek waar hij gisteren Blackie had vastgezet. Hij had de ruiter niet horen aankomen. Hij kreeg geen tijd om er over na te denken want een ogenblik later ging de deur van de hut open.

Dave Arrow stapte naar buiten in het helle zonlicht, bleef staan en scheen toen de Nachthavik pas op te merken.

Zijn mond viel open van verbazing en onmiddellijk daarna spreidde een brede glimlach zich over zijn

gezicht, terwijl hij de Nachthavik met zijn helblauwe ogen aankeek.

„Waarachtig, mister Smith,” riep hij uit, „wij lopen elkaar nogal eens tegen het lijf! Je bent zowat de laatste man die ik hier verwachtte!”

De Nachthavik glimlachte vaag, maar zijn ogen stonden ernstig.

„Ik zou willen dat ik 't zelfde kon zeggen, son,” zei hij zacht.

Dave Arrow likte met zijn tong langs zijn lippen en zijn mond vertrok.

„Je hebt hier zo eens... rondgekeken?” vroeg hij.

„Yeah.” De Nachthavik zweeg een ogenblik, zijn grijze ogen op de jongen gericht. „Ik heb me steeds afgevraagd, wat de reden kon zijn dat Ben Bowers hier om het leven werd gebracht. Well, nu weet ik 't.”

„Wat is de reden?”

„Olie! Ik ben geen expert, maar ik zou er m'n laatste dollar om durven verwedden dat er in dit gedeelte van het terrein olie in de grond zit. Plenty! De bodem is er op sommige plaatsen van verzadigd!”

„Dus daar ben je achter gekomen!” mompelde Dave

Arrow, zijn ogen zonder uitdrukking.

„Yeah. En jij wist het al eerder, niet?”

De jongen gaf geen antwoord en toen stelde de Nachthavik de vraag.

„Dat is de reden waarom je de ouwe man hier vermoord hebt, niet?”

Dave Arrow haalde opnieuw zijn tong langs zijn lippen en begon zachtjes te lachen.

„Oh, well,” zei hij luchtig. „Ben was ’n ouwe man die niet veel meer van het leven te verwachten had. Hij vond het niet erg.

„Hij zou graag in leven gebleven zijn, son,” zei de Nachthavik zacht.

„Ik vond het ook wel jammer dat ik ’t moest doen, mister Smith,” antwoordde Dave Arrow op spijtige toon, „maar hij trof me daar ginds in de geul, terwijl ik daar bezig was. Hij vroeg wat ik aan het doen was, maar ik zag aan zijn gezicht dat hij me al een tijd had gade geslagen en wist wat ik ontdekt had...”

Hij haalde de wenkbrauwen op en schokschouderde.

„Ik was er zeker van dat hij met zijn wetenschap naar Abe Jackson zou gaan en daarmee zou de mogelijkheid om de ranch van Jackson te kopen van

de baan zijn!”

Hij spreidde zijn handen in een hulpeloos gebaar.

„Toen moest ik hem wel van kant maken, mister Smith. Er was geen andere uitweg! Toen heb ik 'm 'n kogel door zijn hoofd gejaagd!”

„En het lichaam naar hier gebracht.”

„Ik kon het toch daarginds niet laten liggen. Vlak bij de plek waar ik die olie ontdekt had!”

„Nee, dat zou stom geweest zijn,” mompelde de Nachthavik. „En toen heb je je vader zover gekregen dat-ie 'n bod deed op de ranch van Jackson.”

De jongen knikte.

„Ja.”

„Je dacht dat je goed zat toen Jackson wel bereid bleek om zijn bedrijf van de hand te doen en toen kwam je er plotseling achter dat dit stuk grond geen eigendom was van Jackson maar van Ben Bowers!”

„Yeah. Lee ontdekte dat en het was vervloekte pech!” „Het betekende dat je Ben voor niets om zeep had gebracht!”

„Och, dat weet ik niet,” zei de jongen op lijkige toon. „Ik geloof niet dat Ben de grond hier had willen verkopen. We zouden meer kans hebben gehad, als de

grond vrij was gekomen.”

„Maar toen bleek dat Ben nog een broer had die erfgenaam was!”

„Daar kwam Lee ook achter. Hoe weet ik niet en het duurde even voor we te weten kwamen waar die broer uithing. Toen is Lee op pad gegaan om ’m op te halen. We dachten dat we met hem wel zaken zouden kunnen doen, zolang-ie niets wist over die... olie!”

„Je had iemand moeten sturen met ’n meer betrouwbaar gezicht, son,” merkte de Nachthavik op.

„Misschien heb je gelijk,” gaf Dave Arrow toe. „Bovendien raakte-ie die ouwe kerel onderweg nog kwijt ook!”

De Nachthavik knikte.

„Bijna alles wat je ondernomen hebt, is misgegaan, son,” zei hij.

„Vooralsinds jij op het toneel verschenen bent, mister Smith!”

Dave Arrow glimlachte op een beminnelijke, jongensachtige manier maar zijn ogen waren als twee blokjes blauw ijs, kil en meedogenloos.

„En nu weet jij ook waar het om gaat,” zei hij. „Het spijt me voor je. Werkelijk!”

„Waarom?”

„Omdat ik je graag mocht, Smith. Je beviel me wel. Da's de reden waarom je nog leeft! Ik had je wel twintig keer om zeep kunnen brengen! Ik heb je gisteren toch niet al te veel schrik aangejaagd?”

„Ik zou 'n leugenaar zijn als ik dat ontkende,” mompelde de Nachthavik.

„Ik wou alleen maar zorgen dat je hier zo vlug mogelijk verdween! Zonder hier verder rond te speuren. Ik hoopte dat je niet meer terug zou komen! En toen kwam sheriff Mills vanmorgen naar de ranch... Ik kwam 'm tegen en maakte 'n praatje en na 'n paar woorden wist ik dat ik me vergist had en ben ik naar hier gereden. Ik hoopte dat ik je nog zou kunnen tegenhouden... maar nu weet je alles!”

„Ik weet alles,” beaamde de Nachthavik.

„En daarom zal ik jou nu ook moeten doden, mister Smith!”

De Nachthavik staarde zwijgend naar het gezicht van de jongen.

Hij was inderdaad stapelgek, dacht hij. Niet in de gewone zin van het woord. In al zijn gedragingen leek hij volkomen normaal, maar ergens in zijn brein zat

een vreemde kronkel, een rotte plek die zijn doen en laten beheerste.

„Maar ik zal je een eerlijke kans geven, mister Smith. Bij onze eerste ontmoeting heb ik gezien hoe je met een pistool omgaat. Je doet 't niet zo slecht en ik zal er rekening mee houden. Je kent de geschiedenis van het gevecht bij de O.K. corral. De gunfight met de Clantons! That was great! Well, wij zullen het hier uitvechten. Een duel aan de Buffel Creek. Tussen ons tweeën!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Het heeft geen zin, son,” zei hij. „Een tweede killing brengt je niets verder. Sheriff Mills weet waar het om gaat...” „Heb je de sheriff iets verteld?” vroeg de jongen haastig, maar onmiddellijk daarop lachte hij gerustgesteld.

„Natuurlijk heb je de sheriff niets gezegd. Anders had-ie mij niet laten gaan!”

De Nachthavik zweeg. Hij wist dat verder praten niet veel zin had. Hij zou Dave de gedachte om het hier uit te vechten niet uit zijn hoofd kunnen praten. En ondanks de vriendelijke woorden, wist hij dat de jongen hem haatte omdat hij hem als de oorzaak

beschouwde van alle mislukkingen tot dusver.

„Ik zal je een eerlijke kans geven, mister Smith,” herhaalde de jongen glimlachend. „A fair chance. Jij mag het sein geven... dan zul je later nooit kunnen zeggen dat je geen eerlijke kans gehad hebt.”

Hij lachte plotseling schaterend, toen hij zich ervan bewust werd wat hij gezegd had.

„Je zult in elk geval weten dat je eerlijk behandeld bent,” verbeterde hij. „Al zal 't misschien ook je laatste gedachte zijn!”

De Nachthavik stond roerloos, zijn gezicht gespannen. Zijn grijze ogen boorden zich in de helblauwe ogen van Dave Arrow. Hij wist dat de jongen geen enkel risico zou nemen en zijn ogen zouden uitwijzen wanneer hij zou toeslaan.

Hij meende plotseling in de verte hoefslagen te horen en hij zag de ogen van de jongen oplichten. Hij had ze ook gehoord.

Toen kwam Dave Arrow in actie...!

De Nachthavik wierp zich opzij en de Colt in zijn hand brulde! De schoten vielen vrijwel gelijktijdig... Hij voelde een gloeiende pijn in zijn linker bovenarm... alsof die met een gloeiend heet

brandijzer in aanraking was gekomen. Hij rolde om, vuurde opnieuw en nogmaals! Hij wist dat de kogels hun doel moesten missen, maar hij bleef vuren tot zijn pistool leeg was... als om er zichzelf van te overtuigen dat hij nog leefde!

Hij kwam langzaam overeind en keek naar de jongen.

Dave Arrow was niet van zijn plaats geweken. Zijn arm hing machteloos naast zijn lichaam en zijn pistool lag op de grond. Op de mouw van zijn geblokte shirt zat een bloedvlek die snel groter werd.

Zijn ogen keken met een vreemde, verwijtende uitdrukking naar de Nachthavik.

„Je hebt me voor de gek gehouden, mister Smith,” zei hij zacht. „Toen we elkaar voor ’t eerst ontmoetten, heb je me bedrogen... met je pistool! Dat was geen fair play..”

De Nachthavik bewoog zich langzaam, bemerkte toen de vlijmende pijn in zijn arm. Hij hief hem voorzichtig op. Het moest een vleeswond zijn, maar ze deed wel pijn!

„Je hebt mij ook geraakt, son,” zei hij. „Ik geloof dat we quitte zijn!”

Dave Arrow stond onbeweeglijk, zonder te antwoorden, en kleine bloeddruppels gleden langs zijn hand. Ze luisterden nu allebei naar de denderende hoefslagen die snel naderbij kwamen.

Enkele ogenblikken later reden sheriff Mills en Bill Arrow het kleine erf op en brachten hun paarden tot staan.

Arrow, een grote zwaargebouwde man met een rozig gezicht en dezelfde blauwe ogen als zijn zoon, nam de situatie in een oogopslag op, sprong haastig uit het zadel en wendde zich met woeste blik naar de Nachthavik.

„Wat heb je met m'n zoon gedaan?” snauwde hij.

De Nachthavik keek hem aan met vermoeide ogen.

„Hij heeft Ben Bowers doodgeschoten!” zei hij zacht.

„Wat!!”

„Er zit olie in dit terrein.”

Hij behoefde niets meer te zeggen, zag de woede plotseling oplaaien in de ogen van Bill Arrow toen die zich naar zijn zoon wendde.

„Is dat waar, Dave! Zeg me dat 't niet waar is!”

De jongen zweeg, stond roerloos, zijn gezicht een

masker zonder enige uitdrukking. Maar Bill Arrow wist wat het betekende.

Zijn hand schoot uit en hij sloeg zijn zoon in het gezicht, links, recht, met kletsende slagen.

„You rotter!” schreeuwde hij. „Schoelje... ’n ouwe man vermoorden om die vervloekte olie!”

De Nachthavik zag hoe sheriff Mills langzaam naar de rancher toeliep en een hand op zijn schouder legde.

„Take it easy, Bill,” mompelde hij.

Toen liet Dave Arrow zich plotseling op de grond vallen, kromp in elkaar alsof hij zich zo klein mogelijk wilde maken en verborg zijn gezicht in zijn nog bruikbare hand.

De ogen van de Nachthavik ontmoetten de blik van Luke Mills en hij haalde nauwelijks merkbaar de schouders op. Er was voor hem hier niets meer te zoeken. Langzaam wendde hij zich om en met voorzichtige schreden liep hij, de pijn verbijtend, naar de plaats waar Blackie stond...

HOOFDSTUK XII

Ophelderingen

In de namiddag van de volgende dag stond de Nachthavik voor een van de ramen van Cowboy's Rest en staarde naar de zonovergoten straat en de bedrijvigheid die daar heerste. Zijn arm hing in een draagverband. De kogel uit het pistool van Dave Arrow had een diepe vleeswond veroorzaakt en doc Carter had er aan te pas moeten komen om die te verzorgen. De dokter had het draagverband voorgesteld en hij had het geweigerd, maar eenmaal terug in het hotel was Ma Larsen er eveneens mee voor de dag gekomen en toen had hij maar toegegeven om haar een plezier te doen. Hij was tot de conclusie gekomen dat het inderdaad hielp om de pijn te verlichten, maar de pijnlijke wond had hem ook de afgelopen nacht volledig van zijn slaap beroofd en zijn gezicht vertoonde er de sporen van.

Op een afstand zag hij het vierwielige rijtuigje komen aanrijden. Abe Jackson zat op de bok en naast hem Rusty Bowers. Liza Jackson zat achterin en achter het wagentje liep in een sukkeldrafje het paard van Rusty mee.

„Ze zijn op komst, Ma!” riep hij opgewekt en de hotelhoudster kwam haastig uit de keuken te voorschijn.

Even later kwamen ze de gelagkamer binnen... Liza Jackson, Rusty en Abe.

De Nachthavik liep hen tegemoet, er werden handen geschud en toen zei de Nachthavik met een grijns op zijn gezicht: „Well, Ma, maak kennis met m’n vriend Rusty! Het is door zijn schuld dat ik hier de laatste dagen zo wat de beste steaks gegeten heb, die ik ooit in m’n leven geproefd heb!”

Thank you, cowboy, het is heel lief van je om dat te zeggen. Maar het vervelende is altijd dat ik nooit weet of je 't meent of me voor de gek houdt...”

„Maar, Ma,” begon de Nachthavik op verontwaardigde toon, maar de hotelhoudster knipoogde naar de anderen en keek toen Rusty opmerkzaam aan.

„Dus jij bent Rusty Bowers,” zei ze. „Ik heb de laatste dagen heel wat over je gehoord. Well, ik moet zeggen, je lijkt op je broer Ben. Ik heb het idee, Rusty, dat een glas bier jou goed zal doen!”

„Hoor je dat, Steve. Mijn gedachten zijn precies een open boek. Iedereen kan ze lezen!”

„Well, let's sit down, folks! Ma zal voor ons allemaal zorgen!”

„Hoe is 't met je arm, mister Smith... eh... Steve?” informeerde Liza Jackson.

„Gaat wel,” verzekerde de Nachthavik. „'t Is een vleeswond en ik zal er nog wel 'n paar dagen last van hebben, maar het had erger gekund.”

Hij keek Abe Jackson aan, die er wat afwezig bij zat.

„Is alles goed gegaan, Abe?” vroeg hij.

„Yeah. Tim MacCoy kwam ons gisteren vlak voor het donker was, op de hoogte brengen. Mills had hem gestuurd...” „Dat weet ik,” knikte de Nachthavik. „Ik had Mills gevraagd iemand die de ligging van de schuilplaats kende, op pad te sturen om jullie te waarschuwen.”

„We zijn vanmorgen weer naar de ranch gereden en

we vonden het wel leuk om Rusty samen hier naartoe te brengen!”

„Fijn dat je dat gedaan hebt!” zei de Nachthavik.

Hij vond dat de stem van Jackson wat afgemeten klonk en ook het gezicht van Liza Jackson stond een beetje stroef, meende hij, alsof hen iets dwars zat.

Hij zag de deur van de gelagkamer open gaan en sheriff Mills kwam naar binnen.

„Hello, Luke, kom er bij zitten!” nodigde de Nachthavik uit. „Ma nog een man die een glas bier lust!”

„Ik kom eraan,” riep Ma Larsen.

„Dus jij bent nou Rusty!” knikte Mills terwijl hij de hand van de oude goudzoeker schudde. „De man die de zaak opnieuw aan het rollen gebracht heeft.” Hij wendde zich tot de Nachthavik. „How 's your arm, Steve?”

De Nachthavik bracht hem een klein stukje naar voren. „Ik draag hem met pijn,” zei hij met een wrang glimlachje en toen ernstig: „Hoe is 't met jouw... patiënt?”

„Niet zo best. Doc Carter heeft 'm behandeld maar hij kan er verder ook weinig aan doen. De jongen zit

in de cel voor zich uit te staren. Hij weigert eten en drinken. Ik heb de Marshal gebeld en ze zullen hem vermoedelijk vandaag nog komen ophalen. Ik geloof niet dat-ie voor de moord op Ben terecht zal staan. Hij zal wel in een inrichting voor geesteszieken terecht komen, vermoed ik...”

De Nachthavik knikte langzaam.

„Er zit inderdaad ergens ’n zieke plek in zijn brein,” gaf hij toe. „Dat is ook mij wel duidelijk geworden.”

„Wist je dat je de jongen daar bij de hut zou treffen, Steve?”

„Die kans leek me wel groot. Daar was m’n plan zo’n beetje op afgestemd. Toen ik jou naar de Arrow ranch stuurde, Luke, ging ik er van uit dat je de jongen daar ook zou treffen en dat hij wel zou begrijpen wat er aan de hand was en zo snel mogelijk naar de hut zou komen om eerder met mij af te rekenen! Ik wist dat hij de schuldige was maar ik had geen enkel bewijs, Luke! Ik moest hem op een of andere manier in actie krijgen, waardoor hij zich bloot zou geven! Well, het verliep allemaal min of meer volgens plan. Alleen had ik niet op dit gerekend.” Met een pijnlijke grimas wees hij naar zijn

arm.

„Hoe is 't precies gelopen, Steve?”

Zonder in details te treden gaf de Nachthavik een kort verslag van zijn ontmoeting bij de hut, de vorige dag.

„Hij was bijna even snel met z'n pistool als jij,” mompelde Rusty.

„Meer dan dat, oldtimer. Bij onze eerste ontmoeting heb ik niet al m'n kaarten op tafel gelegd.” Hij vertelde onder welke omstandigheden hij Dave Arrow de eerste keer tegen het lijf was gelopen en wat er zich toen had afgespeeld. „Ik geloof dat ik daar m'n leven aan te danken heb! Onbewust heeft hij me gisteren toch onderschat!”

„Wanneer wist je dat de jongen de schuldige was?” vroeg Mills.

De Nachthavik dronk bedachtzaam van zijn bier en staarde enkele ogenblikken voor zich uit.

„Dat kan ik niet precies zeggen,” zei hij nadenkend. „Ik geloof dat die zekerheid geleidelijk aan gekomen is, stukje bij beetje. Door de gebeurtenissen en de dingen die ik te horen kreeg, groeide de overtuiging dat hij en niemand anders de schuldige moest zijn.”

Hij zweeg terwijl hij in gedachten nog eens de gebeurtenissen naliep.

„Om maar 'n paar dingen te noemen. De jongen stuurde me op de verkeerde weg naar de ranch van Abe en op de plaats waar ik de rivier bereikte, lagen 'n paar sluipschutters in stelling. Niemand anders dan Dave kon hen hebben gewaarschuwd. Coogan wist plotseling met zekerheid dat ik met 'n pistool niet veel voorstelde en dat hij mij wel kon hebben. Dat moet de jongen hem verteld hebben. Coogan meende ook dat er 'n streep doorliep toen hij het over zijn boss had en hij deed er nog al minachtend over. Op mij had de jongen ook een wat vreemde indruk gemaakt en onwillekeurig bracht ik het een en ander met elkaar in verband. Het was zijn plan om mij door middel van dat briefje naar de Snake Valley te lokken en zo achter de schuilplaats van Rusty te komen. Het zat heel sluw in elkaar. Hij deed verschrikkelijk verrast toen hij mij daar herkende, maar hij had eerder mijn paard gezien en hij wist dus al lang wie hij voor zich had. Hij liet zich daar zogenaamd buiten westen slaan om de indruk te wekken dat hij nergens mee te maken had. Hij was sluw en listig!”

De Nachthavik nam opnieuw een slok en keek de kring van zijn toehoorders rond.

„Ik wist het zeker, toen ik eergisteren bij de hut van ouwe Ben door die kogelregen overvallen werd. Niemand dan hij had zo snel en zo accuraat mij onder vuur kunnen nemen en ieder schot precies ernaast. Hij was met een geweer even goed als met een pistool!”

„Toch moet-ie op een of andere manier je wel gemogen hebben, Steve,” merkte Liza Jackson op.

De Nachthavik lachte grimmig.

„Ik geloof dat-ie mij haatte, ma'am.” zei hij. „Maar zolang hij het niet nodig vond mij uit de weg te ruimen, speelde-ie met me, zoals 'n kat met 'n muis! En ik was de muis!”

Sheriff Mills kwam langzaam overeind.

„Well, zijn spel is nu uit. Ik ga maar weer eens naar m'n kantoor. Anders mis ik misschien die kerels die hem op komen halen. Jullie vertrekken morgen?”

„Yeah! Morgenvroeg rijden we aan!”

Toen sheriff Mills verdwenen was, vroeg Rusty met een bescheiden stemmetje: „Zou ik nog 'n glaasje bier mogen nemen, Steve?”

De Nachthavik lachte verbaasd.

„Dat heb ik nog nooit gehoord van je, Rusty. Je bent toch zeker je eigen baas!”

„Dat weet ik,” mompelde Rusty, „maar de kwestie is, ik kan ’t niet betalen. Ik heb geen geld, ook niet vannacht voor m’n logies!”

„Oh, ik wil best betalen maar ik ben er van overtuigd dat Ma Larsen aan een toekomstige oliemagnaat graag krediet zal willen geven!” lachte de Nachthavik.

Rusty wreef langs zijn ongeschoren kaak en keek ongelukkig.

„Ja, maar luister eens, Steve,” begon hij, maar Liza Jackson viel hem in de rede.

„Luister niet naar ’m, Steve, maar luister naar mij!” zei ze fel. „Weet je wat-ie wil! Hij wil dat wij dat stuk grond van Ben van hem aannemen! En dat willen we niet! Het is van hem en we kunnen het niet accepteren!”

„En ik wil het niet hebben!” viel Rusty nijdig uit.

De Nachthavik grinnikte.

„Ik dacht al dat er iets aan de hand was,” zei hij lijk. „Well, wat moet ik er aan doen?”

„Breng die ouwe, koppige muilezel aan zijn verstand dat-ie niet goed wijs is!”

„Well, ma'am, ik ken Rusty al heel veel jaren en wat je me nu vraagt is 'n onmogelijke opgave. Niemand heeft Rusty ooit van 'n idee kunnen afbrengen als hij er zich in had vastgebeten. Of wel, oldtimer? Eerlijk zijn!”

„Oh... well, ik wist wel dat jij 't weer eens een keer niet met mij eens zou zijn,” bromde Rusty in zijn wiek geschoten. „En toch blijf ik bij m'n plan! En daar kun jij me niet van af brengen, Steve Saunders!”

„Zie je wel, het bewijs is geleverd,” lachte de Nachthavik.

Hij wenkte Ma Larsen.

„Ma, we willen allemaal nog wat drinken.” Nadat de hotelhoudster de bestellingen had opgenomen zei hij: „En nu zal ik je vertellen hoe ik er tegen aan kijk als je op mijn mening prijs stelt!”

„Dat doen we zeker!” bromde Abe Jackson. „Jij staat hier tenminste onpartijdig tegenover!”

„Daar vergis je je in!” glimlachte de Nachthavik. „Ik sta namelijk helemaal aan de kant van Rusty. Ik wil hem gewoon niet kwijt! Hij hoort op de Double S

en het zou me enorm verdrieten als ik 'm daar niet meer zou zien rondlopen! We kunnen 'm daar niet missen!”

„Thank you, Steve,” mompelde Rusty en plotseling zag de Nachthavik een traan langs de wang van de oude goudzoeker biggelen.

Hij schonk er verder geen aandacht aan en ging ernstig verder, zich tot Abe en Liza Jackson richtend.

„Afgezien van het feit dat de ouwe Ben bij jullie gelukkig is geweest en je dat stuk grond vermoedelijk zou hebben nagelaten en afgezien van het feit dat je Rusty waarschijnlijk het leven hebt gered door 'm in bescherming te nemen, is de situatie duidelijk zo, dat jullie en niemand anders recht hebben op die grond. De ouwe Ben heeft dat stukje waarschijnlijk van jouw vader gekocht, Abe, of gekregen. Dat zou niet gebeurd zijn als men toen al had geweten dat er olie in de grond zat. Jouw vader zou het niet hebben afgestaan en Ben zou het niet gewild hebben. Die had graag zijn hut op 'n andere plaats gebouwd. Hoe je het ook bekijkt, het komt jullie toe en je hoeft nauwelijks dank je wel te zeggen! Ik ben het dan ook volkomen met Rusty eens... deze keer!”

Abe Jackson keek zijn vrouw aan, haalde hulpeloos de schouders op en trok een ongelukkig gezicht.

„Zo hebben wij het eigenlijk nog niet bekeken, Steve,” bromde hij, „maar de hele kwestie is, wij voelen geen van tweeën voor die olietroep. Ik ben ’n rancher... ’n cattleman... we zouden naar Arizona gaan!”

De Nachthavik lachte.

„Wie houdt je tegen?” vroeg hij. „Je kunt je ranch verkopen en je kunt er nu ’n prijs voor krijgen waarvoor je ’n pracht ranch in Arizona zult kunnen kopen! Je zit niet aan die olie vast!”

Abe knikte langzaam en glimlachte plotseling.

„Daar hebben we helemaal nog niet aan gedacht,” zei hij.

Liza Jackson wendde zich plotseling naar Rusty, nam zijn hoofd tussen haar handen en gaf hem een klinkende zoen.

„Sorry, dat ik je ’n ouwe muilezel genoemd heb, Rusty,” zei ze.

„Daar is-ie thuis aan gewend,” mompelde de Nachthavik en voor Rusty een protest kon laten horen, wendde hij zich haastig om en riep: „Ma, waar blijf je

met dat bier?”

„Coming!” riep Ma Larsen terug.

Enkele ogenblikken later hief de Nachthavik het glas en zei, terwijl hij zich tot de Jacksons richtte: „Je moet er aan denken, folks, dat je niet ongelukkig hoeft te zijn als je geen geld hebt, maar dat er ook geen reden is om ongelukkig te zijn, als je 't wel hebt!”

Hij dronk en mompelde er achteraan: „Ik vermoed dat er in heel Nogalas vandaag geen wijzer woord gesproken is...!”

SERIE DE NACHTHAVIK

DUEL AAN DE BUFFEL CREEK

In de late namiddag rijdt de Nachthavik, Steve Smith, op zijn zwarte hengst Blackie het stadje Nogalas binnen. Hij is op zoek naar Rusty Bowers, een old-timer, die op zijn Double S Ranch werkt.

Is de bejaarde Rusty vrijwillig of onder bedreiging met de beruchte gunfighter Lee Coogan meegegaan?

De Nachthavik vertrouwt de zaak niet en hoopt een spoor te vinden van de verdwenen man, voor wie hij een diepe vriendschap voelt. Zijn komst in Nogalas is niet gewenst en Mike Hood, een kerel zo sterk als een beer, probeert dat de Nachthavik hardhandig duidelijk te maken.

Dit woeste optreden en een poging om hem vanuit een hinderlaag neer te schieten, bevestigen echter slechts het vermoeden van Steve Smith.

Er staan blijkbaar grote belangen op het duistere spel en Ben, de broer van Rusty, is hiervan reeds eerder het slachtoffer geworden. Aan de Buffel Creek vecht de Nachthavik het duel op leven en dood uit met de jeugdige scherpschutter en gunman, die hierdoor als misdadiger wordt ontmaskerd.

STEVE SMITH als de nachthavik in:

Billy Brand:

**DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS
DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS**

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

